ULUSLARARASI KONFERANS:İSTANBUL, 24 AĞUSTOS 2016 YAŞAMIN VE EVRENİN KÖKENİ

ALTUĞ BERKER'İN SUNUMU: "DARWİNİZM BİLİM EĞİTİMİNİ ENGELLİYOR"

Albert Einstein'ın şu sözüyle başlamak istiyorum:

"Tabiatta öylesine yüksek bir akıl kendini gösteriyor ki, insanın en ince düşünceleri ve buluşları bu aklın yanında sönük bir gölge gibi kalıyor."

İşte bu hayranlık uyandırıcı aklın sahibi Allah'tır.

Aslında bunu anlamak için bir bilim adamının sözüne ihtiyacımız yok. Kendi aklımız bir Yaratıcı'nın varlığını anlamak için yeterli çünkü hepimiz gördüğümüzü muhakeme edebiliyoruz ve bir yargıya ulaşacak kabiliyetteyiz.

Milyonlarca çeşit canlının muhteşem mekanizmaları, binlerce çeşit meyve ve sebzenin varlığı, dünyanın hassas dengeleri, havadaki oksijenden azot oranına kadar her şey müthiş bir düzen içinde. Bunları bilmek ve görmek sonsuz akıl sahibi olan Allah'ın varlığını anlamamız için yeterli. Tabii ki bu konudaki en büyük yardımcımız her geçen gün ilerleyen bilim ve teknoloji.

Teknolojik gelişmelerin artması ile bilim daha net gözlem yapma imkanı buldu. Örneğin Hubble teleskobunun bulunması evrenin bir başlangıcı olduğunu ve yaratıldığını bize ispat etti. Teknolojik gelişmelerin artması ile elektron mikroskobunun keşfedilmesiyle birlikte canlı hücresinin alt parçacıklarına ve DNA'nın detaylarına inme imkanını da bulduk. Ve burada en küçük tesadüfe dahi yer olmayan mükemmel bir komplekslikle karşılaştık. Bu öylesine muhteşem bir düzendi ki geçtiğimiz senelerdeki önemli çalışmalardan biri olan İnsan Genomu projesini yürüten bilim adamları DNA'nın yapısının ve mükemmel işleyişinin kesinlikle üstün bir aklın varlığını gösterdiğini ifade ettiler. İnsan Genomu Projesinde görevli bilim adamı Gene Myers, DNA'da şahit olduğu düzendeki ihtişam karşısında şunları söylemişti:

> *Beni esas hayretler içerisinde bırakan yaşam mimarisidir... Sistem son derece kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Orada büyük bir akıl var. (San Francisco Chronicle, "İnsan Genomu Projesi", Tom Abate, 19 Şubat 2001)*

Canlılık konusundaki en önemli delillerden biri ise hiç kuşkusuz ki fosillerin varlığı. Şu ana kadar bulunmuş olan yaklaşık 600 milyon canlı fosilinin hepsi günümüzde yaşayan örnekleri ile birebir aynı. Canlılar hiç değişmemişler, yani evrim geçirmemişler. Tıpkı aşağıda görülen ve milyonlarca öncesine ait hiç değişmeden günümüze gelmiş denizanası ve kaplumbağa fosillerinde olduğu gibi....

Evet, bilimin tüm dallarıyla elde edilen sonuçlar bizi Yaratılış'a götürüyor. Buna rağmen insanların çoğu bu gerçeklerden haberdar değil. Çünkü bilim dünyası bu konuda öyle büyük bir baskı altında ki bilimsel gerçekler ya gizleniyor ya da çarpıtılıyor. İdeolojik olarak materyalizmin ve kariyer olarak da bu ideolojiye destek veren kapitalizmin baskısı bu. Bilim adamlarının akademik yükselişini sağlamakta ve görüşlerini ifade etmekte kullandıkları platformlar hep bu baskıyı kuranların kontrolünde.

Batıl Darwinizm dininin savunucuları bu konuda öylesine baskıcı ve zorba bir politika izlemektedirler ki, evrim karşıtı konuşmak o kişiye büyük zorlukların kapısını açmaktadır. Darwinist dayatmaya göre, evrim hakkında şüphe etmek veya Darwinist sahtekarlıkları dile getirmek suçtur. Evrimin kanıtlanmamış bir teori olduğunu ifade etmek de onlara göre büyük bir suçtur. Darwinizm aleyhtarı bir bilim adamının herhangi bir üniversitenin biyoloji bölümünde ders verebilmesi adeta imkansızdır. Darwinizm yanlısı bir gazetenin sayfalarında, evrimi çürüten bir fosilin resmini bulabilmek olanaksızdır. Bir lise biyoloji öğretmeninin,

evrim teorisi üzerinde bazı şüpheleri olduğunu ifade etmesi büyük bir hatadır. Muhtemelen bu kişinin kısa bir süre içinde işine son verilecektir.

Bu baskının örnekleri çok fazladır: Örneğin biyoloji profesörü Caroline Crocker'ı ele alalım, evrim teorisini sorguladığı için George Mason Üniversitesi'nden atılmıştı. O dönem yaşadıklarını şu sözlerle anlatmıştı:

Amirim beni ofisine çağırdı ve "Yaratılış konusunu ders olarak öğrettiğin için seni disipline göndermem gerekiyor" dedi. O eğitim dönemi sonunda işimi kaybettim. (Expelled "No Intelligence Allowed" belgeseli)

Biyolog Dr. Richard von Sternberg'in ise, evrimi sorguladığı ve evrim karşıtı yazarların açıklamalarına yer verdiği için Ulusal Tarih Müzesi'ndeki (National History Museum) işine son verilmişti. Bu gibi işten çıkarılmaların, dışlanmaların tek bir nedeni vardır. Üniversiteler, bilim dergileri ve benzeri kurum ve kuruluşlar materyalist felsefeyi destekleyenlerin idaresindedir. Ve onlar da tesadüf masalını savunan evrim teorisinin desteklenmesini ve anlatılmasını isterler. Bunun dışında görüş ifade edenleri bilim dünyasında barındırmazlar. Üniversitelerden ilişiğini keserler, dergilerde yazılarını yayınlatmazlar. Hatta bütün ülkelerde eğitim sistemine de hakimdirler ve evrim teorisinin hikayelerini sanki doğruymuş gibi çocuklara anlattırmaktadırlar.

Evrimin "güçlü olan kazanır" ya da "hayatta kalmak için ezmelisin" benzeri dogma inançlarıyla büyüyen çocuklar acımasız bir ahlakın eğitimini almaktadırlar. İnsanın bir hayvandan türediği dolayısıyla değersiz olduğu gibi Darwinist yalanlarla büyüyen nesiller elbette ki sorunlu yetişmektedir. İşte bütün bu tehlikelere karşı bilime ve vicdana inanan sizin gibi gerçekleri anlatan dürüst bilim insanları geleceğimizin aydınlanmasında öncü olacaklardır. Çekinmeden gerçeği ifade edebilmek bir erdemdir ve cesur yürekli insanların önemli bir meziyetidir. Gerçek, bütün yanlışları, yalanları mutlaka ortadan kaldırır. Bu, bazen biraz zaman alabilir. İşte bizler şimdi o zamanın içindeyiz. Hiç kuşkusuz ki bu zamanı sizler gibi, bizler gibi iyi kullanan, doğruyu anlatmak için çaba gösteren insanlar kazanacak. Bu insanların gözünde ve bu insanları yaratan Yaratıcımız Katında değerlidir. Ve onlar sayesinde diğer insanlar da kazanacak. Benliklerini, yaşamlarını ve sonsuz geleceklerini. Konuşmamı tamamlamadan, bir konuyu da hatırlatmadan geçemeyeceğim. Tabii ki Darwinizm denilince hemen aklımıza sadece Türkiye'de değil, dünya çapında da çok önemli etkisi olan bir insan geliyor. Vakfımızın Fahri Başkanı Sayın Adnan Oktar ya da yurtdışında bilinen müstear ismiyle Harun Yahya. Bu konferanstaki birçok çalışma da kendisinin eserlerinden faydalanılarak hazırlandı.

Sayın Adnan Oktar'ın 300'ü aşkın eseri var ve kendisi eserlerinin çoğunda Darwinizm'i bilimsel delillerle çürütüyor. Darwinist diktatörlüğe yazılı ve sözlü olarak çok kapsamlı şekilde dikkat çeken, evrim teorisi ve Sosyal Darwinizm bağlantısını ortaya koyan, bunun toplumsal zararlarını da yoğun olarak anlatan kişi yine Fahri Başkanımız Sayın Adnan Oktar'dır. Özellikle belirtmek isterim ki, kendileri sizlerin ülkemizde bulunmanızdan ve bu bilim etkinliğine katılmanızdan büyük memnuniyet duydular. Bunu da ifade etmek isterim.

"Ara Fosil Bulundu" İddiası Bir Sahtekarlıktır

Darwin döneminde ara fosillerin yokluğu, aşılabilir bir problem olarak görülüyordu. Darwin, yeryüzü katmanlarında teorisini doğrulayabilecek tek bir ara fosil bulunamamış olmasını şaşkınlıkla karşılıyor, ama yine de bunların "gelecekte bulunacağına" inanıyordu. Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" bölümünde konuyla ilgili olarak şunları yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[1]

Darwin'in beklentisini yalanlayan ve yaklaşık 150 yıldır bir tane bile bulunamayan ara fosiller, Darwin'in teorisini yerle bir etti. Yapılan kazılar sonucundan 600 milyondan fazla fosil çıkarıldı. Bu fosiller, Darwinizm'in dehşetli yenilgisini kesin olarak ilan ettiler. bu fosillerin tamamı tam ve mükemmel canlılara aittiler. Büyük bir kısmı günümüzde yaşayan canlıların milyonlarca yıl önceki örnekleriydiler. 600 milyon fosil arasında ise bir tane bile ara fosil bulunmuyordu.

Ara fosil yokluğu Darwinizm'in ölümü demekti ve batıl Darwinizm dininin savunucuları tarafından kabul edilemez bir durumdu. İşte bu nedenle Darwinistler, geleneksel yöntemlerine başvurdular ve hayali ara fosiller üretmeye başladılar. Bugün Darwinist kaynaklı yayınlara, bu konuyu işleyen lise ve üniversite kitaplarına baktığımızda ara form adı altında tanıtılmış olan tüm canlı fosillerinin aslında birer sahtekarlık ürünü olduğunu görürüz. Kimi zaman soyu tükenmiş canlılar, kimi zaman hayali çizimler, kimi zaman tek bir diş fosili, kimi zaman da bir laboratuvar ortamında hileyle hazırlanmış kafatasları kullanılarak üretilmiş olan bu uydurma deliller, ara fosil olmayışının ve Darwinizm'in bir aldatmaca olduğunun önemli birer kanıtıdır.

Matematik profesörü Wolfgang Smith ara fosil olmadığı gerçeğini açıkça itiraf eden bilim adamlarındandır:

En temel düzeyde, çok açık ve ayrıntılı şekilde ortaya çıkmıştır ki, ara fosil yoktur ve sözde kayıp halkalar gerçek anlamda var olmamıştır.[2]

Evrimci paleontolog Stephen Stanley ise ara fosil olmadığı gerçeğiyle ilgili şunu söylemiştir:

Bilinen fosil kayıtları büyük bir morfolojik geçişi gerçekleştirebilen tek bir filetik (ırka ait) evrim örneği bile gösterememiştir bu nedenle de basamaklı modelin geçerli olabileceğine dair bir kanıt da sunmamaktadır.[3]

Kansas Üniversitesi'nden Jeolog Ronald R. West'in ise bu konudaki yorumu şöyledir:

Eğer evrim doğru olsaydı, fosil kayıtlarının şunları göstermesi gerekir:

- *Hayata dair deliller taşıyan en eski kayaçlarda fosilizasyona girebilecek en eski başlangıç yaşam formlarına rastlanmalı,*
- *Daha genç kayaçlar daha komplex yaşam formlarının fosillerinin delillerini taşımalı,*
- *Yaşam formlarında basitten daha karmaşığa doğru basamaklı bir geçiş olmalı,*
- *Çok yüksek sayıda ara geçiş formları fosilleri olmalıydı.*

Oysa ki, birçok bilim adamının yazdığının aksine, fosil kayıtları Darwin'in evrim teorisini desteklemez.[4]

Darwinistler, şimdiye kadar tek bir gerçek ara geçiş form örneği getirememişlerdir. Yeryüzü katmanlarından tek bir tane bile ara fosil çıkarılmamıştır. Evrim müzelerinde sergilenen tek bir gerçek ara form örneği yoktur. 600 milyon fosilin tamamı evrimi reddetmiştir. Bunların tümü, ya günümüzde yaşayan ya da soyu tükenmiş canlıların, tam, eksiksiz, mükemmel fosil örnekleridir. Ara form yokluğu artık

Darwinistlerin bile inkar edebilecekleri gibi değildir. Kimi zaman Darwinistler, çeşitli zorunluluklar karşısında bunu açıkça belirtmek durumunda kalırlar. Buna bir örnek evrimci paleontolog Colin Patterson'un konuyla ilgili ifadeleridir:

> *Evrimsel geçişlere dair kitabımdaki (Evolution) doğrudan örnek eksikliği konusundaki yorumlarınıza tamamen katılıyorum. Eğer fosil ya da canlı bildiğim bir tane olsaydı, kesinlikle kitabıma eklerdim... Açık konuşacağım fosil kayıtlarında, birinin sağlam bir argüman oluşturacağı tek bir tane ara geçiş formu yoktur.*[5]

Ara form yokluğu, Darwinistlerin büyük çoğunluğunun yaptığı gibi laf arasında geçiştirilecek veya önemsiz bir konu gibi karşılanacak bir durum da değildir. Ara form yokluğu evrimin yokluğu anlamına gelir. Evrim teorisinin geçerli olması için tek bir fosil yeterli değildir, birkaç fosil de yeterli değildir. Bu fosillerin milyonlarca olması gerekir. Fakat mevcutta bir tane bile ara fosil bulunmamaktadır. Dolayısıyla yalnızca bu gerçek – yani 2000'li yılların başlarında fosil kayıtları yaklaşık %100'e ulaşmışken milyarlarca olması gereken ara fosillerden tek bir tanesine bile ulaşılamamış olması – evrimin bir yalan olduğunun başlı başına çok güçlü ve kesin bir kanıtıdır.

Oxford Üniversitesi zooloji bölümünden Mark Ridley fosil kayıtlarının evrime bir Darwinist yalanı ortaya çıkarmak dışında hiçbir şey sağlamadığını şu şekilde açıklamıştır:

> *İster aşamalı ister sıçramalı evrimi savunuyor olsun, hiçbir gerçek evrimci, fosil kayıtlarını özel yaratılışın karşısında evrimi savunmak için kullanmaz...*[6]

İlginç olan, Darwinistlerin -bu gerçeğe rağmen- daha sonra örneklerini göreceğimiz gibi, eksiksiz, tam, mükemmel formdaki fosilleri halen ara fosil olarak sunmaya çalışmaları veya ara form fosillerini kendileri üretmeleridir. Sahtekarlığa başvurulmasının sebebi kuşkusuz bilimsel gerçek bir delil getirememeleridir. Darwinizm'i sahte yapan en önemli unsur zaten bu batıl dinin savunucularının, yalana, aldatmaya mecbur olmalarıdır. Bu batıl dini savunanlar sözde bilim adına hareket ettiklerini söylemektedir, oysa ki bilimin getirdiği sonuçlar evrim teorisini açıkça yalanlamaktadır. Darwinistlere göre, batıl Darwinizm dininin ayakta kalması yalnızca sayısız yalan yoluyla gerçekleştirilebilir. Bu nedenledir ki Darwinistlerin, bu düsturun bir parçası olarak yaptıkları "ara fosil bulundu" propagandası da büyük bir sahtekarlıktır.

1- Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 172, 280
2- Wolfgang Smith, Teilhardism and the New Religion, A Thorough Analysis of the Teachings of Pierre Teilhard de Chardin, Rockford IL, Tan Books and Publishers, Inc. 1988, s. 8 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 181
3- Stephen Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, San Francisco CA, W. H. Freeman, 1979, s. 39 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 153
4- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 153
5- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 152
6- Mark Ridley, "Who Doubts Evolution?", New Scientist, vol. 90, 1981, s. 831 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 152

Darwinist Eğitimin Getirdiği Felaket: Çocuk Katiller

Son yıllarda Avrupa ve ABD’de gerçekleşen silahlı okul baskınlarında çok sayıda öğrenci katledildi. Medya çoğu zaman bu katliamları bunalımlı veya antisosyal kişilik bozukluğa sahip insanların eseri olarak

yansıttı. Ancak dikkatlice incelendiğinde bu katliamların ardında bambaşka bir etken daha göze çarpıyordu: Yaşamın, güçlü ile zayıfın mücadelesi olduğunu iddia eden evrim teorisi.

Darwinist eğitimde anlatılan evrim teorisi, insanlara hayatlarının bir amacı olmadığı yalanını aktararak onları her türlü umut ve sevinçten yoksun, karamsar ve cani kişilikli ruh hastalarına çevirmektedir. Bu da insanları seri katil yapmakta, hatta onları insan eti yiyecek kadar psikopatlığa sürüklemektedir. İnsanlara, bir Yaratıcı'ya karşı sorumlu olmadıkları yalanını telkin etmeye çalışan; onları amaçsız, sorumsuz, başıboş varlıklar olduğuna inandıran; insanı bir hayvan olarak gören ve ölümü bir son gibi göstererek insanları ahiret gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışan bu sahte dinin okul katliamları benzeri çok sayıda olumsuz sonucu vardır:

Jokela Lisesi Katliamı

7 Kasım 2007 tarihinde, 7 öğrenciyi ve 1 öğretmeni katleden, ardından da intihar eden 18 yaşındaki Pekka-Eric Auvinen, katliamı gerçekleştirmeden önce YouTube internet sitesine bıraktığı mesajda kendisini anti-sosyal bir sosyal Darwinist olarak tanımlıyor ve şunları söylüyordu:

> *"Ben sadece doğal seleksiyona inanan bir anarşistim. İnsanlar doğal seleksiyonu tekrar uygulamaya sokmalı. Hayvanlar bu şekilde yaşıyor, insanlar da neden öyle yaşamasın ki, bizler de nihayet sadece hayvanlarız. Biz insanlar yeryüzündeki en kötü hayvanlarız... Bu yüzden [doğal seleksiyon] olmalı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi... Güçlü olanlar hayatta kalırken, zayıf olanlar ölmeliler. Bu, güçlü olanın hayatta kalmasıdır, doğal seleksiyondur. Hayvanlar sürekli olarak ölürler. Bir köpeği, başka bir köpek öldüğü için ağlarken görmezsiniz. İnsanlar da ölürler. Tepki, aynı şekilde olmalıdır. Bu sadece doğal birşeyden ibarettir, büyük veya önemli bir şey değildir. Kanun da yargılayıcı da benim. Benim üzerimde hiç bir otorite yok. Amacım için savaşmaya ve ölmeye hazırım. Doğal Seleksiyoncu olarak yeterli görmediğim, insanlığın yüzkaralarını, doğal seleksiyonun başarısızlıkları olan herkesi elimine edeceğim... Ben farklıyım, bir adım daha evrimleştim." (Pecca-Eric Auvinen'e ait "My Philosopy" isimli video)*

Columbine Lisesi Katliamı

20 Nisan 1999 tarihinde ABD'nin Colorado eyaletinde Columbine Lisesi'nin iki öğrencisi, 18 yaşındaki Eric Harris ve 17 yaşındaki Dylan Klebold da okullarına silah ve bombalarla gitmişler, 12 öğrenciyi ve 1 öğretmeni 30 dakika içinde öldürdükten sonra intihar etmişlerdi. Saldırı anında Harris'in üzerindeki tişörtte, "Doğal Seleksiyon" yazıyordu. Saldırıdan sonra Harris'in evinde ele geçirilen yazıların çoğunda doğal seleksiyon ve üstünlük hislerinden söz ediliyordu. Haris ve Klebold, daha önce internete yükledikleri anlaşılan videolarında da sürekli olarak sözde "daha evrimleşmiş" olduklarından ve sözde "insanlığın üstünde" olmanın nasıl bir duygu olduğundan söz ediyorlardı.

Sadece bu örneklerde bile görüldüğü gibi Darwinizm, masum beyinleri, rahatlıkla bir canavara dönüştürebilmektedir. Bir an önce yapılması gereken, Darwinizmin tek taraflı telkin edilmesine son verip, müfredatta Darwinizme karşı çıkan bilimsel gerçeklere de yer verilmesidir.

Eğitim politikalarını belirleyenler, Darwinist eğitimin bu tarz sonuçlar oluşturabileceğini bilmeli, bu sorumluluğu üzerlerinde hissetmelidirler. Müfredatın bu yönde düzenlenip, gençlerin Darwinizm'in bilimsel çöküşü ve ideolojik arka planı hakkında bilgilenmesi sağlanmalıdır.

Dr. Fazale R. Rana'nın sunumu:
"Neden Allah'ın Varlığına İnanıyorum?"

Bugün burada olmaktan onur duyuyorum. Bu konferansın bir parçası olmak bir ayrıcalık. Her yeri çatışmalarla dolu dünyamızda Hristiyanlarla, Müslümanların bir araya gelerek ortak bir amaç için çalıştığı böyle bir projede yer aldığım için mutluyum. Bu çalışmanın amacı Allah'ın varlığının bilimsel delillerini göstermek ve evrimci paradigmanın karşısındaki bilimsel gerçekleri ortaya koymak. Şu çok önemli ki: Müslümanlar ve Hristiyanlar her iki hedef üzerinde anlaşabilirler.

İkinci olarak ise evrim teorisine karşı ortaya konan bilimsel deliller son derece önemli. Çünkü evrimci iddialara göre eğer evrimsel mekanizmalar hayatın kökenini, tarihini ve yaşamın tasarımını açıklayabiliyor ise, bu durumda inananlar ve inanmayanlar bu soruya cevap vermeli: "Peki Yaratıcı'nın rolü nedir?" Aslında, evrimci biyolog ve ateist Richard Dawkins, *Kör Saatçi* adlı kitabında şöyle yazıyor:

> *"Darwin'den önce ateizm mantıksal açıdan kabul edilebilir olsa da; Darwin sayesinde entelektüel anlamda tam anlamıyla bir ateist olmak mümkün oldu."*

Bu gibi açıklamalar dünyada pek çok kişinin "bilim ve din arasında çatışma olduğu ve bilimin bu savaşı kazandığı" gibi bir yanılgıya inanmasına neden olmuştur. Pew Araştırma Vakfı'nın 2015 yılının Ağustos ayında yayınladığı anket sonuçlarına göre Amerika Birleşik Devletleri'nde kiliseye hiç gitmeyen veya çok nadir giden nüfusun neredeyse yüzde 75'i bilim ile din arasında çatışma olduğuna inanıyor. İşte bu çatışma algısından dolayı insanlar Allah'ın varlığının delillerini kabul etmeyi reddediyorlar. Aynı anket sonuçlarına göre her hafta düzenli olarak kiliseye giden kişilerin yüzde 50'si ise yine bilim ile Hristiyanlık arasında çatışma olduğuna inanıyor.

Aslında benim bir Yaratıcı'nın var olması gerektiğine inancım bilim sayesinde oldu. Üniversiteye başladığımda tam bir agnostiktim. Allah'ın var olup olmadığı konusunda bir fikrim yoktu ve açıkçası din konusu beni pek de ilgilendirmiyordu. İlgilendiğim asıl konu biyokimyaydı. Tüm dikkatimi bu dalda doktora yapmaya vermiştim. Üniversitedeyken biyolojik sistemlerin kökeni, tarihi ve tasarımında evrim mekanizmalarının etkili olduğuna inanıyordum. Ne var ki bu inancım dikkatli bir araştırmaya değil sadece biyoloji profesörlerimden öğrendiklerime dayanıyordu. Profesörlerime saygımdan dolayı evrim hakkındaki iddialarını tereddütsüz kabul ediyordum. Bir çok yönden evrimsel açıklamalara karşı beslediğim yersiz güvenim agnostisizmi de besliyordu. Amerika'daki üniversitelerde yaptığım konuşmalarda öğrencilerin aynı benim gibi herhangi bir eleştiri getirmeden evrimsel yaklaşımları hemen benimsediğini görüyorum. Bunun sebebi benim gibi profesörlerin onlara doğruları öğrettiklerine inanmaları.

Üniversiteden mezun olduktan sonra, görüşlerim değişti. Biyokimya üzerinde yaptığım derinlemesine incelemeler bende Allah'ın var olması gerektiği kanaatini doğurdu. İhtisas eğitiminin başlıca hedeflerinden biri öğrenciye bilimsel deliller aracılığıyla bağımsız düşünmeyi ve uzmanlar ne derse desin, sadece delillere dayanarak sonuçlara varmayı öğretmesidir. Ben de bağımsız düşünmeyi öğrenmeye başlamışken lisans eğitimim esnasında sormadığım bazı soruları sormaya başlamıştım. Bu sorulardan biri hayatın kökenine dairdi. Biyokimyasal sistemlerdeki mükemmel tasarım, karmaşıklık ve ustalık beni bu soruyu sormaya itmişti. Öğrenmek istediğim şuydu: Bilim camiası böylesine olağanüstü biyokimyasal sistemleri nasıl olup da mekanik süreçlerle açıklayabiliyordu? 30 sene önce bilim camiasının öne sürdüğü tezler acınacak derecede yetersizdi ve bu beni oldukça şaşırtmıştı. Bunları görünce sadece kimyasal ve fiziksel süreçlerin hayatın kökenini açıklayamayacağına inandım. Bu farkındalığım, tasarım ve biyokimyasal sistemlerdeki

olağanüstülük ile bir araya gelince, sadece entelektüel sebeplerden dolayı bir Yaratıcı olması gerektiği ve bu Yaratıcı'nın evreni yoktan yarattığı sonucuna vardım. Bu kanaate 30 yıl önce vardım. Sonra ortaya çıkan yeni bilimsel deliller de Allah'ın varlığına dair inancımı teyit eder nitelikte oldu. Biyokimyanın sunduğu deliller ile Allah'ın varlığı çok açıkça görülüyor, dahası hayatın kökenine dair evrimsel sorunlar özellikle son 30 yıl öncesine kıyasla Yaratıcı'nın varlığının delillerini güçlendiriyor.

Şimdi bir biyokimyager olarak Yaratıcı'nın neden var olması gerektiğini anlatmak istiyorum. Bu görüşümü üç anahtar kelimeyle özetleyeceğim: **Parmak İzleri**, **Başarısızlık** ve **Meydana Getirme**.

PARMAK İZLERİ: Biyokimyasal sistemlerde Yaratıcı'nın eseri, parmak izleri görülmektedir.

Bir biyokimyager olarak dikkate değer bulduğum konulardan biri hücredeki kimyasal sistemlerin ayırıcı özelliklerinin insan elinden çıkmış bir eserdeki özelliklerle birebir aynı olması. Diğer bir deyişle insanlar herhangi bir objeyi ya da aleti tasarladığı, yaptığı ya da keşfettiği zaman, o tasarımda bir aklın belirleyici özelliklerini bırakır. Aynı özelliklerin biyokimyasal sistemlerin temelinde var olması beni çok etkiliyor. Eğer belirli yapılar insan aklının varlığına işaret ediyorsa ve bu özellikleri hücredeki biyokimyasal sistemlerde de görebiliyorsak, canlılık söz konusu olduğunda tüm bunları bir "Aklın" eseri olarak düşünmemiz gerekmez mi?

Zamanımız kısıtlı olduğu için bugün bu özelliklerden yalnız bir tanesi olan, hücrenin içindeki bilişim sistemleri üzerinde durmak istiyorum. Biyokimyasal sistemler özünde bilişim sistemleridir. İçinde bilgi barındıran başlıca iki sınıf biyo-molekül vardır:

1) DNA ve RNA gibi nükleik asitler;

2) Proteinler.

Her iki molekül çeşidi zincire benzer bir yapıya sahiptir. Bu moleküller hücre mekanizmasının daha küçük, alt birim moleküllerinin baş-kuyruk şeklinde bir araya gelip moleküler zincirler oluşturmasıyla meydana gelirler. DNA ve RNA söz konusu olduğunda, bu alt birim moleküllere "nükleotid" veya bazen "genetik harf" denir. Bunlar A,G,C ve T harfleriyle gösterilirler. Proteinlerin alt birim molekülleri ise amino asitlerdir. Genetik kod içerisinde yirmi farklı amino asit kodlanmıştır. Hücredeki mekanizmalar yalnız bu 20 çeşit amino asidi kullanarak proteinleri inşa ederler.

Biyokimyagerler çoğu zaman proteinlerin inşa edilmesinde kullanılan RNA, DNA ve amino asitleri moleküler alfabeler olarak değerlendirirler. Alfabenin harfleri nasıl İngilizce veya Türkçe dilinde kelimeler oluşturmak için kullanılıyorsa, amino asit dizilimleri de hücre içinde belirli işlevleri gerçekleştiren biyokimyasal kelimeleri daha doğrusu –proteinleri– oluşturmak için kullanılır. Nükleotid dizilimleri de DNA üzerinde bilginin saklanması için kullanılır. Aslında DNA'nın işlevi hücre mekanizmasının protein inşa etmek için kullandığı bilgiyi saklamaktır. DNA molekülü üzerinde tek bir proteini oluşturmak için ihtiyaç duyulan bilgiyi içeren bölgelere gen adı verilir.

Biyokimyasal sistemlerin bilişim sistemleri olduğunun anlaşılması hayatın bir Aklın eseri olduğunu gösterir. Neden mi? Çünkü bilgi ile karşılaştığımızda, bu bilginin ardında bir akıl olduğunu fark ederiz. Size bir mesaj ulaştığında, veya bir elektronik posta geldiğinde, posta kutusunda bir mektup gördüğünüzde ya da yol üzerine yerleştirilmiş bir işaret ile karşılaştığınızda hiç şüphesiz bunları bir aklın ortaya koyduğunu düşünürsünüz. Size birisi bir bilgi aktarmaya çalışılıyordur. İşte aynı şekilde biyokimyasal sistemlerin içerdiği bilgiyi gördüğümüzde, ilk olarak bunların bir Akıl tarafından kaynaklandığını anlarız.

Ancak Yaratıcı'nın varlığının delilleri yalnız hücrenin içindeki bilgi ile sınırlı değil. Bu argüman çok daha ileri seviyede detaylar içeriyor. Moleküler biyolojinin sorunlarını inceleyen bilişim teorisyenleri hücre

içindeki bilgi sistemlerinin yapısının insan dilbilgisindeki düzen ile neredeyse aynı olduğunu keşfettiler. Bu şunu gösteriyor, hücrenin içinde sadece bilgi var olmakla kalmıyor fakat bu bilginin bizim düzenlediğimiz şekilde organize edildiğini görüyoruz. Hücrenin içinde bir dil kullanılıyor. Bilimin bana öğrettiği en etkileyici şeylerden bir tanesi de biyokimyasal bilginin yapısı ve fonksiyonu ile ilgili. Aslında bu konu o kadar derin ki geceleri bu keşfin ne anlama geldiğini düşünürken çoğu zaman gözüme uyku girmiyor. Bilgisayar uzmanları ve moleküler biyologlar DNA'yı idare eden hücre düzeneğinin en temel seviyede tam bir bilgisayar sistemi gibi çalıştığını buldular. Allah'ın varlığının delillerini açıklamak açısından önemli olduğunu düşündüğüm için bu konuyu biraz açmak istiyorum.

Bu konunun anlaşılması için öncelikle bilgisayar sisteminin nasıl yapılandırıldığını düşünmemiz gerekir. Bilgisayar sistemleri için teorik zemin Turing makinesi diye adlandırılan soyut yapılardır. Bunlar gerçek makineler değildir, fakat bilgisayar uzmanlarının zihninde var olan soyut oluşumlardır. Turing makineleri basittir ve üç bölümden oluşur:

1) Girdi: sonlu kontrol diye tanımlanan bir yapıya giren şerit halinde bilgi.

2) Ölçülebilir kontrol: önceden belirlenmiş bir tarzda veri üzerinde işlem yaparak bunları değiştirir ve bir çıktı oluşturur. Ölçülebilir kontrol veri üzerinde sadece sınırlı operasyonlar gerçekleştirebilir.

3) Çıktı: Bu şekilde bir Turing makinesinin çıktısını, diğer bir Turing makinesinin girdisine bağlayabilirsiniz. Dolayısıyla oldukça basit makineleri alıp birleştirdiğinizde onlara kompleks işlemler yaptırabilirsiniz.

Anladığımız kadarıyla hücrenin içindeki mekanizmaların DNA üzerindeki işlemleri buna benzerdir. Örneğin DNA'nın replikasyon veya ikileşme süreci sırasında bunu görebiliriz. Dijital bilgi içeren DNA molekülü bir girdi olarak kabul edildiğinde, DNA üzerindeki bilgiyi yöneten proteinler ve enzimler sonlu kontroller olarak düşünülebilir. Buradaki çizimde DNA replikasyonu görülüyor, DNA girdi ve çıktıyı temsil ederken, DNA üzerindeki işlemleri yapan enzimleri ise sonlu kontroller şeklinde tarif edebiliriz. Bir başka deyişle hücrenin mekanizması DNA'yı kopyalarken, hücrenin içinde bir bilgisayar işletim sistemi çalışmaktadır. Bilgisayar sistemlerinin işleyişi ve DNA replikasyonu gibi süreçler arasındaki benzerlik nedeniyle, bilim adamları DNA hesaplaması gibi yepyeni bir teknoloji geliştirdiler. DNA hesaplaması aslında temel olarak DNA ve hücrenin içinde bulunan ve DNA'yı yöneten proteinler üzerine kuruludur.

Söz konusu DNA bilgisayarları son derece küçük test tüpleri içinde bulunur. Bu bilgisayarlar şimdiye kadar sahip olduğumuz en güçlü silikon temelli bilgisayar sisteminden daha güçlüdür. Hatta süper bilgisayar sistemlerinden bile daha etkilidirler. Bunun nedeni çok sayıda ve kapsamlı paralel işlemleri aynı anda gerçekleştirebilmeniz nedeniyledir. DNA hesaplaması, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde çalışmalarını yürüten Leonard Adelman adlı bilgisayar uzmanı bilim adamının bir keşfidir. Adelman, DNA bilgisayarları hakkında şunları söyler:

> *"DNA hesaplamasının en önemli yanı sadece bilgisayarların yapabileceğini düşündüğümüz şeyleri aslında DNA moleküllerinin de yapabildiğini göstermesidir. Bu Bilgisayar Bilimi ve Biyoloji arasında çok yakın bir ilişki olduğunu göstermektedir. Her canlının bir hesaplama yaptığını düşünebiliriz, bazen de canlılara bilgisayarlar gibi baktığımızda onları daha iyi anlayabiliriz."*

Yine DNA programlaması insanların oluşturduğu tasarımlarla hücre içerisindeki biyokimyasal tasarımlar arasında önemli benzerlikleri ortaya koymaktadır. Bu hayret verici benzerlikleri, İngiliz Doğa Bilimcisi ve İlahiyatçı William Paley'in izinden giderek Allah'ın varlığını ispatlamada resmi savlar ortaya koymak için kullanabiliriz. 1700'lü yıllarda Paley, *Doğal Teoloji* adında bir kitap yazdı. Paley bu kitapta Allah'ın varlığı ile ilgili Batı'da en çok bilinen argümanlardan biri olan Saatçi Argümanını geliştirdi.

Paley'in mantığı şuydu: Nasıl ki bir saat için bir saatçinin var olması gerekiyorsa, hayatın var olması için de bir İlahi Saatçi'nin varlığı kaçınılmazdır. Paley'in yaşadığı dönemde saat mühendisliğin en uç noktasını temsil ediyordu. Paley saatin bir düzenekten oluştuğunu, yani belirli bir amaç için birbiriyle etkileşimde olan pek çok düzeneğe sahip bir makine olduğunu açıkladı. Paley bu saatin işleyişini, bir kaya ile karşılaştırdı ve kayanın doğadaki süreçler sonucunda meydana geldiğini söyledi. Ancak bir saatin meydana gelmesi için bir Aklın var olması şarttır. Paley canlıların biyolojik sistemlerini incelediğinde canlıların vücutlarındaki sistemlerin bir kayadan daha çok, bir saat ile ortak özellikleri bulunduğu sonucuna vardı. Bu durumda eğer bir saatin var olması için bir saatçiye gerek duyuluyorsa, bu benzerlik gereği canlıların da var olması için bir Akla ihtiyaç vardır.

Biyokimya alanındaki gelişmeler, Saatçi Argümanını günümüze uyarlamamıza imkan sağlar. Günümüz mühendisliğinin zirvesini oluşturan bilgisayar sistemlerinin ortaya çıkışını açıklamak için bir aklın –daha doğrusu birçok aklın– varlığı bir zorunluluktur. Hücre içerisinde çalışan bilgisayar sistemlerinin var olduğunu gördüğümüzde, elbette canlılığın var olması için İlahi Akla ihtiyaç olduğu sonucuna varabiliriz. Saatçi Argümanını oldukça güçlü buluyorum. Ne var ki, ne zaman şüphe içinde olan kişilere bu anlatımdan söz etsem, evrimsel süreçlerin de bir saatçi gibi davranabileceği karşılığını alıyorum. Onlar aslında bu evrimsel süreçleri Kör Saatçi olarak yorumluyorlar. Bu düşünce Richard Dawkins tarafından *Kör Saatçi* kitabında şöyle dile getirilmiş:

> *"[Paley] canlılar dünyasındaki kompleks düzene karşı derin bir saygı duyuyordu ve bunun çok özel bir açıklama gerektirdiğini düşünüyordu. Yaptığı tek yanlış buna getirdiği açıklamaydı… Doğru açıklama... Charles Darwin ortaya çıkıncaya kadar beklemek zorunda kaldı."*

Dawkins sözlerine şunu da ekliyor:

> *"Kör, şuursuz, otomatik bir süreç olan ve tüm hayatın varlığı ve açıkça amaca sahip olduğu gözlenen tüm canlıların açıklamasını yapan doğal seleksiyonun aklında hiçbir amaç yoktur. Bir akla sahip değildir, akla ait bir gözü de yoktur. Gelecek için planlama yapamaz. Bir vizyonu, öngörüsü veya görüşü yoktur. Doğada bir saatçinin rolünü üstleniyor mu diye sorulduğunda, kör saatçi olduğu söylenebilir."*

Bu açıklama bizi Allah'ın varlığına dair argümanımın ikinci noktasına getiriyor.

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur.

Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4.Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Tesadüflerle Açıklanamayan DNA

Matematik bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30.000 genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Evrimci bir biyolog olan Frank B. Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söylemiştir:

> *Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4 üzeri 1000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.*[1]

Yani ortamda bütün gerekli nükleotidlerin bulunduğunu, bunların aralarında bağlanması için gereken bütün kompleks moleküllerin ve bağlayıcı enzimlerin hepsinin hazır olduğunu farzetsek bile bu nükleotidlerin istenen sırada dizilmesi ihtimali 4 üzeri 1000'de 1, diğer bir ifadeyle, 10 üzeri 600'de 1 ihtimal demektir. Kısaca insan vücudundaki ortalama bir proteinin DNA'daki şifresinin tesadüf sonucu, kendi kendine oluşma ihtimali, 10'un yanında 600 tane sıfır olan sayıda 1'dir. Bu astronomik olmanın da ötesindeki sayı ise, pratik olarak "0" ihtimal anlamına gelir. Demek ki böyle bir dizilim ancak akıllı ve şuurlu bir gücün bilgi ve kontrolü altında gerçekleşmek zorundadır.

Şu anda okumakta olduğunuz yazıyı düşünün. Harflerin (her harf için farklı bir baskı kalıbı kullanılarak) kendi kendilerine ve rastgele biraraya gelerek böyle bir yazı oluşturduklarını iddia eden birisine ne gözle bakardınız? Bu yazı belli ki akıl ve bilinç sahibi birisi tarafından kaleme alınmıştır. İşte DNA'daki durum da bundan hiç farklı değildir.

DNA'nın yapısını keşfeden biyokimyacı Francis Crick, konu üzerinde yaptığı çalışmalardan dolayı Nobel ödülü aldı. Crick koyu bir evrimci olmasına rağmen DNA'nın mucizevi yapısına şahit olduktan sonra yazdığı eserinde bu bilimsel gerçeği şöyle ifade etmiştir:

"Bugün sahip olduğumuz bilgiler ışığında, dürüst bir adamın yapabileceği tek yorum, hayatın bir mucize eseri olarak ortaya çıktığıdır."[2]

Crick'e göre hayat kesinlikle dünya üzerinde kendiliğinden var olamazdı. Görüldüğü gibi DNA üzerinde en uzman kişi bile, bir evrimci olmasına rağmen, yaratılışta tesadüfe yer vermemektedir.

DNA'da yer alan bilgilerin ne kadar hassas bir düzen ve dengeye sahip oldukları gözönünde bulundurulduğunda ise, tesadüfen oluşumun ne kadar imkansız olduğu daha da iyi anlaşılır. Üç milyar harften oluşan DNA'daki bilgiler, A-T-G-C harflerinin birbiri ardına özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşur. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi yapılmaması gerekir. Ansiklopedide yanlış yazılmış bir kelime ya da harf hatası önemsenmez, hatta çoğu zaman fark edilmez bile. Buna karşın, DNA'da herhangi bir basamaktaki, örneğin 1 milyar 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile, hücre için, dolayısıyla insan için korkunç sonuçlara yol açabilir.

Örneğin çocuklarda görülen hemofili (kan kanseri) hastalığı bu tip bir yanlış kodlanmanın sonucudur. Genetik yapıdaki çeşitli bozuklukların neden olduğu birçok kalıtsal hastalık vardır. Her biri çok ciddi olabilen bu hastalıkların tek nedeni, genetik şifredeki milyarlarca harften yalnızca bir veya birkaç tanesinin yanlış yerde bulunmasıdır. Sözgelimi, Mongolizm veya Down Sendromu oldukça yaygındır. Nedeni ise her hücredeki 21. kromozom çiftinde fazladan bir kromozom bulunmasıdır.

Bir diğer örnek ise Huntigton koresidir. Hasta 35 yaşına kadar sağlıklıdır, ama bu yaştan sonra birdenbire kol, bacak ve yüz kaslarında denetlenemeyen istemsiz kasılmalar başlar. Tedavisi olmayan bu ölümcül hastalık beyni de etkilediğinden hastanın belleği ve düşünme yetileri de giderek zayıflar.

Tüm bu genetik hastalıkların gösterdiği önemli bir gerçek vardır; genetik şifre o kadar hassas, dengeli ve kusursuzca hesaplanarak planlanmıştır ki, bu düzendeki en küçük bir değişiklik dahi ciddi sorunlar oluşturabilmektedir. Sadece bir harfin eksikliği veya fazlalığı ölümcül hastalıklara veya hayat boyu sürecek ciddi sakatlıklara neden olabilmektedir. Dolayısıyla böylesine hassas bir denge ve düzenin tesadüfen oluştuğunu, ve evrim teorisinin iddia ettiği gibi mutasyonlar yoluyla geliştiğini söylemek kesinlikle imkansızdır. Öyle ise, DNA'da yer alan muazzam bilgi ilk olarak nasıl oluşmuş ve şifrelenmiştir? Hayatın kökenini tesadüflere dayandıran evrimciler, hayatın kökeni ile ilgili her soruda yanıtsızdırlar. DNA'nın, yani genetik şifrenin kökenini sorduğunuzda da her birinden aynı cevabı alırsınız. Örneğin günümüzün en önde gelen evrimci biyokimyacılarından olan Leslie E. Orgel, bu soruya şu yanıtı verir:

Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökenleri probleminin en şaşırtıcı yönüdür. Sağlam bir ilerleme gerçekleştirmeden önce asıl olan kavramsal ya da deneysel bir buluşa ihtiyaç vardır.[3]

Milyonlarca sayfa yer tutan, milyarlarca bilginin tesadüfen yazıldığını iddia edenler elbette ki bu şekilde cevapsız kalacaklardır. Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve yaratıcısı vardır; ve O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan Rabbimiz Allah'tır.

1- Frank B. Salisbury, "Doubts About The Modern Synthetic Theory of Evolution", s. 336
2- Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
3- Orgel, Leslie E, "Darwinism at the Very Beginning of Life", New Scientist, vol.94 (April 15, 1982), s.151

Evrimcilerin DNA Hakkındaki İtirafları

DNA gibi olağanüstü bir yaratılışa sahip bir molekülün nasıl ortaya çıktığı sorusu, evrimcilerin binlerce çıkmazından biridir.

Çeşitli alanlarda profesörlük yapan, Indiana Üniversitesi'nden, Amerikalı bilim adamı Douglas R. Hofstadter, bu soru karşısındaki çaresizliklerini şöyle itiraf etmektedir:

Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (enzimler ve diğer moleküler yapılarla) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.[1]

Dünyaca ünlü moleküler biyolog Leslie Orgel, bu konuda biraz daha açık sözlü davranmaktadır:

Son derece kompleks yapılara sahip olan enzimlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla İNSAN, YAŞAMIN KİMYASAL YOLLARLA ORTAYA ÇIKMASININ ASLA MÜMKÜN OLMADIĞI SONUCUNA VARMAK ZORUNDA KALMAKTADIR.[2]

"Hayatın kimyasal yollarla ortaya çıkması imkansız" demek, "hayatın kendi kendine oluşması imkansız" demektir. Bu gerçek, canlılığın kusursuz bir biçimde yaratıldığının açık bir ispatıdır. Ancak evrimciler açık delillerini gördükleri bu gerçeği, sırf ideolojik nedenlerle kabul etmezler. Sırf Allah'ın varlığını kabul etmemek için, imkansız olduğunu kendilerinin de bildiği saçma senaryolara inanırlar.

Bir başka evrimci Caryl P. Haskins ise DNA şifresinin tesadüfen oluşmasının imkansızlığını ve bu gerçeğin Yaratılış için güçlü bir delil olduğunu şöyle ifade eder:

Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır.[3]

Evrim teorisinin geçersizliğini anlatan "Evolution: A Theory in Crisis" (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabın yazarı olan ünlü moleküler biyolog Prof. Michael Denton, Darwinistlerin bu akıl dışı inancını şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız

karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, İNSAN AKLINA YÖNELİK BİR SALDIRIDIR. AMA BİR DARWİNİST, BU DÜŞÜNCEYİ EN UFAK BİR ŞÜPHE BELİRTİSİ BİLE GÖSTERMEDEN KABUL EDER![4]

Gerçekten de Darwinizm, akla tamamen aykırı, batıl bir inançtan başka bir şey değildir. Akıl sahibi olan her insan ise, ister DNA'ya isterse tabiatın başka herhangi bir yönüne baksın, o büyük gerçeğin kanıtlarını görür: İnsan ve tüm canlılar, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah tarafından yaratılmıştır.

1- Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548
2- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78
3- Haskins, Caryl P., "Advances and Challenges in Science in 1970", American Scientist, vol.59 (May/June 1971), s.305)
4- Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 351

BAŞARISIZLIK: Hayatın başlangıcı ve biyokimyasal sistemlerin kökenine dair kimyasal evrim iddialarıyla yapılan tüm açıklamalar başarısız olmuştur.

Bu hususu daha iyi kavrayabilmek için, bir biyokimyagerin biyo-molekülleri nasıl sınıflandırdığını gözden geçirmemiz gerekir. DNA ve proteinler gibi bilgi içeren moleküllerden söz ettik. Fakat hücre içinde bir başka sınıf molekül daha bulunur. Bu küçük moleküller birbirleriyle tepkimeye girerek lineer yollar, şubelere ayrılmış ve dairesel yollar oluştururlar. Birbirleriyle bağlantı halindeki tüm bu yollar hücre içinde bir kimyasal tepkime ağı oluşturur. Bu tepkimeler hücrenin yapı taşı olarak kullanacağı birimleri üretmesi için gereken enerjiyi temin ederler. Bunlara ara metabolik yollar denilir. Son olarak üçüncü kategori ise hücre zarlarıdır. Bu sınırlar hücrenin içini, dış ortamdan veya hücre içindeki bölümleri birbirinden ayırırlar. Söz konusu biyo-molekül sınıflarından her biri hayatın kökeni konusunda farklı evrim iddiaları içeren senaryoların ortaya atılmasına neden olmuştur. Bunlar önce-replikatör senaryoları, önce-metabolizma senaryoları ve önce-hücre zarı senaryoları olarak bilinir. Önce-replikatör senaryosuna göre ilk ortaya çıkan bilgi zengini DNA, RNA benzeri moleküller ve proteinlerdir. Metabolizma ve hücre zarı ise ikincil olarak ortaya çıkmıştır. Önce-metabolizma senaryolarına göre ise ilk ortaya çıkan metabolizmadır. Ardından bilgi içerikli moleküller ve hücre zarları ikincil özellik olarak belirmiştir. Son olarak önce-hücre zarı senaryolarına göre ise ilk ortaya çıkan hücre zarı olmuştur. Hayatın kökenini araştıran evrimci senaryoların her birinin aşılmaz sorunlar içerdiği açıktır. Zamanımız kısıtlı olduğu için evrimin bu problemlerine değinmeyeceğim. Dr. Anjeanette Roberts sunumunda önce-replikatör iddialarının sorunlarının bir kısmına değinecek. Fakat size bu problemin ne derece büyük olduğunu göstermek için bir hikaye anlatmak istiyorum.

Birkaç yıl önce Meksika Oaxaca'da hayatın kökenine dair bir konferansa katılmıştım. ISSOL 2002 adındaki bu toplantıya dünyanın çeşitli yerlerinden hayatın kökenini inceleyen bazı önemli bilim adamları katılmıştı. Konferansın açılış konuşmasını Leslie Orgel adında bir bilim adamı yaptı. Orgel hayattayken bu konuda dünyanın en önde gelen araştırmacısı sayılıyordu. Konumundan dolayı Orgel'e konferansın açılış konuşmasını yapma onuru verilmiş, RNA Dünyası Hipotezi hakkındaki görüşlerini sunması istenmişti. RNA Dünyası Hipotezini ilk ortaya atan kişilerden biri olarak teorinin durumu hakkında bir özet yapması istenmişti. Orgel konuşması boyunca RNA Dünyası senaryosuyla ilgili problemleri birbiri ardınca sıraladı. Konuşmasının sonuna doğru durdu ve şöyle söyledi, "Umarım seyirciler arasında yaratılışçı kimse yoktur fakat doğruyu söylemem gerekirse ilkel dünya şartlarında bir RNA diziliminin herhangi bir şekilde ortaya

çıkması ancak bir mucize sonucu olurdu." İşte bu etkileyici. Çünkü Orgel kendisini gizlemeyen açık bir ateistti. Ne var ki, dürüst konuştuğu bir anda en azından hayatın önce-replikatör senaryosundan ortaya çıkmasının ancak bir mucize olacağını kabul etmişti.

Önce-metabolizma senaryoları da bundan daha iyi durumda değildir. Bu senaryolarla ilgili problemler saymakla bitmez, fakat burada hepsini detaylandırmayacağım. Sadece şundan bahsetmek istiyorum, Orgel hayattayken bilimsel dergilerden birinde önce-metabolizma senaryosu hakkında bir eleştirisi yayınlanmıştı. Burada bu senaryoların şunlara ihtiyaç duyduğunu söylüyordu: "Biraz sihir", "dikkate değer sayıda önemli tesadüfler" ve "neredeyse mucize" gerektirir.

Ve son olarak önce-hücre zarı senaryoları da sorunlarla doludur. Bu senaryonun gerçekleşmesi için bir takım şartlar gerekir ki, bu şartlar birbirleriyle uyumsuzdur. Bu problemlerin bir kısmı şöyle sıralanabilir:

- Çevre şartları

- Amfifilik bileşim

- Amfifilik konsantrasyon

- Faz davranışı

Her bir adım için gereken şartlar birbirleriyle uyumsuzdur. Zaman sınırlaması nedeniyle tekrar çok fazla detaya giremeyeceğim. Fakat birkaç yıl önce Jackie Thomas adlı kimyager bir arkadaşımla *Hayatın Kökeni ve Biyosferlerin Evrimi* adlı bir dergide makalemiz yayınlandı. Bu dünyanın önde gelen hayatın başlangıcıyla ilgili araştırma dergilerinden biridir. Bunda, önce-hücre zarı senaryolarıyla bağlantılı problemlerin detaylarını inceledik. Bu önemli bir başarıydı, çünkü Jackie Thomas ve ben, her ikimiz de yaratılışa inanıyorduk. Önce-hücre zarı senaryolarıyla bağlantılı tespit ettiğimiz problemler o kadar önemliydi ki, evrimci biyologlar bile eleştirilerimizin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Derginin baş editörü önce-hücre zarı senaryolarına getirdiğimiz eleştirel değerlendirmeleri hayatın kökeni alanında tanınmış bu dergide yayınlamayı kabul etti. Diğer bir deyişle hayatın kökenini evrimci iddialarla açıklamaya yönelik her girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Özetle konu hayatın kökeni olduğunda, kör bir saatçiden söz edemezsiniz.

Hayatın kökeni konusunda evrimci açıklama yapanlara bu delilleri sunduğum her seferinde, bu dönemde yaşamın başlangıcını açıklayamıyoruz diyerek eleştirilere katılıyorlar. Fakat yine de laboratuvarda prebiyotik kimya çalışmalarında araştırmacıların elde ettiği sözde başarılardan bahsediyorlar. Eğer dürüst bir yaklaşım sergilerlerse yaratılışı reddeden bu şüpheciler hayatın kökenine dair bir açıklama getiremediklerini kabul ederler. Buna rağmen yine de kimyagerlerin laboratuvar ortamında hayatın kökeni fikrine katkıda bulunacak bir takım kimyasal ve fiziksel süreçler tespit ettiğini söylemekten geri kalmazlar. Bunları göstererek kimyasal evrimin olabileceği iddiasında bulunuyorlar, bu aşamada argümanlarımın üçüncü adımına yani, "Meydana Getirme" konusuna değineceğim.

MEYDANA GETİRME: Laboratuvarda canlılığı yaratma ve tasarlama girişimleri bir Yaratıcının varlığının gerekçesini açıklamaktadır.

Laboratuvar ortamında hayatı oluşturma denemeleri Yaratıcı'nın varlığının en güçlü delillerini sunuyor. Kimyagerler laboratuvara girip prebiyotik kimya çalışmaları yaptıklarında ileri derecede kontrollü şartlar altında çalışırlar. Deney tüplerini dikkatli bir şekilde birleştirirler, bunlara ancak uygun olan çözücüleri koyarlar. Doğru kimyasal maddeleri tam zamanında ve tam olması gereken yoğunlukta eklerler. Reaksiyonun ısısını kontrol altında tutarlar. Yine tepkimenin pH değerini kontrol ettikten sonra tam zamanında reaksiyonu durdururlar. Diğer bir deyişle, prebiyotik kimya araştırmalarının başarıya ulaşması

için kimyagerlerin payı büyüktür. Bu ileri seviyede kontrollü şartların dünyanın ilk dönemlerinde var olup olmadığı kesinlikle kuşkuludur. Kimyagerler bugün laboratuvar ortamlarında çalışıyorlar, fakat dünyanın ilk zamanlarında prebiyotik kimyasal tepkimeleri yönlendirecek kimyagerler bulunmuyordu. Daha doğrusu buradaki önemli detay, laboratuvarda söz konusu prebiyotik reaksiyonların başarılı olmasını sağlayan bir aklın varlığıdır.

Bu konuyu size RNA Dünyası Hipotezi üzerinden biraz daha açarak anlatayım. Bu düşünce temelde dünyadaki ilk biyokimyanın RNA bazlı olduğuna dayanmaktadır. RNA Dünyası teorisi daha sonra şimdiki biyokimyayı tanımlayan DNA-Protein Dünyası tezine dönüşmüştür. Hayatın kökenini inceleyen araştırmacılar sözde RNA Dünyası Hipotezini destekleyen açıklamalar ortaya koyarlar. Size laboratuvarda kil yüzeyler üzerinde RNA oluşturabilme tekniği hakkında biraz bilgi vermek istiyorum. 1990'ların ortalarında bilim insanları RNA moleküllerinin kil yüzeylerde toplandığını gözlemlediler. Bu RNA Dünyası Hipotezi açısından büyük bir buluş olarak tanıtıldı. Ne var ki yapılan deneyler detaylı olarak incelendiğinde bu kimyasal sürecin gerçekleşmesi için bir aklın müdahalesinin zorunlu olduğu hemen anlaşıldı.

Örneğin çalışmaları yapan araştırmacıların ileri düzeyde kimyasal açıdan el değmemiş koşullarda çalışmaları gerekiyordu. RNA zincirlerinin kil üzerinde toplanmasını engelleyecek herhangi bir maddeyi düzeneğe koymama konusunda çok dikkatliydiler. Aynı zamanda RNA moleküllerinin oluştuktan sonra parçalanmalarına neden olabilecek malzemeleri de dışarıda bırakmalıydılar. Fakat söz konusu maddeler dünyanın başlangıç aşamasında çok fazla miktarda bulunuyor olmalıydı. Fakat yine de özenle deneyin dışında bırakıldılar. Bunun yanı sıra araştırmacıların, RNA molekülleri çok uzun zincirler oluşturmadan tepkimeyi durdurmaları gerekiyordu. Çünkü eğer moleküller çok uzun olurlarsa, kil yüzeye geri dönülemez bir şekilde yapışıp kalacaktı. Ayrıca, kimyasal olarak aktive edilmiş nükleotidler kullanmaları gerekiyordu. Ne var ki bu yapıların dünyanın ilk dönemlerinde var olması imkansızdır, aksi takdirde kimyasal açıdan son derece reaktif oldukları için görünürdeki her şeyle tepkimeye girecek ve RNA moleküllerinin oluşması için bulunmayacaklardı. Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri'nde belirli bir tedarikçiden gelen kil kullanıyorlardı. Laboratuvarda kullanılmadan önce bu kilin tam doğru şekilde işlemden geçirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, söz konusu tepkimede katalizör olarak kullanılamazdı.

RNA Dünyası Hipotezi ile ilgili bu problemler hakkında astrobiyolog Paul Davies şunları söylüyor: "Biyokimyagerlerin de gördüğü gibi, sıfırdan verimli RNA replikatörlerinin üretilmesi uzun ve zorlu bir yoldur. Bu nedenle şu sonuca varmak zorundayız, eğitimli bir organik kimyagerin denetimi olmaksızın, doğa herhangi olası bir prebiyotik ortamda bir çorbadan RNA üretmek için çırpınıp duracaktır." Evrimci biyolog Simon Conway Morris ise bir adım daha ileri gider ve şöyle açıklar: "Hayatın kökenini şu ya da bu şekilde açıklamak için tasarlanan deneylerin çoğunluğunda prebiyotik ortama herhangi inanılır bir benzerlik bulunmuyor, ya da deney teçhizatını belirli amaçlar ve niyetler doğrultusunda yönlendiren araştırmacının eli -haşa- Allah'ın Eli gibi dahil ediliyor."

Bu son derece manidar, kimyasal evrimin geçerliliğini ispatlamak için yapılan deneylerin tamamı ve hayatın kökeniyle ilgili kör saatçi yaklaşımı farkında olmadan cansız moleküllerin hayat sahibi olması için akıllı bir varlığın müdahalesinin temel gereklilik olduğunu göstermiştir. Bu sonuç sentetik biyoloji alanındaki çalışmalarda daha kapsamlı biçimde gösterilir. Sentetik biyoloji, biyolojide oldukça yeni sayılan bir daldır ve amaçlarından biri de laboratuvar ortamında proto-hücre üretilmesidir. Sentetik biyolojide basit kimyasal maddeler kullanılır ve bunlar hücreye ait yapılara dönüştürülmeye çalışılır. Bu çalışmalar incelendiğinde bir kez daha akıllı bir varlığın yönetiminin ne kadar önemli olduğu hemen anında anlaşılır.

Bu noktayı daha iyi açıklamak için birkaç yıl önce araştırmacıların bir enzimi hiç yoktan üretmek için yapmaya çalıştıklarından bahsetmek istiyorum.

Hücre mekanizmasında ufak bir bileşen görevi gören tek bir enzim yapmak için neler gerektiğine bir göz atalım. Bir enzim, hücrenin genel mekanizması içinde sadece küçük bir bileşen olarak düşünülebilir. Bu çalışmaya kuantum kimyagerler, bilgisayar uzmanı kimyagerler, protein mühendisleri, biyokimyagerler ve moleküler biyologlar dahil oldular ve süper bilgisayarlar ile yüzlerce çalışma saati harcayarak bunun kimyasal modelini oluşturmaya çalıştılar. Proteinleri inşa etmek için biyolojiden aldıkları yapısal motifleri kullanmak zorunda kaldılar. Laboratuvar içerisinde ileri düzeyde kontrollü ortamlarda, son derece kalifiye ve eğitimli bilim adamlarının gelişmiş kimyasal araçlar kullanması gerekti. Bu projenin gerçekleşmesi için bile yapılan çalışmalar aklın varlığı ile tasarlanmıştı. Ortaya çıkan ise doğada gördüğünüzle karşılaştırıldığında gülünç denilebilecek nitelikteydi. Şöyle açıklıyorlardı, "Elde ettiğimiz sonuçlar yeni enzim faaliyetlerinin sıfırdan tasarlanabileceğini ve katalitik stratejilerin yeni enzimlere erişilebilir olduğunu gösterse de, bizlerin tasarladığı katalizörler ile doğada var olan enzimler arasında çok büyük bir uçurum vardır."

Evrendeki düzende "kör saatçi"den asla söz edilemez. Bu üç konuyu incelediğinizde ve biyokimyasal sistemleri araştırdığımızda tüm bunların bir Aklın eseri olduğunun delillerini görüyoruz. Yaratıcı'nın parmak izine şahit oluyoruz. Kimyasal evrim yoluyla hayatın kökenini açıklamak için atılan tüm adımlar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Laboratuvar ortamında hayatı oluşturmak için yapılan denemelerin de tartışmasız bir biçimde akıl sahibi bir yöneticinin varlığı ile gerçekleşebileceğini burada kısaca gösterdik. Bu bizleri yalnız tek bir sonuca yönlendiriyor:

Hayat ancak bir Aklın eseri olmalı.

30 yıl önce genç bir üniversite öğrencisiyken bir Yaratıcı'nın var olması gerektiğine beni inandıran nedenlerin bugün de geçerli olduğunu görmek sevindirici. Bana göre eğer bir insan herhangi bir önyargıya kapılmadan, elindeki delilleri tüm samimiyetiyle görmek isterse varacağı tek bir sonuç vardır: Bir Yaratıcı vardır ve varlığı tartışılmazdır.

Hayatın var olması için Yaratıcı'nın varlığı tek açıklamadır. Bu durumda hepimizin sorması gereken sorular, "Her şeyin Yaratıcısı ile nasıl bağlantı kurabiliriz, O'nu nasıl tanıyabiliriz?" olmalıdır.

Benim görüşüme göre bunlar çok önemli sorular.

Çok teşekkür ederim.

Evrimcilerin Çaresizliğine Bir Örnek Daha: "RNA Dünyası" Senaryosu

Evrimciler, ilk canlı hücrenin nasıl var olduğu sorusu üzerinde 20. yüzyılın başından itibaren çeşitli teoriler geliştirdiler. Bu konuda ilk evrimci tezi öne süren Rus biyolog Oparin, yüzmilyonlarca yıl önceki ilkel dünyada birtakım tesadüfi kimyasal reaksiyonlarla ilk önce proteinlerin oluştuğunu, bunların birleşmesiyle de hücrelerin doğduğunu ileri sürdü. Oparin'in 1930'lı yıllarda ortaya attığı bu iddianın en temel varsayımlarının bile yanlış olduğu ise 1970'li yıllardaki bulgularla anlaşıldı: Oparin'in "ilkel Dünya atmosferi" senaryosunda organik moleküllerin oluşmasına imkan verebilecek metan ve amonyak gazları yer alıyordu. Ama gerçek atmosferin metan ve amonyak temelli olmadığı, aksine bir de organik molekülleri parçalayan oksijen gazından bol miktarda içerdiği anlaşıldı.

Bu durum moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı. 1986 yılında Harvard'lı kimyacı

Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1— Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

> *Araştırmacılar RNA Dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?*[1]

2— Tesadüfen oluştuğunu farzetsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

> *Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.*[2]

3— Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farzetsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise hammaddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

> *Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.*[3]

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA Dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, American Scientist'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.[4]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

1- John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119
2- G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
3- Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s.143
4- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78

Evrimcilerin DNA'nın Tesadüfen Oluşamayacağı ile İlgili İtirafları

Matematik bilimi bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30 bin genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali, imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Bu konudaki evrimci itiraflardan bazıları şöyledir:

Caryl P. Haskins:

"Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır."[1]

Leslie E. Orgel (Evrimci biyokimyacı):

"Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökenleri probleminin en şaşırtıcı yönüdür. Sağlam bir ilerleme gerçekleştirmeden önce asıl olan kavramsal ya da deneysel bir buluşa ihtiyaç vardır."[2]

Paul Auger (Evrimci Fransız bilim adamı):

"Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır".[3]

Douglas R. Hofstadter:

"Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor."[4]

Francis Crick (James Watson ile birlikte DNA'yı keşfeden Nobel ödüllü evrimci genetikçi):

"Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bunun gerçekleşmesi için çok fazla koşul biraraya getirilmelidir."[5]

John Maddox (Nature dergisinin eski editörü):

"Genetik şifrenin (DNA)nın kökeni de hala yaşamın kökeni gibi anlaşılmazdır."[6]

Pierre Grassé (Fransız evrimci zoolog):

"Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?.. Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır."[7]

1- Haskins, Caryl P., "Advances and Challenges in Science in 1970", American Scientist, vol. 59 (May/June 1971), s. 305
2- Orgel, Leslie E, "Darwinism at the Very Beginning of Life", New Scientist, vol.94 (April 15, 1982), s.151
3- Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, s. 118
4- Douglas R. Hofstadter, Gıdel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548
5- Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
6- http://www.icr.org/headlines/darwinvindicated.html; Was Darwin Really "Vindicated"?, Frank Sherwin, Institute for Creation Research, April 30, 2001
7- Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s. 168

Prof. Dr. Anjeanette "AJ" Roberts'ın sunumu:
"Yanlış Evrimi Düzeltmek"

Teknik Bilim Araştırma Vakfı'na bizleri Türkiye'ye davet ettiği için ben de teşekkür etmek istiyorum. Türkiye'ye ziyaretimden çok memnun kaldım. Bence Türkiye'nin en büyük zenginliği insanları. Özellikle de son olan olaylar dolayısıyla barışınız ve huzurunuz için sizlere sıklıkla dua ediyoruz.

Muhtemelen bu ifadeyi daha önce duymuşsunuzdur; *'Evrim konusunda Dünyanın Güneş etrafında döndüğünden daha fazla kanıt var'.* Bana bir kere buna inanıp inanmadığım sorulmuştu. Cevabım 'kelimenin doğru kullanımına göre değişir' oldu. Yani cevap evrim kelimesiyle neyi kastettiğinize göre değişir. Konuşmam bu konuyla ilgili.

Evrim genelde yanlış kullanılan bir kelimedir. Bu yanlış kullanım, bir kelimenin birden fazla anlamı olmasından kaynaklanabilir. Bu tarz bir kelime, yanlış bir savı daha savunabilir hale getirmek için gerçek anlamın saklandığı bir şekilde kullanılabilmektedir. Kelime yanlış kullanıldığında, kelimenin bir anlamını vurgulamaya çalışırken gerçekte kelime başka bir ifade içinde kullanılır. Evrim kelimesinde de bu olmaktadır. Birisi böyle bir ifadede bulunabilir, peki bu doğru olur mu? Kelimenin kullanımına göre, evrimle neyi kastettiğinize göre değişir. Bu yüzden, önümüzdeki bir kaç dakika boyunca evrim kelimesinin verdiği yanlış anlamı düzelteceğiz. Ve bu bilginin ışığında, söz konusu ifadeyi inceleyeceğiz. Evrim kelimesi genelde farklı bağlamlarda kullanılır. Aslında referans olarak beş farklı kategoride, farklı alt mekanizmalara bağımlı beş ayrı doğada gözlemlenen süreç kullanılır.

İddiaları inceleyeceğimiz bu beş kategori şunlardır: Kimyasal evrim, mikro-evrim, mikrobik evrim, türleşme, ve makro-evrim. Meslektaşım Fazale Rana, kimyasal evrim iddialarını detaylı olarak 30 dakika boyunca sizlere anlattı. Dolayısıyla bu konu üzerinde çok fazla durmayacağım ve sadece kimyasal evrim iddiasının önündeki çıkmazlardan kısaca bahsedeceğim.

Fazale Rana'nın da bahsettiği gibi kimyasal evrim, cansız maddeden canlılığın oluşumu iddiasıdır. Buna bazen abiyogenez de denir. Bu inorganik bileşenlerden, biyogenik moleküllerin sentezlendiği iddiasıdır. Biyogenik moleküller hücrenin yapı taşlarıdır. Kimyasal evrim iddiası hayatın kökeninin açıklanmasında evrimci doğa bilimcilerin öne sürdüğü mekanizmadır. Ancak kimyasal evrim iddiasının önünde birçok çıkmaz vardır. Bunlardan birisi biyogenik moleküllerin birçoğunun sentezlenmesi için gerekli olan kimyasal süreçlerdir. Bu kimyasal süreçler birbirinden farklıdır. Örneğin şeker üretmeye çalışıyorsanız, yağ asidi veya DNA ve RNA'nın kalbi olan nükleik asidi üretmek için ihtiyaç duyacağınız kimya aynı değildir. Sadece kimyaları birbirinden farklı olmakla kalmaz, aynı zamanda bu kimyasal süreçler erken dünya koşullarına uygun değildir.

Üzerinde daha fazla duracağım ikinci çıkmaz RNA ve DNA yapısında bulunan şeker moleküllerinin eş-elli (homo-chilarity) olmalarıdır. Ayrıca proteinlerde bulunan amino asitlerin de eş-elli olmaları evrimciler açısından önemli bir çıkmazdır. Kiralite, bir molekülün yönünü ifade eder ve bazen molekülün "elliliği" olarak da adlandırılır. Sağ elinizi ve sol elinizi gözünüzün önüne getirdiğinizde, birbirlerinin aynadaki yansımaları gibi olduklarını göreceksiniz. İki elinizde de bir avuç içi, bir başparmak ve dört parmak olmasına rağmen, birini diğerinin üzerine birebir örtüşecek şekilde koyamazsınız, çünkü birbirlerinin aynadaki yansıması gibidirler. Bu, kiralite problemi olarak adlandırılır. DNA ve RNA'daki şeker moleküllerinin ve tüm proteinlerdeki amino asitlerin sadece bir yöne dönük olduğu doğrudur. Şekerler sağ elli iken, amino asitler ise sol ellidir. Ama eğer şekerleri ya da amino asitleri laboratuvar ortamında natüralist

süreçlerle üretmeye çalışırsanız, sadece sol elli amino asitleri veya sadece sağ elli şekerleri elde edemezsiniz. Bunların karışımı ile karşılaşırsınız. Buna rasemik karışım denir. Ve bu oran şekerlerde %50 sol elli, %50 ise sağ ellidir. Aminoasitlerde de %50 sağ elli, %50 sol ellidir. Bu da, sterik inhibisyon ve zincir terminasyonu nedeniyle RNA ve DNA'nın sentezlenmesini çok zor hale getirir. Fakat hücrenin içinde gerçekleşen biyolojik süreçler ise bunun tam tersidir, bu süreçlerde RNA ve DNA sentezi için yalnız sol elli amino asitler ve sağ elli şekerler üretilir. Bu, hayatın kökenini natüralist yollarla açıklamaya çalışanlar için bir sorundur. Ve bence bu, hücrenin içinde gerçekleşen süreçlerde görev yapan moleküllerin ardında bir Aklın olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla özetlemek gerekirse, tüm canlılarda yalnız sağ elli şekerler ve sol elli amino asitler bulunur. Fakat doğada sadece tek tip molekülü üretecek ya da seçecek veya kararlı bir şekilde devamlılığını sağlayacak kendi kendine oluşan bir mekanizma bilinmemektedir.

Hayatın kökenini natüralist yollarla açıklamaya çalışanların karşılaştıkları üçüncü engel ise bilgi ile ilgilidir. Meslektaşım Fazale Rana, bu konu hakkında size detaylı bilgi verdi. Anlattığı gibi, DNA tüm gen ve gen regülasyonunda kullanılan moleküler bir şablondur ve RNA'nın aracılığıyla hücre içinde üretilen tüm proteinlerin ayrıntılı modeli olarak görev yapar. DNA molekülünde saklanan bilginin çoğu zaman bir Akıllı Tasarımcı'ya işaret ettiği ifade edilir. Birçok insan buna benzer bir bilginin ancak Allah veya farklı bir ifadeyle Akıllı Tasarımcı tarafından oluşturulabileceğini ortaya koyar. Fakat hücre içinde açıklanması güç olan yalnız bilgi değildir. Doktor Rana'nın da bahsettiği gibi sistem seviyesinde de bilgi bulunmaktadır. Hücreler farklı alt sistemlerde, farklı moleküler süreçleri gerçekleştiren farklı proteinlerin yönünü nasıl belirleyebilir? Veya bunları doğru yönde yapılandıran ve birlikte son derece kompleks ve neredeyse bir orkestra gibi uyum içinde çalışmalarını sağlayan bilgi nereden gelir? Sadece DNA'daki bilgiyi değil, bu daha yüksek seviyede bulunan alt-sistem metabolik süreç bilgisini de açıklamak gerekir.

Belki bir örnek konuyu daha iyi anlamaya yardımcı olabilir. Sıfırdan bir araba inşa ettiğinizi düşünün. Bunun için tüm gerekli parçaların elinizde olması gerekir. Plastik, kauçuk, metal malzemeden yapılmış olan parçalar ve benzin de dahil olmak üzere, bunları nasıl üreteceğinize dair bilgiye de sahip olmalısınız. Fakat aynı zamanda sadece bilgi değil, bu parçaların üretimi için gereken mekanizmaların da var olması zorunludur. Bu demektir ki mekanizmalar için ve parçaların üretimi için bilgiye ihtiyacınız var ama yine de bu yeterli değil. Çünkü şu an elinizde sadece arabanın parçaları var. Ama hala arabaya ait bu sistemlerin hareketi üretmesi ve yanma işleminin gerçekleşmesi için birbirleriyle nasıl etkileşim içinde olacağını bilmeniz gerekir. Bu nedenle parçaları doğru şekilde birleştirmek ve sürebileceğiniz bir arabayı elde etmek için sistem seviyesinde bilgiye sahip olmanız şarttır. Ancak bu örnek bile insan hücresinin, canlı hücrenin içindeki kompleks düzeni ifade etmede çok yetersiz kalır. Daha yerinde bir benzetme yapmak istersek, insan vücudundaki hücrelerin kompleks yapısını tarif edebilmeyi, İstanbul gibi son derece karmaşık bir şehirde var olan tüm parçaların kendi içlerindeki hareketlerini, işlevlerini ve mekanizmalarını açıklamaya benzetebiliriz.

Evrimci iddiaların önündeki dördüncü engel üzerinde çok durmayacağım, çünkü hayatın kökeninin erken dönemde gerçekleştiğine dair açıklamak istediğim dört konu var. Ama kısaca söz etmek gerekirse natüralist iddiaların karşısındaki dördüncü engel, dünyada yaşamın çok erken ortaya çıkmış olmasıdır. Hatta hayat, dünyanın uygunluğu meydana gelir gelmez ortaya çıkmış gibi görünmektedir. Üstelik son derece kompleks ve çeşitliliğe sahip şekilde belirmiştir. Bu da, Fazale'nin de konuşmasında değindiği ve şimdiye dek benim de anlattığım gibi, natüralist düşünceye sahip bir çok bilim insanını panspermi teorisini benimsemeye itmiştir. Panspermi hipotezi biyogenik moleküllerin ve hatta yaşamın dünyada değil, evrenin başka bir yerinde ortaya çıktığını iddia eder. Buna göre yaşam, kuyruklu yıldızlar veya göktaşları gibi doğal yollarla veya belki daha ileri türler yoluyla dünyaya taşınmıştır. Ancak panspermi hayatın kökeni için yine natüralist bir cevap sunamamaktadır. Fizik ve kimya yasaları aynı olduğu, dolayısıyla cansız maddeden

canlılığın meydana gelmesinin aynı şekilde imkansız olduğu gerçeği karşısında sorunu evrende hayali başka bir bölgeye taşımaktan başka bir şey yapmaz. Sorun sadece farklı bir yere taşınmış olur. Dolayısıyla panspermi aslında hayatın kökeni sorununa bir çözüm değildir. Bu gerçekler karşısında şu sonuca ulaşırız: Dünyada yaşamın ortaya çıkışı konusunda kimyasal evrim iddiaları, bilimsel delillere bakıldığında mantıklı değildir. Sadece gördüklerimizi natüralist bir şekilde açıklamaya çalışmaktan öteye gidemez.

İkinci kategori mikro evrim hakkındaki iddialardır. Mikro evrim, “DNA diziliminde meydana gelen rastgele değişimler veya mutasyonlar” anlamına gelir. Mikro evrim iddialarının mekanizması ve yapısı iki özelliğe sahiptir: Bunlar tesadüfi ve rastlantısaldır, dahası doğal seleksiyonla gerçekleşirler. Bu iki unsur, tesadüfler ve doğal seleksiyon Darwinist ve neo-Darwinist evrim iddialarının temelidir. Mutasyonlar organizmanın maruz kaldığı farklı stres çeşitlerinden, örneğin UV radyasyonu, stres veya sıcaklık gibi etkilerden dolayı verilen hormon tepkileri nedeniyle ortaya çıkar. Bunun sonucunda DNA zarar görebilir, parçalanabilir. Ancak hücrenin içinde, kırılmış DNA sarmallarını tamir eden ve yeniden birleştiren tamir mekanizmaları bulunur. Mutasyonlar DNA’ya verilen hasar yoluyla veya tamir mekanizması sonucu ortaya çıkabilirler. DNA, polimeraz proteini tarafından kopyalanırken nükleik asit diziliminde rastgele mutasyonlar meydana gelebilir. Nükleik asit dizilimini kopyalarken bazen hatalar oluşabilir. Hatalar tamir edilse de, bunların düzeltilmesi %100 kusursuz olmayabilir. Her on milyon baz çiftinde bir hata oluşabilir. Dolayısıyla mutasyonlar hasarlı veya parçalanmış DNA molekülleri, DNA tamiri veya DNA kopyalanması sırasındaki hatalardır.

Esas noktaya gelirsek, evrim, “mutasyonlar tür içinde çeşitlilik meydana getirir ve çeşitlilik olduğunda, doğal süreçler üzerinden seçilim olabilir” iddiasındadır. Bu şu anlama gelir; bir organizmanın belirli bir ortamda hayatta kalmasına ve gelişip yayılmasına müsaade eden bir mutasyon varsa, o organizma, hayatta kalacak, gelişecek ve çoğalacaktır. Ancak diğer yandan, mutasyon zararlıysa, organizma ne hayatta kalacak ne de gelişip yayılacaktır**.**

Ancak Dr. Rana’nın da belirttiği gibi şu çok açıktır: Doğal seleksiyon herhangi bir amaç gözetmez. Bu konuda kör saatçi örneğini vermişti. Doğal seleksiyon herhangi bir hedef veya nihai bir amaç doğrultusunda hareket etmez. Hangi mutasyonların bir gün farklı bir ortamda ya da daha kompleks bir organizmada işe yarayabileceğini tahmin edemeyen kör bir süreç üzerinden gerçekleşen doğadaki bir seçilimden başkası değildir. Bu Darwinizm ve neo-Darwinist teori açısından önemli bir sorundur, çünkü evrim ve mikro-evrim iddiaları herhangi bir amaca yönelik değildir.

Bence evrimden ve özellikle de hücresel ve moleküler seviyede biyolojik süreçlerden bahsettiklerinde insanların karşılaştıkları en büyük ve en zor problem budur. Bu onları organizmaya kendi tasarımını gerçekleştirme amacını yüklemeye kadar götürür. Onlara göre organizma, bir şekilde o an veya geleceğe ait belirli bir hedefe doğru kendisini şekillendirebilir. Bazıları da, moleküllerin veya DNA’nın hayatta kalma ve çoğalma iradesine sahip olduğunu öne sürerler. Bununla bağlantılı “bencil gen” ifadesini duymuş olabilirsiniz. Bu iddia gerçekte dinleyicileri etkilemek için anlatılan hayali bir hikayedir. En açık anlamı ile ise, tamamen bir saçmalık ve aldatmacadır. Sonuçta *bilimsellikten tamamen uzaktır.* Hatta, bilimsel mekanizmaların ve süreçlerin işleyişi ile ilgili tüm bildiklerimize de terstir. Hücreler ve organizmalar o kadar zengin bir komplekslik, beceri ve çeşitlilik ile donatılmış ki, buna benzer kompleks yapıları içeren katmanların tarifi için böyle yanlış anlatımlar yapılması düşündürücüdür.

Evrim iddialarının üçüncü kategorisi ise mikrobiyal evrimdir. Mikrobiyal evrim; “Bakteriler, arkeobakteriler, tek hücreli organizmalar, maya mantarı gibi mikroorganizmaların sözde faydalı mikro evrimsel mutasyonlar ve gelişigüzel gen alışverişi yoluyla hızla çoğaldıklarını ve değişen ortama uyum sağladıklarını” iddia eder. Bakteriler ve diğer tek hücreli organizmalar üç farklı mekanizma yoluyla dış ortamdan genetik bilgi edinebilirler. Bunlardan birincisi *konjugasyon* olarak bilinir. Konjugasyonda, bakteri

hücreleri yaklaşıp birbirleriyle temas ettiklerinde diğerlerine genetik bilgi aktarırlar. İkinci tip yatay gen transferine ya da gen bilgisi değişimine *transdüksiyon* denir. Transdüksiyon, vektör aracılığıyla gerçekleşir. Bakterilere bulaşan virüsler genetik bilgilerini bakterilere aktarabilirler, eğer bu ılımlı bir virüs ise bakteriyi öldürmeden içinde kalır ve bakteri virüsten aldığı yeni genetik bilgiyle çoğalmaya devam eder. Bakteri veya tek hücreli canlıların genetik bilgi alışverişi yapmak için kullandıkları üçüncü yol ise *transformasyon* olarak bilinir. Bakteriler öldüklerinde ya da çözündüklerinde, ortama genetik materyal salarlar. Bu sırada yakınlardaki bakteriler genetik bilgiyle temas ederler ve parçalanan bakteri hücresinden genetik bilgiyi kendilerine alabilirler ve yeni genetik bilgi edinmiş olurlar.

Bu nedenle ister yatay gen iletimi ile, ister mikro evrim iddialarının öne sürdüğü mutasyonlar yolu ile olsun, genetik materyalin iletimi bir hedefe yönelik değildir, zararlı, faydalı veya etkisiz olabilir. Fakat genetik bilgi bakterinin içine alındıktan sonra hızla bakteri topluluğu içinde ve sonraki nesillerde yayılabilir. Bu tek hücreli bir organizma olması nedeniyledir. Dolayısıyla hücreye alınan genetik bilgi neslin tamamı içinde çoğalır. Bu bilgi paylaşımı yoluyla bakteri hücreleri ve tek hücreli organizmalar değişken ortamlarda yaşamlarını sürdürebilirler. Ortamda paylaşılan bu genetik bilgi sayesinde farklı organizmaların değişen ortamlara adapte olması ve ekolojik koşullara sürekli olarak optimizasyon sağlaması mümkün kılınır**.**

Bu da bizi dördüncü kategorimiz, *türleşmeye* getirmektedir. Ancak, evrim kelimesi nasıl yanlış bilgilendirme için kullanılıyorsa, buna benzer bir başkası da *tür* kelimesidir. Bu kelime farklı şartlarda farklı anlamlarda kullanılabilir. Hatta bu durum özel bir isimle "tür sorunu" olarak da anılır. Tür sorunu, türlerin nasıl belirlendiği ve doğada nasıl bir işleve sahip olduklarına dair farklı yaklaşımlar olmasından kaynaklanmaktadır. Türlerin nasıl işlevlere sahip olduklarını ve kendi içlerinde nasıl tanımladıklarını belirleme çalışması *tür kavramı* olarak tanımlanır. Şu anda en az yirmi altı farklı, tanınan tür kavramı vardır. Bu gerçekten inanılmazdır! Fakat asıl önemli olan, insanlar tür kelimesini kullanarak konuştuklarında özellikle konu türleşme ile ilgiliyse tam olarak hangi anlamda kullandığına dikkat etmenizdir. *Türleşme* herhangi bir türün coğrafi izolasyondan ötürü genetik ve fenotipik özellikleri nedeniyle görünüm ve davranış olarak farklı, yalnızca kendi içinde üreyebilen, bağımsız yepyeni bir grup oluşturmasıdır. Bu iddiaya göre, türleşme sırasında, başlangıçta tek bir tür, çeşitli ekolojik ortamlarda ve çevrenin oluşturduğu baskılar söz konusu olduğunda kendi içinde çeşitli gruplara ayrılır.

Gerçekte, kısmi bir izolasyonda, organizmalar çevredeki strese ve baskılara maruz kalırlar ve bunlar organizmayı mikro düzeyde ve genetik sürüklenme seviyesinde etkiler. Burada söz konusu olan eşeyli üreme yeteneğine sahip çok hücreli canlılardır. Bu değişken stres ortamı ve çevresel baskılar bir türün fenotipini (dış görünümünü) ve davranışını etkileyebilen epigenetik (bazı genlerin açılıp kapanması) değişikliklere de sebep olabilir. Bu durumda o zamana dek genlerde saklı duran bir bilgi açığa çıkarken, canlının dış görünümünde değişiklik gözlemlenebilmektedir.

Her bir ekolojik ortam kendi yapısına uygun belirli bir türü şekillendirir ve destekler. Darwin, Galapagos Adalarında farklı ispinozları gözlemlerken türleştiklerini iddia etmiştir. 15 veya 16 farklı ispinoz türü tanımlamıştır ve bunların tamamı gagalarının boyutu, genişliği ve kalınlığına göre farklı özellikler göstermektedir. Ne var ki kısa süre önce yapılan araştırmalar, gaga morfolojisinin veya gaganın şeklinin inişli çıkışlı farklılıklar sergilediğini, fakat bunların yeni bir türe ve önceden var olmayan bir yapıya doğru ilerleme göstermediğini ortaya koymuştur. Bugün anlaşılmıştır ki, nemli ortamlarda ispinozların gagaları ince ve dardı, kuru ortamlarda ise gagalar genişliyor ve kalınlaşıyordu. Bu da bize farklılıkların değişken çevre şartlarına uyum gösteren fenotip esnekliğinden kaynaklandığını göstermektedir. Diğer bir deyişle, bunun tek yönlü bir değişim veya tamamen yeni bir türe doğru bir ilerleme olmadığı açıktır. Bu salınımlı bir değişimdir ve canlının bir taksonomi seviyesinden, bir başkasına doğru dev bir sıçrama yapmasına izin vermez. Darwin'in tüm ispinozları hep ispinoz olarak kalmıştır.

Evrimciler ayrı kıtalarda ya da ortamlarda yaşamak durumunda kalan canlıların farklı birer türe dönüştüklerini öne sürerler. Halbuki farklı bölgelerde ortaya çıkan farklı özelliklerdeki canlılar popülasyon farklılıklarından yani aynı tür içindeki çeşitlenmeden başka bir şey değildir. O bölgede çiftleşmek zorunda kalan canlıların genetik kombinasyonu, o türü belirleyen genetik sınırlar dahilinde kalırken, genlerindeki bazı saklı özellikler ön plana çıkmaktadır. Yoksa yepyeni bir tür oluşumu söz konusu değildir.

Aynı konu, bir ada ortamında farklı coğrafi bölgelerde izole durumda olan salyangozları inceleyen evrimci biyolog Stephen Jay Gould için de geçerlidir. O ve diğer araştırmacılar kendi bulundukları ekolojik ortama en uygun şekilde yaşayan biyolojik çeşitliliğe sahip salyangoz türlerini tarif ediyorlardı. Fakat bunların hepsi yine salyangozdu. Herhangi bir şekilde salyangozlar içinde adaptasyon nedeniyle bir çeşitlilik görülmüyordu. Daha yakın bir zamanda coğrafi, fenotip ve davranışsal olarak farklı özellik gösteren Kızıl ve Doğu Kanada kurtları genetik seviyede incelendi. Bu canlılar ABD ve Kanada'da soyu tükenmekte olan türler olarak koruma altında tutuluyor. Fakat yakın tarihli genom seviyesinde yapılan analizlerde bu 'farklı' türlerin gerçekte kır kurtları ve boz kurtların genetik melezleri olduğu ortaya çıkarılmıştır.

Bu yeni veriler bunların evrimciler tarafından "soyu tükenmiş canlılar statüsünde sınıflandırılmasını" ve koruma altında tutulmalarını tehdit etmekte ve evrimin türleşme sorununu belirginleştirmektedir. Seçici çiftleşmenin çok sayıda köpek cinsi ortaya çıkarması gibi, kurt ve kır kurdu gibi canlılar da zaman içinde çeşitli varyasyonlar sonucu çeşitlenmiş olabilir. Popülasyonlar bu nedenle çeşitli coğrafi ve davranış kısıtlamaları ile izole olmak durumunda kalırlar, fakat söz konusu çeşitli "türler" izole değillerdir. Dolayısıyla yakın zamanda gerçekleştirilen bu çalışmalar ekolojik bir ağ içinde türlerin birbirleriyle bağlantılı olduklarını gösterir. Fakat tüm bu örnekler makalelerde ifade edildiği gibi makro evrim iddialarını desteklemez, belirli bir türün farklı bir cinse veya farklı bir taksonomi sınıflandırmasına dönüşmesi söz konusu değildir.

Kuzey Amerika'daki köpekgiller üzerinde yapılan araştırmada görüldüğü gibi türleri kurtlar, kır kurtları veya çakallar gibi farklı şekillerde isimlendirseniz bile bu bir türün başka bir türe dönüştüğü anlamına gelmez. İspinozlar ispinoz olarak, salyangozlar salyangoz olarak kalırlar, bitkiler, sinekler ve yaban arıları birbirlerine uyum içinde yaşarlar fakat her zaman bitki, sinek ve yaban arısı olarak kalmaya devam ederler.

Son olarak insanlık açısından türleşme konusunu ele alacak olursa, biz Hıristiyanlar olarak ilk insan Adem ve Havva'dan geldiğimize inanıyoruz. Tevrat'a göre de Allah'ın onları Kendi suretinde kadın ve erkek olarak yarattığını biliyoruz. Mitokondriyal Havva ve Y kromozomu Ademi için yüz 150 bin yıllık bir geçmiş tespit eden bilimsel tarihlendirme verilerine göre de, günümüzde insan nüfusunda gözlenen ırkların tamamı bu süre zarfında çeşitlenme nedeniyle meydana gelmiştir. Başlıca ırklar ve etnik kökenler arasındaki farklılıkları düşünün. Avustralya'daki bazı ada gruplarında yaşayan insanlar ile, Asya veya Ortadoğu insanlarını ya da Avrupalıları veya Kızılderilileri karşılaştırın veya bir cüceyi, fazlasıyla uzun bir insan ile kıyaslayın. İnsanlığın sahip olduğu çeşitlilik her ne olursa olsun, hepimiz insanız. Hepimiz aynı tür içinde kalan farklı insan ırklarıyız.

Son kategori ise makro-evrim iddialarıyla ilgilidir. Burada çok dikkatli olmanız gerekir çünkü anlam çarpıtmasının en fazla yapıldığı alan budur. Makro evrim iddiaları canlılığın tarihini, canlıların vücut yapılarını ve kompleksliğini doğal seleksiyon baskısı altında canlıların genetik bilgilerinde meydana gelen kontrolsüz değişimlerle hedefsiz ve rastlantısal modifikasyonlar yoluyla meydana gelen bir dizi doğal süreçle açıklamaya çalışır. Makro evrimin hedefine ulaşmak için birçok farklı mekanizma içerdiğini iddia ederler. Bunlardan biri genom duplikasyonu (ikizleşme) olarak bilinen zaten elinizde mevcut olan genlerin sadece fazla kopyalarının olmasıdır, bunun sonucunda kullanabileceğiniz iki kat daha fazla genetik materyaliniz olmuş olur.

Bu süreç yepyeni bir genetik bilgi sağlamaz, sadece aynı bilgiden ibaret olan daha fazla DNA miktarına sahip olursunuz. Günümüzde insan hücrelerinde gerçekleşen genom duplikasyonunun (ikizleşmesinin) çoğunlukla kanserle ilişkili olduğu gözlenmiştir. Bu demektir ki buna benzer genetik artışlar aslında canlı için zararlıdır. Benzer şekilde DNA'nın belirli bölümlerindeki genler translokasyon veya gen kaydırma nedeniyle kromozomda yeni konumlara taşınabilir veya kopyalanabilir. Bu tür mekanizmalar sonucunda DNA üzerindeki, genomdaki bilgi yer değişikliğine uğrayabilir, DNA'nın bazı kısımları kopyalanırken orijinal yeri kaydırılabilir fakat bu yeni bir DNA oluşturmak anlamına gelmez. Günümüzde yapılan gözlemler, bu iki mekanizmanın da insanlarda çeşitli hastalıklarla bağlantılı olduğunu göstermiştir.

Yatay gen transferi her ne kadar virüsle bağlantılı mekanizmalarla meydana gelse de, tek hücreli organizmalardaki örneklerle hiçbir benzerlik göstermez. Yatay gen transferinin insan nüfusunda yerleşik olması için kesinlikle kalıtım hücrelerinde, daha doğrusu kadının yumurtasında veya erkeğin sperminde meydana gelmesi gerekir. Bu çeşitliliği açıklamak için yan işlev veya simbiyogenez gibi mekanizmalar iddia olarak ortaya atılsa da, bunların her biri kendi içinde engelleri aşamazlar.

Günümüzde bu mekanizmalar yoluyla yeni canlıların oluştuğuna rastlanmamıştır, buna ait herhangi bir delil yoktur. Burada yapılmaya çalışılan canlılığın tarihini doğada geniş ölçekli değişikliklerle açıklamak için bazı kompleks simbiyotik ilişki içindeki canlılardan yola çıkarak baştan savma hayali tahminlerde bulunmaktır. Makro evrim iddiaları çerçevesinde çok sayıda mekanizmadan söz edilse de bunlardan hiçbiri akılcı ve mantıksal bir tanım ortaya koyamamıştır.

Gerçek anlamda yeni bir canlı türünün üretilmesi için hiçbir güvenilir mekanizma ya da açıklama bulunmamaktadır. Kambriyen Patlaması olarak tanımlanan, bundan yaklaşık 540 milyon yıl önce canlı filumları ve bunlara ait fosillerin aniden ortaya çıkışı gerçeği ile ilgili hiçbir evrimci açıklama yapılamamıştır. Şimdiye kadar fosil kayıtlarında hiçbir gerçek ara geçiş formuna rastlanmamıştır. Bir canlı türünden, kolundan, sınıfından veya cinsinden diğerine doğru Darwinist iddiaya uygun bir geçiş olduğunu gösteren hiçbir genetik delil yoktur.

Bu durumda elimizdeki delililer ne gösteriyor? Kanıtlar bizim kimyasal evrim ve makro evrim iddialarını reddetmemiz gerektiğini gösteriyor. Her birimiz bilerek ya da bilmeyerek verileri kendi gerçeklik görüşümüze uygun yorumlamak isteriz. İlk açılış konuşmasında değindiğim "moleküler evrim" kelimesi yerine bu nedenle daha uygun olduğunu düşündüğüm "moleküler uyum" ve belki de "moleküler çeşitlilik" gibi ifadeler kullanılabilir. Dolayısıyla sunumun başlangıcında alıntı yaptığım cümleyi, *'Moleküler seviyede uyumun veya çeşitliliğin gözlendiği ileri derecede kompleks ve inanılmaz derecede çeşitlilik gösteren canlılar ile ilgili Dünyanın Güneş etrafında döndüğünden daha fazla kanıt var'* sözleriyle değiştirmek daha doğru olacaktır.

Bu bakış açısının yaratılışçı görüşü fazlasıyla desteklediğine inanıyorum. Allah uzun zamanlar içinde çeşitli canlı türleri yaratmış ve yarattığı canlılara hayatlarını sürdürebilmeleri için son derece zorlu ve değişken yaşam koşullarında var olabilecekleri bir yetenek vermiştir. Bu nedenle yaratılışçı görüş akla uygun ve mantıksaldır, bilimsel verilerle uyumludur; dahası dünya üzerindeki canlı çeşitliliğini ve kompleks canlıların erken dönemde ortaya çıkışını açıklar. Yaratılış aynı zamanda meslektaşım Dr. Zweerink'in bu öğleden sonra bahsedeceği gibi evrendeki hassas dengenin ve aklın tek açıklamasıdır.

Hz. İsa'nın birinci yüzyılda yaşamış öğrencilerinden birinin açıkladığı gibi, *"Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur."* (Romalılar, 1:20)

Veya Hz. Davut'un sözleriyle:

"Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada, ne de konuşma, sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır." (Mezmurlar, 19:1-4)

Eskiden ateist olan felsefeci Anthony Flew ölümünden önce Allah'a inanmıştır. Halbuki Flew bundan önce ateizmin en ateşli savunucularından biriydi. Vefatından kısa bir süre önce düşüncelerini şöyle ifade etti:

"Yaşadığımız deneyimler bize ihtiyacımız olan tüm delilleri sunuyor, herhangi bir nedenle ateist olmanın tek nedeni kasıtlı olarak 'görmeyi' reddetmektir."

Bunun tam aksine DNA'nın çift sarmallı yapısını keşfedenlerden biri olan Francis Crick ise natüralist evrimci bakış açısı nedeniyle, *"Biyologların sürekli olarak akıllarında tutmaları gereken gördüklerinin bir tasarımın eseri olmadığı, fakat evrimleştiği olmalıdır*" diye bir açıklama getirmeye çalışmıştır.

Crick'in bu taraflı yorumu yapmasının tek edeni natüralist paradigmaya ölümüne bağlı olmasıdır, bu nedenle Francis Crick DNA hakkındaki delilleri açık görüşlülükle, tarafsız olarak inceleyememektedir.

Sonuç olarak Hıristiyan inancına uygun ve yaratılışı doğrulayan bir paradigma, bilim açısından Darwinist veya natüralist bir paradigmadan kesinlikle çok daha doğrudur. Çünkü Hıristiyan paradigmasına ve Allah inancını doğrulayan paradigmaya göre doğa kanunları bizim inceleyebileceğimiz bir düzeni tekrar ederler. Dünyanın nasıl var olduğunu bilebilmek için onu gözlemlemek zorundayız. Meslektaşımın açılış konuşmasında belirttiği gibi doğa Allah'ın güvenilir bir ayetidir. Kutsal metinler bizlere Allah'ın varlığının delillerini doğada gösterdiğini açıklar.

Allah, bilinmeyi ister. Kutsal Kitaplar yine bizlere Hz. İsa'nın sözleriyle gerçeğe ulaşılabileceğini öğretir ki bu, tüm samimiyetimizle kalbimizle doğruları ararsak onu bulacağız demektir. Allah varlığının bilinmesini diliyor ve açık fikirli, tevazu içindeki herkese varlığının delillerini gösteriyor. Bu hakikati doğada, Kutsal Kitaplarda ve İsa Mesih'in şahsında görebiliyoruz. Bu nedenle arayanlar, her şeyin bir Yaratıcısı olduğunu görecekler.

Allah'a şükürler olsun!

Hücre Bir Bütün Olarak Var Olmadan Protein Oluşamaz

Darwinistler istedikleri kadar içi formüllerle dolu aldatıcı kitaplar yazsınlar, istedikleri kadar sahte fosil getirsinler, Yaratılışa dair bilimsel delillere istedikleri kadar demagojik saldırılarda bulunsunlar, istedikleri kadar her tarafa hayali çizimlerle doldurdukları kartondan afişler yapıştırıp bunu evrim sergisi diye tanıtıp dursunlar, daha temelden yenilmiş oldukları gerçeğini değiştiremeyeceklerdir. Çünkü Darwinistlerin en büyük kabusu henüz daha canlılığın başlangıcıdır. Darwinistler henüz bir tane proteinin nasıl oluştuğuna dair TEK BİR AÇIKLAMA DAHİ YAPAMAMIŞLARDIR. Bu durum, Dawkins'in, Futuyma'nın, Tim White'ın ve diğer bütün Darwinistlerin içine düştüğü içler acısı durumu ifade eder. Yaptıkları hiçbir demagoji, tek bir protein karşısındaki bu büyük ve görkemli yenilginin önüne geçememektedir. **TEK BİR PROTEİN, DARWİNİZM'İ TÜMÜYLE ALTÜST ETMİŞTİR.**

Darwinist demagojinin önemli bir özelliği tüm kompleksliğine rağmen, yaşamdaki her şeyi basit göstermeye çalışmak olduğundan, Darwinistler, hayatın başlangıcı konusunu da hep basite indirgeme eğiliminde olmuşlardır. "Çamurlu suda hücre oluştu", "DNA kendi kendine oluşup çoğalmaya başladı" gibi hikayelerin temelinde yatan sebep de budur. Darwinistler bu yolla insanları daha kolay aldatabileceklerini düşünürler. Fakat kendileri de çok iyi görmüşlerdir ki, olay artık bu aldatma safhasını çoktan geçmiştir. İnsanlar artık, yalnızca tek bir proteinin bile kendi kendine oluşamayacak kadar üstün bir kompleksliğe sahip olduğunu bilmekle kalmamakta, aynı zamanda bir proteinin, bir DNA'nın veya RNA'nın ya da

hücrenin küçük büyük herhangi başka bir parçasının HÜCRENİN TAMAMI OLMADAN HİÇBİR İŞE YARAMADIĞINI DA bilmektedirler.

Bu gerçek, Darwinist yenilgi açısından çok önemlidir:

- Tek bir proteinin oluşması için DNA gerekir
- Protein olmadan DNA oluşamaz
- DNA olmadan protein oluşamaz
- Protein olmadan protein oluşamaz
- Tek bir proteinin oluşması için 60 ayrı protein gerekir
- Bu proteinlerin bir tanesi bile eksik olsa protein var olamaz
- Ribozom olmadan protein oluşmaz
- RNA olmadan da protein oluşmaz
- ATP olmadan protein oluşmaz
- ATP'yi üretecek mitokondri olmadan da protein oluşmaz.
- Hücre çekirdeği olmadan protein oluşmaz
- Sitoplazma olmadan da protein oluşmaz
- Hücredeki organellerden bir tanesi eksik olsa protein oluşamaz
- Hücredeki bütün organellerin var olması ve çalışması için de proteinler gereklidir
- Bu organeller olmadan da hiçbir şekilde protein olmaz.

Bu sistem, bir arada çalışmak zorunda olan iç içe bir sistemdir. Biri olmadan diğeri olamaz. Tek bir parçası var olsa bile, sistemin diğer parçaları olmadan bu parça hiçbir işe yaramaz.

Kısacası,

BİR PROTEİNİN VAR OLMASI İÇİN HÜCRENİN TAMAMI GEREKİR. Hücre, bugün incelediğimiz ve çok az bir kısmını anlayabildiğimiz mükemmel kompleks yapısı ile var olmadığı sürece, **TEK BİR TANE BİLE PROTEİN MEYDANA GELEMEZ.**

Bu protein kendi kendine oluşsa bile (ki, bu imkansızdır), hiçbir işe yaramaz. Tek başına etrafta dolanır ve ölür.

İNSAN HÜCRESİNDEKİ HİÇBİR MOLEKÜL, BAŞKA HİÇBİR YARDIMA İHTİYAÇ DUYMAKSIZIN, KENDİ KENDİNİ KOPYALAYARAK ÇOĞALABİLME YETENEĞİNE SAHİP DEĞİLDİR.

(Darwinist) Richard Lewontin'in belirttiği gibi "Hiçbir canlı molekül (yani biyomolekül) kendi kendine çoğalamaz... Hücreler ancak bir bütün olarak kendi kendine çoğalmak için gerekli makinelere sahip olabilirler... DNA, yardım alarak veya almayarak, yalnızca kendi kendisinin kopyasını çıkaramamakla kalmaz, aynı zamanda başka hiçbir şey 'üretemez'... Hücrenin içindeki proteinler başka proteinlerden yapılmıştır ve bu protein oluşturan makine olmaksızın hiçbir şey yapılamaz." [1]

1 Stephen C. Meyer, Signiture in the Cell, Harper One, 2009, s. 132-133

Hücre İçinde 7/24 Protein Temizliği Ve Bakımı Yapan Moleküler Makineler

Tipik bir memeli hücresinde 10 bin ile 20 bin farklı protein çeşidi çalışır. Hücrenin sağlıklı olabilmesi için önce bu proteinlerin sağlıklı olması gerekmektedir. Bu yüzden hücre içindeki kalite kontrol mekanizmalarının varlığı kritik öneme sahiptir.

Son yapılan çalışmalar hücre içinde proteinleri kontrol eden, yine proteinlerden oluşmuş bir kalite kontrol sistemini ortaya çıkardı.

Bir protein binlerce aminoasitten oluşan bir zincir halinde ribozomdan çıkar ancak kendi içine katlanmış 3 boyutlu hali olmadan fonksiyonlarını yerine getiremez. Şaperon adı verilen proteinler bu aminoasit zincirlerini alır ve planlanmış son hallerine getirirler ve çalışır nano-makineler haline dönüştürürler. Ancak moleküler düzeyde hassas bağlantılar gerektiren bu katlanma safhasında hatalar olabilmekte ve bozuk aminoasit yığınları da ortaya çıkabilmektedir.

Bu çöplerin birikmesi ise hücre ve tüm bedenin sağlığını tehdit eder. Alzheimer ve Parkinson hastalıkları, çeşitli kalp hastalıkları, diyabet ve belli kanser tipleri hücre içi sağlıklı protein dengesinin gereği gibi yürütülememesi nedeniyle gelişir. Hatalı proteinler birbirlerine ve diğer moleküllere yapışarak 'birikmeye' sebep olurlar ki, sitotoksik etki yani hücre içi zehirlenme durumu gelişmiş olur.[1]

Hücrenin sağlıklı bir şekilde işlevlerini yerine getirebilmesi için geniş ve etkin bir kalite kontrol ağı her an devrede olmak zorundadır. Bunun için de hatalı proteinlerin toplanıp hücreden hemen uzaklaştırılmaları gerekir. Bu amaçla birbiriyle entegre bir şekilde çalışan şaperon molekülleri ve protein yıkım düzenekleri devamlı görev başındadırlar.

Şaperon adı verilen proteinler katlanmayı sağlarken, tamir ve bakımda da rol alırlar. Diğer proteinleri kalite hatalarına karşı incelerler. Şaperonlar hatalı katlandığını saptadıkları bozuk bir proteine rastladıklarında ise protein-yıkım düzeneğini devreye sokarlar. Bu ***ubiquitin-proteazom*** (protein imha) sistemidir.

Protein yıkımı birbirini izleyen basamaklarla sıkı kontrol altında tutulan bir imha sürecidir. Şaperonlara ek olarak **Doa10** ligaz enziminin de bozuk proteinleri saptadığı anlaşılmıştır. Doa10 enzimi hatalı bir protein fark ettiğinde o proteini **ubiquitin** molekülüyle işaretler. Ancak bu imha sinyalini oluşturmak üzere önce **Ubc6** enziminin hatalı proteine bir ubiquitin molekülü iliştirmesi gereklidir. Bu ilk adımı takiben, başka bir enzim olan **Ubc7** devreye girer ve pek çok ubiquitinden oluşan homojen bir zincir meydana getirir. Zincir tamamlanınca imha süreci de başlamış olur. Görüldüğü gibi imha sinyalinin tetiklenmesi için iki ayrı enzimin varlığı şarttır.[2]

Bu safhada 33 alt birim ve 2 alt kompleksten oluşan **proteazom ubiquitini** saptar ve işaretlediği proteinin peptid bağlarını parçalar. Hatalı protein artık aminoasitlerine ayrılmıştır.

Hücre içinde üretilen proteinlerin %30'unun hatalı olduğunu düşündüğümüzde bu çöp öğütme sisteminin ne kadar hayati olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Hatalı üretimi bir kenara bırakın, çalışan tüm proteinler bir süre sonra yıpranmakta ve yerlerini yenileri almaktadır. Bu da ömrünü tamamlayan proteinlerin de aynı şekilde işaretlenip imha edilmeleri demektir.

Vücudumuzdaki Her Detay Muhteşem Bir Yaratılışı İşaret eder

Burada son derece kısa bir özet olarak anlattığımız ve protein dünyasını kontrol eden bu hassas denetim sistemi olmasaydı hücre sağlığından asla bahsedemezdik. Bedenimizi oluşturan 100 trilyon kadar hücrenin içinde bu hayati denge sistemi aynı mükemmellikte çalışmak zorundadır bu ise üstün bir yönetim ve koordinasyonla açıklanabilir.

Şuuru olmayan proteinlerin kendileri gibi moleküller olan diğer proteinleri teftiş etmeleri, yine şuuru olmayan başka moleküllerin bir düzen içinde sırayla hareket etmeleri, imha sisteminin yalnızca gerektiği zaman gerektiği yerde devreye sokulması ne tesadüflerle ne de başıboş başka bir mantıkla izah edilebilir.

Bu akılcı basamaklardan birinin eksikliğinin hücre ölümü ile sonuçlanacağı çok açıktır yani sistemde aksaklık olmaması ve hepsinin aynı anda bir uyumla çalışması gerekmektedir. Bu ise bizi hayatı ve canlılığı var edenin her şeyin bilgisine sahip 'tek' bir güç olduğu gerçeğine götürür. Bu hayranlık uyandırıcı, heyecan verici gücün sahibi ise her şeyi bilen, her yere hakim olan, gökten yere her işi düzenleyip yaratan Allah'tır.

1. In vivo aspects of protein folding and quality control, David Balchin, Manajit Hayer-Hartl and F. Ulrich Hartl (June 30, 2016)Science 353 (6294), [doi: 10.1126/science.aac4354]
2. Sequential Poly-ubiquitylation by Specialized Conjugating Enzymes Expands the Versatility of a Quality Control Ubiquitin Ligase. Annika Weber et al, Molecular Cell 63. DOI: 10.1016/j.molcel.2016.07.020

Neo-Darwinizm Çırpınışı ve Mutasyon Çıkmazı

İlerleyen sayfalarda da örnekleriyle görüleceği üzere rastgele mutasyonlar insanlara ve diğer tüm canlılara her zaman zarar verirler. Evrimciler yıllardır sinekler üzerinde mutasyon denemeleri yaparak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalışmışlardır. Ancak bu çabalarının sonucu sadece sakat ve hastalıklı sinekler olmuştur. Bu ise Darwinist iddialar için oldukça büyük bir sorundur.

Darwinistler bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir.

Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz". Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmamıştır.

Türleşme Aldatmacası

Evrimciler milyarlarca yıl önce cansız maddelerden ilk tek hücreli organizmanın meydana geldiğini, bundan da zamanla milyonlarca canlı türünün yani yeryüzündeki muazzam canlı çeşitliliğinin ortaya çıktığını öne sürerler. Dikkat edin, Darwinist iddiaya göre, doğal süreçlerin ve tesadüflerin etkisiyle tek bir türden milyonlarca tür oluşmuştur. Akıl ve bilim dışı bu iddiadan anlaşıldığı gibi, tür oluşumu yani türleşme kavramı evrim teorisinin temelini oluşturur. Burada dikkat çekici bir nokta vardır: Açıktır ki sağlam delillere, gözlemlere ve bilimsel araştırmalara dayanmayan bir iddianın hiçbir değeri yoktur. Darwinizm'in bir türün milyonlarca türe dönüşmesi iddiası da çok büyük bir iddiadır ve sayısız bilimsel delil ve bulguya muhtaçtır. Gerçekte ise evrimcilerin türleşme iddiasının bilimsel anlamda tek bir delili bile yoktur. Darwin'den bu yana tüm evrimcilerin yaptığı, bir kavram kargaşası meydana getirmek ve varyasyonları türleşmeye delil olarak kullanmaktır.

Öncelikle tür kavramını ele alalım. Bu kavramı incelemek, evrimci aldatmacayı daha iyi anlamaya yardımcı olacaktır. Biyolojinin farklı alanlarından çeşitli uzmanların öne sürdükleri pek çok tür tanımı vardır. Indiana Üniversitesi'nden Troy Wood ve Loren Rieseberg'in deyişiyle, evrimci biyologlarca sayılamayacak kadar çok tür tarifi önerilmiştir.[1]

Biyolog John Endler ise, bu durumun yol açtığı karışıklığı şöyle anlatır:

> *"Türler, organik çeşitliliği tanımlamak için oluşturulmuş araçlardır. Değişik amaçlar için yapılmış çeşitli keskiler olduğu gibi, farklı amaçlara en uygun farklı tür kavramları vardır... Değişik organizma grupları üzerinde çalışan farklı insanların "tür" ile farklı şeyleri ifade etmek istemeleri yüzünden sık sık karışıklık ve anlaşmazlık meydana gelmektedir."*[2]

Darwinizm'in Türkiye'deki önde gelen sözcülerinden Ali Demirsoy da, söz konusu gerçek hakkında şunları dile getirir:

> *"Hayvanların ve bitkilerin sınıflandırılmasında temel birim olarak alınan türün, diğer türlerle ayrılımı hangi sınırlarda olmalıdır sorusu, yani 'Tür Tanımı', biyolojinin en zor yanıtlanabilen sorularından biridir. Hayvan ve bitki gruplarının tümü için geçerli olabilecek bir tür tanımı vermek, bugünkü bilgilerimizle olanaksız görülmektedir."*[3]

Tür dendiğinde insanların aklına çoğu zaman köpek, at, örümcek, yunus, buğday, elma gibi "canlı tipleri" gelir. Evrim teorisinin "türlerin kökeni" iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre en genel anlamıyla bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen bireylerden oluşan bir popülasyondur. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir tür gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 34 bin türü tanımlanmıştır.[4]

Evrimin türleşme aldatmacasını anlamak içinse, önce "coğrafi izolasyon"u belirtmek gerekir: Bir canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına dağ,

nehir gibi coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden "izole" olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar.[5] Diyelim ki, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir.[6] Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara "alt tür" adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Bakın doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş". Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Şimdi söz konusu aldatmacanın iki önemli noktasına dikkat çekelim:

1) Birbirlerinden izole olan A ve B varyasyonları, bir araya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki ayrı popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini kendilerince "mikro evrim" olarak tanımlarlar. “Mikro evrim”, bir türün içinde zaten var olan çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü ortada evrim diye bir süreç yoktur.

Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, ortaya değişik kombinasyonlar çıkmasından ibarettir.

Oysa cevaplanması istenen sorular şunlardır: Canlı tipleri ilk başta nasıl oluşmuştur? Monera, protista, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar alemleri yeryüzünde nasıl ortaya çıkmıştır? Türlerin daha üst kategorileri olan filumlar, sınıflar, takımlar, aileler (örneğin memeliler, kuşlar, omurgalılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konular işte bunlardır.

Önceki bölümde belirttiğimiz gibi, evrimciler bu konulara kendilerince "makro evrim" derler. Aslında evrim teorisi derken kastedilen ve tartışılan kavram da makro evrimdir. Çünkü Darwinistlerin mikro evrim olarak isimlendirmede ısrarlı oldukları genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olayın -evrimciler her ne kadar tanımın içine "evrim" ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makro evrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir "püf nokta" vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, "mikro evrimin kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiği" gibi bir varsayımdan yola çıkarak, "on milyonlarca yıl içinde de makro evrim gerçekleşir" gibi bir yanılgıya daha kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in Türlerin Kökeni'nde öne sürdüğü tüm sözde "evrim delilleri" bu şekildedir. Ondan sonra gelen evrimcilerin öne sürdüğü örnekler de bu şekildedir. Tüm bu örneklerde evrimcilerin "mikro evrim" diye tanımladıkları fakat evrimle hiçbir ilgisi olmayan genetik çeşitlenmenin, yine "makro evrim" diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Tüm bu mikro evrim-makro evrim tartışmasının ve evrimci "türleşme" hikayelerinin özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip "tipler" olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin "tavşan" tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa Dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah her tipi zengin bir varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

1- Troy E. Wood, Loren H. Rieseberg, "Speciation: Introduction", Encyclopedia of Life Sciences, 1999, ğ.els.net.
2- J.A. Endler, "Conceptual and Other Problems in Speciation", s. 625, D. Otte, J.A. Endler (editors), Speciation and Its Consequences, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.
3- Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 624.
4- M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, "Spider (arthropod)".
5- Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", Encyclopedia of Life Sciences, 2000, ğ.els.net.
6- D.H. Erwin, "Macroevolution is more than repeated rounds of microevolution", Evolution & Development, Vol. 2, 2000, s. 78-84.

Darwinistlerin Mikro ve Makro Evrim İddialarındaki Yanılgılar

Varyasyon evrime delil oluşturmaz çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Darwin'in "türlerin kökeni"nin açıklaması sandığı varyasyonların gerçekte böyle bir anlam taşımadıkları, genetik biliminin bulgularıyla anlaşılmıştır

Bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kaldılar. Tür içindeki çeşitlenmeye, yani varyasyona, kendilerince "mikro evrim" adını verdiler. Yeni türlerin oluşması varsayımı ise "makro evrim" olarak adlandırıldı.

Makro evrim kavramı ilk olarak 1927 yılında, Rus Biyolog Jurii Filipchenko tarafından kullanıldı.[1] Mikro evrimin makro evrime delil olarak kullanılabileceği görüşü ise, 1930'lu yıllarda, Filipchenko'nun öğrencisi olan Theodosius Dobzhansky tarafından ortaya atıldı. Dobzhansky Darwinizm'in temel kitaplarından biri olan Genetik ve Türlerin Kökeni'nde, mikro evrim ile makro evrimin mekanizmalarının aynı olduğunu öne sürdü.[2] Daha sonra bu görüş evrimci çevrelerde yaygın olarak kabul gördü ve günümüze kadar geldi. O yıllarda Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt ise, bu görüşün yanlışlığını şöyle ifade etti:

"Mikro evrimin olguları makro evrimi anlamak için yeterli değildir."[3]

Burada Goldschmidt'in mikro evrim olarak adlandırdığı şey, türler içindeki varyasyonlardan başka bir şey değildi.

Bu iki kavram uzunca bir zamandır biyoloji kitaplarında yer alır. Ancak gerçekte burada yanıltıcı bir üslup kullanılmaktadır. Evrimci biyologların mikro evrim adını verdikleri varyasyon örneklerinin aslında hiçbir şekilde evrim teorisiyle ilişkisi yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni genetik bilgiler kazanıp geliştiklerini öne sürer. Oysa varyasyonlar daha önce belirttiğimiz gibi hiçbir zaman yeni bir genetik bilgi oluşturmaz ve dolayısıyla bir "evrim" sağlamazlar. Varyasyonlara mikro evrim adı verilmesi, evrimci biyologların ideolojik bir tercihidir.

Darwinistlerin kasıtlı olarak mikro evrim şeklinde adlandırdıkları varyasyonlar, günlük hayatta sık sık örneklerini gördüğümüz biyolojik bir olgudur. Karşılaştığınız kedi, köpek, elma, domates, bitki ve hayvan varyasyonlarını gözünüzün önüne getirin. Makro evrim iddiası ise, bir dinozorun kuşa, bir ayının ise bir balinaya dönüşmesi gibi değişimlerdir. Yani makro evrim iddialarının, kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masallarından hiçbir farkı yoktur.

Evrimci biyologların mikro evrim kavramını kullanarak verdikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği yönündeki yanlış bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok kişi "mikro evrim uzun zamana yayıldığında makro evrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm. artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" gibi yanlış mantıklar öne sürerler. Oysa daha önce de belirtildiği gibi, boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan dalgalanmalardır.

Nitekim, Darwinistlerin mikro evrim adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani makro evrim sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci biyologlar, Scott Gilbert, John Opitz ve Rudolf Raff, Developmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikro evrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikro evrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikro evrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. (Open Üniversitesi Biyoloji Profesörü Brian Goodwin) Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi[4], "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."" [5]

Mikro evrim gibi gösterilmeye çalışılan varyasyonların makro evrim iddiasına, yani türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, başka evrimci biyologlar tarafından da kabul edilmiştir. Ünlü evrimci Paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

"Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeler haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikro evrimi sağlayan mekanizmaların, makro evrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır." [6]

Evrimci biyologlar Fagerstrom, Schuster ve Szathmary de 1996 yılında Science dergisinde yayınlanan bir makalede aynı gerçeği şöyle belirtirler:

"Evrimdeki büyük geçişler -örneğin, bir kaçını belirtmek gerekirse, yaşamın kökeni, ökaryot hücrelerin ortaya çıkışı, insanın konuşma kapasitesinin kökeni gibi geçişler- birer "dengeden uzaklaşma" hali olamazlar. Bunlar, mikro evrimin kurulu modelleri tarafından da tatmin edici şekilde tarif edilemezler."[7]

Bazı bilim adamları ise böyle bir iddianın, bilimsel bulgular ve fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçekler ile taban tabana zıt olduğunun farkındadırlar. Örneğin, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Douglas Erwin, Evrim ve Gelişim dergisinde yer alan 2000 yılına ait bir makalesinde bunun üzerinde durmuştur.[8] Amerikalı biyologlar Douglas Erwin ve James Valentine'e göre, yeni bedensel özelliklerin kökenini açıklamak için mikro evrimsel mekanizmalar şeklinde adlandırılan fakat tür içindeki çeşitlenmelerden başka bir şey olmayan değişimleri kullanmak, eldeki delillerle uyuşmayan bir yöntemdir.[9]

Gerçek şu ki, makro evrim diye bir değişim hiçbir zaman gözlemlenmemiştir; bunun nasıl gerçekleştiğine dair akla, mantığa ve bilime uygun hiçbir açıklama yoktur. Mikrobiyoloji Profesörü Carl Woese konuya ilişkin görüşünü, "makro evrim terimi anlayışımızı ifade etmekten çok bilgisizliğimizi gizlemeye yarıyor" şeklinde dile getirir.[10]

Evrimciler tarafından Darwinizm'in somut ve gözlemlenmiş örnekleri gibi tanıtılan, her fırsatta evrim teorisinin temel delilleri olarak sunulan konuları düşünün. Hemen aklınıza Galapagos ispinozları, Sanayi Devrimi kelebekleri, antibiyotiklere dirençli bakteriler ve DDT'ye karşı bağışıklı böcekler gelecektir. Bunların evrim deliliymiş gibi kullanılması ise kesinlikle bir aldatmacadır. Çünkü söz konusu vakalar da evrime delil oluşturmayan varyasyon örnekleridir.

1- Hilary S. Callahan, "Microevolution and Macroevolution: Introduction", Encyclopedia of Life Sciences, 2001, ğ.els.net.
2- Theodosius Dobzhansky, Genetics and the Origin of Species, Columbia University Press, New York, 1937.

3- Richard B. Goldschmidt, The Material Basis of Evolution, New Haven Connecticut: Yale University Press, 1940, s. 8.
4- Brian Goodwin, “Neo-Darwinism has failed as an evolutionary theory”, The Times Higher Education Supplement, 19 Mayıs 1995.
5- Scott Gilbert, John Opitz, Rudolf Raff, “Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology”, Developmental Biology 173, Article No. 0032, 1996, s. 361.
6- R. Lewin, “Evolutionary Theory Under Fire”, Science, vol. 210, 21 Kasım 1980, s. 883.
7 T. Fagerstrom, P. Jagers, P. Schuster, E. Szathmary, “Biologists put on mathematical glasses”, Science, vol. 274, 20 Aralık 1996, s. 2039-2040.
8- D.H. Erwin, “Macroevolution is more than repeated rounds of microevolution”, Evolution & Development, Vol. 2, 2000, s. 78-84.
9- J.W. Valentine, D.H. Erwin, “Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record”, s. 95, R.A. Raff, E.C. Raff (editors), Development as an Evolutionary Process, Alan R. Liss, Inc., New York, 1987.
10- C.R. Woese, “Macroevolution in the microscopic world”, C. Patterson (editor), Molecules and Morphology in Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1987.

Evrenin Genişlemesi ve Big Bang'in Keşfi

1920'li yıllar, modern astronominin gelişimi açısından çok önemli yıllardı. 1922'de Rus fizikçi Alexandre Friedmann, Einstein'in genel görecelik kuramına göre evrenin durağan bir yapıya sahip olmadığını ve en ufak bir etkileşimin evrenin genişlemesine veya büzüşmesine yol açacağını hesapladı. Friedmann'ın çözümünün önemini ilk fark eden kişi ise Belçikalı astronom Georges Lemaitre oldu. Lemaitre, bu çözümlere dayanarak evrenin bir başlangıcı olduğunu ve bu başlangıçtan itibaren sürekli genişlediğini öngördü. Ayrıca, bu başlangıç anından arta kalan radyasyonun da saptanabileceğini belirtti.

Bu bilim adamlarının teorik hesaplamaları o zaman çok ilgi çekmemişti. Ancak 1929 yılında gelen gözlemsel bir delil, bilim dünyasına bomba gibi düşecekti. O yıl Kaliforniya Mount Wilson gözlemevinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble astronomi tarihinin en büyük keşiflerinden birini yaptı. Hubble, kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların uzaklıklarına bağlı olarak kızıl renge doğru kayan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş, o zamana kadar kabul gören evren anlayışını temelden sarsıyordu.

Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kızıl yöne doğru kayar. (Gözlemciden uzaklaşmakta olan bir trenin düdük sesinin gittikçe incelmesi gibi.) Hubble'ın gözlemi ise, bu kanuna göre, gök cisimlerinin bizden uzaklaşmakta olduklarını gösteriyordu. Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha buldu; yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı. Her şeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç ise, evrenin "genişlemekte" olduğuydu.

Kısa bir zaman önce Georges Lemaitre tarafından öngörülen bu gerçek, aslında yüzyılın en önemli bilim adamı sayılan Albert Einstein tarafından da daha önceden dile getirilmişti. Einstein 1915 yılında ortaya koyduğu genel görecelik kuramıyla yaptığı hesaplarda evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Ancak bu buluş karşısında son derece şaşıran Einstein bu sözde "uygunsuz" sonucu ortadan kaldırmak için denklemlerine "kozmolojik sabit" adını verdiği bir faktör ilave etmişti. Çünkü o sıralar, astronomlar ona evrenin statik olduğunu söylüyorlardı, o da kuramının bu modele uymasını istemişti. Ancak sonradan bu kozmolojik sabiti "kariyerinin en büyük hatası" olarak tanımlayacaktı.

Hubble'ın ortaya koyduğu evrenin genişlediği gerçeği, kısa bir süre sonra yeni bir evren modelini doğurdu. Evren genişlediğine göre, zamanda geriye doğru gidildiğinde çok daha küçük bir evren, daha da geriye gittiğimizde "tek bir nokta" ortaya çıkıyordu.

Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, olağanüstü büyük çekim gücü nedeniyle "sıfır hacme" sahip olacağını gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Bu patlamaya "Big Bang" (Büyük Patlama) dendi ve bu teori de aynı isimle bilindi.

Big Bang'in gösterdiği önemli bir gerçek vardı: Sıfır hacim "yokluk" anlamına geldiğine göre, evren "yok" iken "var" hale gelmişti. Bu ise, evrenin bir başlangıcı olduğu anlamına geliyor ve böylece materyalizmin "evren sonsuzdan beri vardır" varsayımını geçersiz kılıyordu.

Tevrat'a Göre Evrendeki Düzen ve Yaratılış

Göklerin ve Yeryüzünün Yaratılışı

* Başlangıçta Allah göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı... (Yaratılış, 1:1-2)

* Allah, "Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın" diye buyurdu. Ve öyle oldu. Allah gökkubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı. Kubbeye "Gök" adını verdi... (Yaratılış, 1:6-8)

* ... Rab Allah göğü ve yeri yarattığında… (Yaratılış, 2:4-5)

* ... Tek Rab Sensin. Gökleri, göklerin göklerini, bütün gök cisimlerini, yeryüzünü ve içindeki herşeyi, denizleri ve içlerindeki herşeyi Sen yarattın... Bütün gök cisimleri Sana kulluk eder. (Nehemya, 9:6)

* Allah, "Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün" diye buyurdu ve öyle oldu. Kuru alana "Kara", toplanan sulara "Deniz" adını verdi... (Yaratılış, 1:9-10)

* Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. (Yaratılış, 2:1)

* Ya Rab, Allah'ım, ne ulusun! Görkem ve yücelik kuşanmışsın… Yeryüzünü temeller üzerine kurdun, asla sarsılmasın diye. (Mezmurlar, 104:1, 5)

Gök Cisimlerinin Yaratılışı

* Allah şöyle buyurdu: "Gökkubbede gündüzü geceden ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstersin." Ve öyle oldu. Allah büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı. Yeryüzünü aydınlatmak, gündüze ve geceye egemen olmak, ışığı karanlıktan ayırmak için onları gökkubbeye yerleştirdi... (Yaratılış, 1:14-17)

* Ey Egemenimiz Rab, ne yüce Adın var yeryüzünün tümünde! Gökyüzünü görkeminle kapladın... Seyrederken eserin olan gökleri, oraya koyduğun Ay'ı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: "İnsan ne ki... ?" (Mezmurlar, 8:1-4)

Gece ve Gündüzün Yaratılışı

* (Allah) Işığa "Gündüz", karanlığa "Gece" adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu... (Yaratılış, 1:5)

* "Dünya durdukça ekin ekmek, biçmek, sıcak, soğuk, yaz, kış, gece, gündüz hep var olacaktır." (Yaratılış, 8:22)

Göklerin Düzen İçinde Yaratılışı

* Gündüz ışık olsun diye Güneş'i sağlayan, gece ışık olsun diye Ay'ı, yıldızları düzene koyan, dalgaları kükresin diye denizi kabartan Rab, O'nun adı Herşeye Egemen Rab'dir... (Yeremya, 31:35-36)

* Başınızı kaldırıp göklere bakın. Kim yarattı bütün bunları? Yıldızları sırayla görünür kılıyor, her birini adıyla çağırıyor. Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde hepsi yerli yerinde duruyor. (Yeşaya, 40:26)

* Mevsimlerinde çıkartabilir misin takımyıldızları? Büyük ve Küçük Ayı'ya yol gösterebilir misin? Biliyor musun göklerin yasalarını?... (Eyüp, 38:32-33)

Dr. Jeff Zweerink'in sunumu:
"Evrenin Başlangıcı ve Tasarımı"

Bugün burada olmak çok güzel...

Birçok kozmoloğun konuşmasını dinledim, şimdi size çok tanınmış birinden bahsedeceğim; Lawrence Krauss adındaki ateist kozmolog şu tarz şeyler söylemekten hoşlanır:

> *"Vücudunuzdaki her atom bir yıldız patlamasından geliyor. Büyük ihtimalle sol elinizdeki atomlar sağ elinizdeki atomlardan farklı bir yıldızdan geldi. Bu fizik hakkında bildiğim en şiirsel gerçek: hepimiz yıldızların tozuyuz. Eğer yıldızlarda patlama yaşanmasaydı burada olamazdınız. Çünkü evrim için gerekli olan tüm elementler daha doğrusu karbon, azot, oksijen, demir ve diğer her şey zamanın başlangıcında yaratılmadı. Bunlar yıldızların nükleer fırınlarında yaratıldı ve vücudunuza ulaşmasının tek yolu yıldızların patlamasına bağlıydı. Dolayısıyla İsa'yı -haşa- unutun. Sizin burada olmanız için yıldızlar öldü." (Lawrence M. Krauss, A Universe from Nothing: Why There Is Something Rather Than Nothing)*

Krauss'un buradaki sözleri elbette özellikle Hristiyanlar açısından saygıya uygun değil. Fakat bence onun bu ifadesi evreni ve içindeki herşeyi Allah'ın yarattığına inanan tüm dinler açısından kabul edilemez sözler. Çünkü Krauss temelde bilimin herşeyi açıklayabileceğini ve –haşa- bir İlah'a ihtiyaç olmadığını iddia ediyor. Hıristiyan bir bilim adamı olarak ben farklı bir sonuca varıyorum: **Evreni bilimsel olarak açıklamanın en iyi yolu Allah inancına dayalı bir dünya görüşüdür.** Bu sözlerimi tekrar edeyim: İmana dayalı bir dünya görüşü evreni bilimle anlayabilmemizin en doğru yolu. Bu sonuca nasıl ulaştığımı size üç çarpıcı örnekle anlatacağım.

1900'lerin başında bilim adamlarının evren hakkındaki görüşleri üç ilkeyle tanımlanıyordu. Birincisi evren sonsuzdu ve sonsuzdan beri var olduğuna inanıyorlardı. İkincisi evren statikti ve büyük ölçekte değişmez olduğunu düşünüyorlardı. Bu, gezegenlerin yıldızların etrafında dönmedikleri anlamına gelmiyordu, fakat büyük ölçekte değerlendirildiğinde evrenin değişmediğini söylüyorlardı. Ve üçüncü olarak da, evrende ilerledikçe fizik kanunlarının hassas bir şekilde değiştiğine inanıyorlardı. Şimdi, 20. yüzyıldaki bilimsel gelişmelerin bu anlattığım tabloyu nasıl değiştirdiğini açıklamadan önce, onların sahip olduğu bu bilimsel bakış açısını Kutsal metinlerde anlatılanlar ile karşılaştırmak istiyorum. Kutsal Kitabın başlangıcından itibaren Allah'ın gökleri ve yeri yarattığını görüyoruz. Bize anlatılan bu tarife göre Allah evreni yoktan var etti. Yaratılış 1:1'de belirtildiği gibi, *"Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı."* Yarattı kelimesinin anlamı diğer bir deyişle "evreni yoktan var etti" demektir. Buradaki anlatım evrenin önceden var olduğu ve onun yeniden düzenlendiği anlamına gelmez. Allah onu önceden yok iken, tümüyle varlık haline getirdi. Bu sözler Allah'ın Yaratıcı olduğu ve her şeyi varlık haline getiren Musavvir olduğu ile ilgili eksiksiz bir açıklamadır. Kutsal Kitabın diğer bölümlerine baktığınızda özellikle Yeşaya peygamber de bu gerçekten bahseder: *"Her şeyi yaratan, gökleri yalnız başına geren, yeryüzünü tek başına seren Rab Benim."* (Yeşaya 44:24)

Bu anlatım sadece Allah'ın her şeyin Yaratıcısı olduğunu tasdik etmekle kalmıyor, aynı zamanda evrenin dinamik olduğunu görüşünü de ifade ediyor. Bu demektir ki evren geriliyor veya bir başka deyişle genişliyor. Diğer peygamberlerin sözlerinde, Yeremya peygamberin sözleriyle evrenin böyle tarif edildiğini görüyoruz:

“RAB diyor ki, ‘Gece ve gündüzle bir antlaşma yapıp yerin, göğün kurallarını saptamasaydım.” (Yeremya 33:25)

Ardından şöyle devam ediyor, eğer bu kurallar sabit olmasaydı, gökler ve yerin kuralları belirlenmeseydi, o zaman vaadinde durmayacağını bildiriyor. Bu sözlerle Allah’ın vaadinde durması, Yaratılışın hangi kurallara göre çalıştığına benzetiliyor.

Peygamberlerin sözleriyle ve Tevrat’ta evrenin nasıl tarif edildiğiyle o dönemin bilimsel anlayışı arasındaki büyük farkı görüyorsunuz. Bilimsel anlayış evrenin sabit olduğunu söylerken, Allah’a inanca dayanan anlayış evrenin yaratıldığını ve bir başlangıcı olduğunu öğretiyordu. Bilim evrenin sabit olduğunu ve değişmediğini söylerken, Kutsal Kitaplarda evrenin büyük ölçeklerde dinamik olduğu anlatılıyordu. Yine bilimsel görüşe göre fizik yasaları evrenin farklı yerlerinde değişiklik gösteriyordu. Fakat imanı esas alan dünya görüşü ise fizik kanunlarının sabit olduğunu, gece ve gündüzün hareketlerinin kurallarla belirlendiğini açıklıyordu.

Gündüz ve gecenin nasıl gerçekleşeceğini belirleyen ve göklerdeki sabit düzeni saptayan nedir? Bunlar elbette fizik kanunlarıdır. Bu demektir ki yirminci yüzyılın başlangıcında bilim dünyası evrenin sonsuzdan gelip sonsuza gittiğini, statik, değişmez olduğunu ve değişen fizik kanunlarına tabi olduğunu söylüyordu. Oysa ki, Allah bize evrenin yoktan var edildiğini, bu evrenin dinamik ve sabit fizik kanunlarına bağlı olduğunu vahiyle bildirmişti. Şimdi yirminci yüzyıl boyunca gerçekleşen önemli keşiflerin bir kısmını inceleyelim.

1900’lerin başlarında Albert Einstein, o tarihlerde kabul gören bilimsel açıklamaları, daha doğrusu fizik kanunlarının evrenin içinde değiştiği iddialarını fark etti. Fakat, felsefi açıdan bu fikir hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden fizik kanunlarının sabit olduğu bir evren modeli geliştirmek için çalışmalara başladı. Bunun sonucunda özel görecelik ve genel görecelik teorilerini oluşturdu. Bu teorilerin temel özelliği fizik kanunlarının sabit olmasıydı, dolayısıyla evrende nereye hareket ederseniz edin ya da nerede bulunursanız bulunun bu kanunların değişmez olduğunu gösteriyordu. Size şunu söyleyebilirim, 20. yüzyıl boyunca bilim adamları genel görecelik teorisinin geçerli olup olmadığını anlamak için çok fazla sayıda deney yaptılar. Bu teori her seferinde bir kez daha başarıyla kanıtlandı. Bugün en sağlam ve en çok kabul gören bilimsel teorilerden biridir.

Genel görecelik teorisinin bir sonucu şuydu; teorinin formüllerini çözdüğünüzde evrenin genişleyerek veya büzüşerek dinamik olması gerektiğini gösteriyordu. Başlangıçta Einstein bu fikirden hoşlanmadı, fakat 1920’ler ve 30’larda tekrar edilen ölçümler evrenin gerçekten de genişlediğini ortaya koydu. Edwin Hubble bizim bugün galaksi dediğimiz o bulutsu yapılara, o dönemde isimlendirildiği şekliyle ada evrenlere bakarken, bu galaksilerin belirli bir düzenle hareket ettiklerini gördü. Bir galaksi ne kadar uzaktaysa bizden o kadar hızla uzaklaşıyordu. Bu da evrenin genişlediği gerçeğini açığa çıkartan net bir delildir. Dolayısıyla, genel görecelik teorisi evrenin dinamik olduğunu ve genişlediğini ortaya koydu. Bu uzaktaki galaksilerde yapılan ölçümler evrenin gerçekten de genişlediğini gösterdi. Eğer genişliyorsa, zamanda geriye gittiğinizde bu evrenin bir başlangıç anı olduğu anlamına geliyordu.

Bazı bilim adamları bir süre bu fikre direndiler ve hatta hala buna direniyorlar. Kendilerince evrenin sonsuz olduğunu ve sonsuzdan beri var olduğunu kanıtlamak için çeşitli yollar arıyorlar. Fakat, 1960’ta kozmik mikrodalga arkaplan ışımasının ölçülmesiyle, Stephen Hawking ve Roger Penrose gibi pek çok bilim adamı bazı çok güçlü teoriler geliştirdiler. Bu teorilere göre eğer genel görecelik doğruysa ve evrenin dinamiklerini mükemmel bir şekilde açıklıyorsa -şimdiye kadar tüm deneylerde doğrulanmıştır- bu tüm bilim adamlarının bu gerçeğe inandığını gösterir. Dahası evrende kütle varsa ki biz bunun doğru olduğunu

garanti edebiliriz, bu durumda zamanda geriye gittiğinizde evrenin sınırına ulaşabilirsiniz. Diğer bir deyişle, evrenin bir başlangıcı vardır.

Bundan yola çıkarak, başlangıçta Yaratılışa inanan dünya görüşünden çok farklı görünen evrenle ilgili bilimsel görüşlerin tam aksine, 20. yüzyılda gerçekleştirilen önemli bilimsel gelişmeler bizim başlangıcı olan bir evrende yaşadığımızı ortaya koydu. Ayrıca evren sürekli genişliyor ve evren sabit fizik kanunlarına bağlı olarak işliyor. Bu üç özellik, tüm Big Bang modellerinin temel özellikleridir. Diğer bir deyişle, Allah'ın bizlere Kutsal Kitaplarda tarif ettiği evren ile bugün Yaratılışı araştırdığımızda bilimin anlattığı evren birbirine tam olarak uymaktadır.

Geçtiğimiz yıllarda bilim adamları, evrenimizin birçok evrenden sadece biri olabileceğini öne süren çoklu evren modelleri önerdiler. Bu da evrenin başlangıcı olduğu fikrine uymuyor gibi görünüyor. Aslında çoklu evren fikriyle ilk karşılaştığımda bana bu bir problem olarak görünmüştü, "evrenimizin bir başlangıcı olabilir fakat çoklu evrenler varsa bunların bir başlangıcı var mıydı." sorusuyla karşılaştım. Çoklu evren modelinin üzerinde uzun süre araştırma yaptım ve vardığım sonuca göre genişleyen çoklu evren teorisi de yine evrenin başlangıcı olduğunu doğruluyordu. Çoklu evrenin de bir başlangıcı vardı.

İlk bilimsel deliller bize evrenin Big Bang ile başladığını, genişlemeye devam ettiğini ve fizik kanunlarıyla yönetildiğini gösteriyor. Bu sonuç, *Kelam* isimli kozmolojik argümanı destekliyor. Bu görüşe göre ve kıyas yaptığımızda, var olmaya başlayan herhangi bir şeyin bir sebebinin olması gerekir. Evren yoktan var edilmiştir, dolayısıyla evrenin bir sebebi olması gerekir. Evrenin dışında olan bir sebep nedeniyle evren yaratılmıştır. Bu görüş evreni Allah'ın yarattığı düşüncesiyle tam örtüşmektedir. Yaratıcı'nın varlığını gösteren ikinci bir kanıt ise, evrenin her yerinde gözlemlenen muazzam mimari ve tasarımdır.

İnsanlığın hayatta kalması için neler gerektiğini düşünün. En az üç şey sayabilirim. Öncelikle elmaslara ihtiyacınız var. Durun, şaka yapıyorum. Aslında elmasa değil, karbona ihtiyacınız var. Karbon bir gerekliliktir. İkinci olarak suya ihtiyacınız var, çünkü yaşam için gereken tüm biyokimyanın oluşmasını sağlayan sıvı sudur. Üçüncü olarak ise suyun sıvı halde bulunabileceği, aynı zamanda karbonun da yaygın olarak kullanılabileceği bir gezegene sahip olmalısınız. Bilim adamları evrenin hayatı nasıl desteklediğini anlamaya çalışırken, birçoğu evrenin hayatı mümkün kılacak şekilde dizayn edilmiş olduğu sonucuna vardılar. Kendilerinin ateist veya agnostik olduklarını ilan eden bazı kişilerin sözlerini paylaşmak istiyorum. Bu insanlar Allah'ı arayan dindar kişiler değiller, fakat düşüncelerini şöyle ifade etmişler:

Fred Hoyle şunları söyledi,

> *"Bulguları sağduyuyla değerlendirdiğimizde üstün bir aklın fizikle, aynı zamanda kimyayla ve biyolojiyle oynadığını görüyoruz... Bulguların ortaya koyduğu rakamlarla hesaplamalar yaptığımızda çıkan sonuçlar bu görüşü bence tartışmasız bir şekilde kanıtlıyor." (Fred Hoyle, "The Universe: Past and Present Reflections." Engineering and Science, November, 1981. ss. 8–12)*

Stephen Hawking'in çalışma arkadaşı Roger Penrose da şöyle diyor,

> *Bence evrenin bir amacı var. Öylesine şans eseri oluşmuş olamaz." (See A Brief History of Time (1991) film script - springfieldspringfield.co.uk)*

Şunu net bir şekilde söyleyebiliriz, elimizdeki en güçlü bilimsel deliller evrenin yaşam için tasarlanmış olduğunu göstermektedir. Bu tasarımın kanıtlarını tüm bilim dallarında görmek mümkündür.

Evrenin yaşamı destekleyecek şekilde dizayn edildiğini gösteren bu bilimsel alanlara bir bakalım. Üç geniş uzaysal boyuta sahip ve aynı zamanda zaman boyutu da olan bir evrende yaşıyoruz. Fakat aynı zamanda evren farklı olsaydı, iki veya bir boyuta sahip olsaydı neler olurdu bunu analiz edebiliyoruz. Üç, dört veya beş uzay boyutunu da değerlendirebiliyoruz. Ya da çoklu zaman boyutlarını. Şu soruyu sorabiliriz:

Eğer sadece iki uzaysal boyut olsaydı ne olurdu? Yapılan çalışmalara göre iki veya daha az uzay boyutu olsaydı, evren hayatı destekleyecek kadar komplike olamazdı. İki boyutta yaşayan bir hayvan düşünün. Eğer hayvanın gıdayı alacağı bir yol ve atıkları atacağı farklı bir yol olduğu düşünülürse, iki boyutlu bir dünyada bu yollar hayvanı ortadan ikiye bölecektir. Gıdanın geldiği yönden geri çıkabileceğini söyleyebilirsiniz, ama asıl noktayı kaçırmış olursunuz. İki boyutlu bir uzayda, hayatın gerektirdiği kompleksliği sağlayacak yeterince bağlantı kurmak mümkün değildir. Bu sadece besinin geldiği yoldan gitmesi ile ilgili değildir. Bundan çok daha temel bir gerekliliktir.

Eğer bir veya iki boyutun çok basit olduğunu düşünüyorsanız, peki o zaman daha fazla boyuta sahip olsaydık, bu daha mı iyi olurdu, daha fazla kompekslik mi eklerdi? Bunun da doğru olmadığı anlaşılıyor. Eğer dört, beş ya da daha fazla boyut olsaydı kararlı yörüngeler olmazdı. Bu iki anlama gelir, daha fazla uzaysal boyut olsaydı atomlar kararlı olmazdı. Bu da yaşam için gerekli olan karbon, azot ve oksijen gibi atomların var olmayacağı anlamına gelir. Bu durumda gezegenler de kararlı olmayacak, yıldızların çevresinde kararlı yörüngelerde dönmeyeceklerdir. Ya yıldızlara doğru hızla sarmal yaparak çarpacaklar ya da uzaya savrulacaklardı. Bu durumda üçten fazla uzaysal boyut olması halinde yaşam için gerekli olan iki temel şart yerine getirilemezdi. Yaşam için gereken atomlar var olamaz ve gezegenler de bulunamazdı.

Zaman boyutunun sayısının değiştirilmesi ise durumu daha sorunlu hale getirir. Bu şemaya baktığınızda gördüğünüz gibi zaman boyutunun sayısını değiştirdiğinizde, fiziğin bilinemez olduğu yerlere girmiş olursunuz. Şimdi, şunu söyleyebilirsiniz, ben zaten fizikten anlamıyorum öyleyse fiziğin tahmin edilebilir olması neyi değiştirir? Fakat bunun çok daha temel bir prensip olduğunu görüyoruz. Çünkü eğer fizik öngörülemez olursa, o zaman şu an yapılan ölçümler size geçmiş hakkında hiçbir bilgi vermeyecek, gelecekte olacaklar hakkında da bir fikir edinemeyeceksiniz. Fiziğin tahmin edilebilir olması hayat için temel bir gerekliliktir. Tüm canlıların çevresini algılayabilmesi gerekir ve bu şekilde yiyeceğin veya tehlikenin nereden geleceğini bilir. Fizik öngörülemez olduğunda bu imkansızdır. Dolayısıyla yaşam için gerekli olan temel şartlar herhangi bir evrende var olamaz, ancak üç geniş uzaysal boyuta ve bir zaman boyutuna sahip bir evrende bulunabilir.

Şimdi dikkatimizi fizik kanunlarına çevirelim. Özellikle de karbon, oksijen ve azotun evrende nasıl var olduğunu bakalım. Bunu anlamak için evrenin zaman içinde nasıl şekillendiğini incelememiz gerekir. Big Bang kozmolojisinde ilk birkaç dakika sonrasında evrende var olan elementler yalnız hidrojen ve helyumdur. Ayrıca eser miktarda lityum ve berilyum bulunur fakat şu an için bunları dikkate almayabiliriz. Bundan daha ağır tüm elementler örneğin karbon, azot ve oksijen yıldızların içinde üretilir. Bu nedenle Lawrence Krauss'un sözleri bu yönüyle doğrudur, vücutlarımızda bulunan karbon, azot ve oksijen yıldız patlamalarından geriye kalan yıldız tozlarıdır. Ne var ki bilim adamları yıldızların karbon ve oksijeni nasıl ürettiklerini incelerken yaşamın var olması için üretilmesi gerektiğini düşündükleri miktardan çok azının bulunduğunu gördüler. Ancak çok şaşırtıcı bazı olayların gerçekleşmesiyle bunun gerçekleşmesinin mümkün olabileceğini fark ettiler.

Karbon üretiminin bu kadar güç olmasının nedeni karbon atomunun oluşması için üç helyum çekirdeğinin aynı anda bir araya gelmesi gerekmesidir. Karbon, üç proton ve üç nötrondan oluşur. Her bir helyum atomunda da iki proton ve iki nötron vardır. Karbon oluşturabilmek için üç helyumun aynı anda bir araya gelmesi gerekir. Bu aynı anda üç atomun bir araya gelmesini gerektirdiği için son derece yavaş bir tepkimedir. Ancak bilim adamları daha derinlemesine incelemeye geçtiklerinde karbonun oluşumunda iki önemli faktörün rol aldığını gördüler. Öncelikle iki helyum atomu bir araya geldiklerinde bir berilyum-8 çekirdeği oluşturabilirler. Berilyum-8 kararlı değildir ama bir süre var olmaya devam edebilir. Bu da, karbonun oluşması için sadece bir tane daha helyum çekirdeğinin buna çarpması gerektiği anlamına gelir.

Bu iki atomu içeren bir tepkime olduğu için reaksiyon önemli ölçüde hızlanır. Dolayısıyla karbonun oluşturulması için berilyum-8 çekirdeği tepkimeyi hızlandırma görevi yapar.

Bununla birlikte, meta kararlı berilyum-8 çekirdeği olsa bile, yıldızlar yeterli karbon üretemeyecekti. Eksik olan bir şey daha gerekiyordu. Bu konuyu araştıran bilim adamları, karbonu yeterli hızda üretebilecek bir çözüm bulunduğunu fark ettiler. Eğer karbon taban durumunun hemen üzerinde belirli bir enerji seviyesine sahip olursa, bu durumda reaksiyon daha hızlı gerçekleşebilecekti. Ama o tarihlerde karbonun bu enerji seviyesi bilinmiyordu. Fred Hoyle'nin öngörüleri bilim adamları tarafından araştırıldığında gerçekten bunun var olduğu görüldü. Bu şu anlama geliyordu, kararlı bir berilyum-8 çekirdeği ve karbon için son derece hassas ayarlanmış enerji seviyesi olmadan, evren yaşam için gerekli miktarda karbonu üretemezdi. Fakat evrenin yeterli miktarda karbona sahip olabilmesi için bir harikaya daha ihtiyaç vardı.

Eğer karbona bir helyum çekirdeği daha eklenirse, bu oksijeni oluşturur. Eğer oksijen benzer bir enerji durumunda olsaydı, daha doğrusu oksijenin taban durumunun üzerinde bir enerji seviyesi olduğunda, tüm karbon oksijene çevrilirdi. Bu defa yine evrende karbon kalmayacaktı. Bu durum araştırıldığında oksijenin enerji seviyesinin taban durumunun biraz altında olduğu görüldü. Tüm bunlar üç harikanın gerçekleşmesini zorunlu kılar. Berilyum-8 ancak belirli bir süre kararlı olmalıdır fakat uzun süre kararlı kalmamalıdır aksi takdirde tüm helyumu kullanır. Ancak bir başka helyumu kabul edecek süre boyunca kararlı kalır. Karbonun enerji seviyesinin de tepkimenin hızla gerçekleşmesine imkan verecek düzeyde olması gerekir fakat oksijen bu seviyede enerjiye sahip olmamalıdır böylece tümünü hızla tüketmemiş olur.

Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde, bu muhteşem hassas dengeler sayesinde evrende yeterli miktarda karbon ve oksijen bulunduğunu görürüz. Bunların ortaya çıkartılmasında en önemli çalışmayı yapanlardan biri Fred Hoyle olmuştur. Hoyle fizik kanunlarının son derece hassas ölçülere sahip olduğunu görünce üstün bir aklın fizik, kimya ve biyolojiye müdahale ettiğini söylemişti. Bunları harika kelimesiyle ifade ediyorum, ve evrenin yaşam için gerekli olan karbon ve oksijeni üretecek şekilde dizayn edildiğine inanıyorum.

Benzer tasarım özellikleri evrende yaşam için gerekli miktarda hidrojen olmasını da sağlar. Bir kez daha evrenin ilk anlarını düşünürsek, sadece hidrojen ve helyum olduğunu görürüz. Fakat bu ilk anlarda evren hidrojenin birleşip, helyum oluşturabilmesini sağlayacak kadar sıcaktı. Yalnız bir proton veya nötron eklemek bunun oluşması için yeterli olurdu. Hidrojen bir protondan meydana gelir, aynı zamanda bir proton ve bir nötron ya da bir proton ve üç nötrondan oluşan hidrojen atomları da vardır. Farklı helyum yapılarını da gözlemleyebilirsiniz, 2 proton ve 2 nötrondan oluşan helyum atomları vardır ve toplamında en fazla dörde kadar çıkabilir. Protonların ve nötronların toplamda 5 parçacık oluşturduğu bir atom bulunmaz. Çünkü evrenin ilk anlarında bu gerçekleşseydi, evrende bulunan hidrojenin tamamı füzyonla bu ağır elementlere dönüşecekti. Bu demektir ki 5-nükleon veya 8-nükleon içeren bir element bulunmaz. Ancak bu sayede evrende hidrojen yüksek miktarda bulunabilir, evrende bulunan atomların yüzde 75 kadarı hidrojendir. Eğer 5-nükleon veya 8-nükleon yapıda atom bulunsaydı, hidrojenin tamamı bir başka şey ile birleşirdi. Hidrojen bulunmadığında, suyun oluşması mümkün olmayacaktır.

Örneğin protonların ve nötronların bir araya gelmelerini belirleyen güçlü nükleer etkileşimi inceleyebiliriz. Yine elektrik yüklerinin birbirleriyle etkileşimlerini belirleyen elektromanyetik kuvvete de bakabiliriz. Bunu bir şemada incelediğimizde dikkatimizi çeken bir şey vardır. Şu soruyu sormalıyız, “Evrende yaşamın var olması için gereken tüm koşulların hepsi nerede bir araya gelir?” Görünüşe bakılırsa eğer burada aşağıda olursa karbon kararlı olmayacaktır. Yukarıda bu noktaya baktığınızda yalnız ışık hızına yakın hareket eden atomları bulursunuz. Bunlar yaşam için elverişli değildir. Burada yukarıda tüm protonlar birleşecek ve geriye hiçbir hidrojen kalmayacaktı. Tüm bunlar gösteriyor ki bu hesaplamaların tamamını yaptığınızda yaşam için tüm şartları karşılayan tek uygun yer bu küçücük alandır. Tüm fizik kanunlarının bir araya getirildiği farklı şekilleri düşünsek, bunların içinde yalnız çok küçük bir alanda yaşam için ihtiyaç

duyulan elementler meydana gelebilir. Bu bizim hayatı destekleyecek şekilde tasarlanmış bir evrende yaşadığımızı açıkça gösterir. Bu da tasarımın varlığına, evreni bir amaç için var eden bir Yaratıcı'nın varlığına işaret eder.

Şimdi evimizi biraz daha yakından inceleyelim. Gezegenimize biraz daha yaklaştığımızda Dünyanın etrafında yörüngesinde dönen Ayın da bir ölçüyle yerleştirildiğinin kanıtlarını görüyoruz. Geceleri seyredilmesi güzel olmakla kalmıyor, Ay gerçekten önemli. Jüpiter ve Satürn'ün Dünyamızın uydusu Aydan daha büyük olan uyduları var. Fakat ana gezegenin boyutuyla karşılaştırıldığında, Dünyanın uydusu Ay kendi başına bir kategori oluşturuyor.

Ayın dev boyutu, Dünyanın yaşama ev sahipliği yapabilmesi açısından son derece önemli. Ay, Dünyanın dönme eksenini kararlı hale getiriyor. Dünya bir eksen etrafında dönüyor ve Ay ise herhangi bir kayma olmaması için bu dönme eksenini sabitliyor. Ay bu kadar büyük olmasaydı, Dünyanın dönme ekseni kararsız halde yalpalayacak ve sonucunda Dünya üzerinde felaketlerle sonuçlanacak büyük iklim değişiklikleri oluşacaktı. Ay bu yalpalamayı engeller ve Dünya bu sayede milyarlarca yıldır yaşama elverişli bir iklimi koruyabilir. Belki daha da önemlisi ayın büyüklüğü aynı zamanda Dünyada tektonik faaliyetlerin oluşmasını sağlayan kritik ısıyı temin eder.

Depremlerin ve yanardağların kötü şeyler olduklarını düşünebilirsiniz, fakat bunlar Dünya üzerinde iklimlerin düzenlenmesi için hayati olan tektonik faaliyetlerdir. Şöyle ki, Güneşin, Ayın ve Dünyanın arasındaki yerçekimi etkisi Dünyanın iç kısmının esnemesine, genleşmesine ve sıkışmasına neden olur. Bu ısı sonucunda Dünya yüzeyindeki plaka tektoniği gerçekleşir. Bilim adamları Dünyanın bu kadar büyük bir Aya nasıl sahip olduğunu anlamaya çalışırken, Dünyanın ilk zamanlarında dev bir çarpışma gerçekleştiğini fark ettiler. Ama bu çarpışmanın tam doğru zamanda doğru hızda, doğru açıda ve doğru boyutlu bir cisimle meydana gelmesi gerekiyordu. Bu gerçekten olağanüstü bir çarpışmaydı. Ay "Dünyada yaşam olsun" diye tasarlanmış gibi görünüyordu. Ayrıca Dünyanın da tektonik faaliyetlerin ne çok fazla, ne de çok az yoğunlukta olacak şekilde tam doğru büyüklüğe sahip olduğu anlaşılıyordu. Eğer Dünya daha büyük olsaydı, plakalar çok kalın olacak ve tektonik faaliyet çok az olacaktı. Eğer Dünya daha küçük olsaydı tektonik plakalar çok daha ince olacak ve tektonik faaliyet çok fazla olacaktı. Tektonik faaliyetlerin tam doğru olmasını sağlayan, tam doğru büyüklükte bir gezegen üzerinde yaşıyoruz.

Hücrenin içine baktığımızda gördüğümüz tasarım kanıtlarından da bahsetmek istiyorum. Genetik şifreyi incelediğimizde U, C, A ve G harflerinden oluşan dört bileşenden oluştuğunu görürüz. Bunların tümüyle detaylarına girmeyeceğim, fakat bilgisayar programlaması açısından konuyu inceleyeceğim. Bu harflerin üçü bir araya gelerek gruplanırlar ve aminoasitlerin nasıl üretileceğini tarif ederler. Üç harfin diziliminde, her bir harfin dört olasılıktan biri olması ihtimali nedeniyle toplamda 64 farklı olasılık vardır. 4 x 4 x 4 ile bu hesaplamayı yaparsınız. Ama yaşam için kullanılan sadece 20 farklı aminoasit vardır, bu da üçünün farklı kombinasyonlarının aynı aminoasiti üreteceği anlamına gelir. Burada farklı kombinasyonlar olduğunu görüyorsunuz, iki farklı kombinasyon ile fenilalanin, lüsin elde edebiliyorsunuz. Farklı harf kombinasyonlarının yine de aynı aminoasiti ürettiğini görüyoruz. Ayrıca amino asit dizilimleri proteinlerin nasıl katlanması gerektiğini de belirler. Bazen farklı aminoasitler, yine de aynı protein katlamasını yaparlar.

Bilim adamlarının sorması gereken asıl önemli soru şudur, "protein doğru katlanıyor mu?" Bilim adamları ardından şu soruyu da sormalılar, "Bu genetik şifre bazı harflerde mutasyonlar olmasına rağmen proteinlerin doğru bir şekilde katlanmasını ve işlev yapmasını nasıl sağlayabiliyor?"

Mutasyonların gerçekleşebileceği bir ortamda yaşıyoruz. Mutasyonların gerçekleşeceğini kabul ettiğimize göre, genetik şifre yapılması gerekeni nasıl eksiksiz gerçekleştiriyor? Evet bu sorunun en kısa cevabı şu; genetik şifremiz milyonda bir gerçekleşen bir yeteneğe sahip. Aminoasit kodlaması ve protein

katlamasındaki aminoasit benzerliği düşünüldüğünde, bilim adamları bu genetik kodun yani bizim genetik kodumuzun, mutasyonların neden olduğu hataları minimuma indirme yeteneğinin resmen 1 milyonda bir olduğunu fark ettiler. Eğer kaç farklı şekilde hataları düzelten bir genetik şifre yapabileceğinizi sorarsanız, bu milyonda bir olabilir ayrıca hataları düzeltme yeteneğini de buna eklemeniz gerekir. Sadece çok sayıda katmandan oluşan bir şifrelemeyi yapmakla kalmaz, bilgisayar programcılığı yönünden bakıldığında bir kodlama hatasının düzeltilmesi büyük önem taşır. Özellikle çok gelişmiş programlamalarda görüldüğü gibi çoklu kod satırları tanımlıyorsanız bu bir tasarım olduğunun açık göstergesidir.

Tüm bunlardan sonra, DNA'nın çift sarmal yapısını keşfeden Francis Crick'in şu sözleri aklıma geliyor: "*Biyologlar gördükleri şeyin tasarlanmış değil, evrimleşmiş olduğunu sürekli kendilerine hatırlatmalıdırlar"*. Bu sözlere katılmıyorum, bilim adamları evrene baktıklarında her ölçekte son derece hassas dengeler ve tasarımın delillerini görüyorlar. Uzay zamanın yapısında, fizik kanunlarının yapısında ve sağlamlığında, Ayın büyüklüğünde, genetik şifrede ve burada bahsetmediğimiz diğer birçok alanda muhteşem hassas dengeler görüyorlar. Bir tasarım gördüğümüzde, bir "Tasarımcının" var olduğu sonucuna varmak bana çok daha akılcı görünüyor. İşte bu "Tasarımcı" tüm evreni insanlığın yaşayabileceği şekilde yarattı.

Şimdi, üçüncü konu ise Dünya üzerindeki kanunlar ve bilimin gereklilikleri üzerine yaptığınız incelemeler. Bu aşamada bazı felsefi sonuçlara varmanız gerekiyor. Kendinize şu soruyu sormalısınız, "Hangi dünya görüşü tüm bu sonuçları karşılamaktadır?" Bunları hızla değerlendirmek istiyorum, fakat asıl varmak istediğim nokta şu olacak: Hıristiyan inancını inceledim ve bilimsel çalışma yapmak için gereken tüm bu ön koşulları karşıladığını biliyorum. Bu nedenle, "Bilim benim dünya görüşümü destekliyor" yorumunu yapan herhangi bir kişi kendisine şu soruyu yöneltmeli: *"Sizin dünya görüşünüz bilim için gereken tüm ön koşulları karşılıyor mu?"*

Fizik kanunlarının fiziksel evrenin her noktasında değişmez olması gerekiyor. Evren kendi içinde nesnel bir gerçeklik, sadece bir hayalden ibaret değil. Doğa kanunları belirli bir ölçüye ve düzene uygun hareket ediyorlar. Yunan mitolojisinde Zeus'un kızdığında yıldırımlar fırlatması bilimin temeli değildir. Fiziksel evren akıllı olmak zorundadır. Dünya ise akılla araştırılması gereken bir varlık, kutsal bir nitelik taşımadığı için ilah edinilemez ve tapınılamaz. Dünya güzel ve değerli bir yer ve üzerinde araştırma yapmaya değer. Siddhartha Gautama'nın sözlerinde gerçek aydınlanmanın dünyadan kopmakla olabileceğini okumuştum. Evet, eğer dünyadan kopmak istiyorsanız o zaman Dünyanın nasıl çalıştığını öğrenmek için araştırma yapmanıza gerek var mı?

Yaratıcı'nın var ettiklerini ve yaratmasını araştırmak için ampirik, deneysel yöntemlere ihtiyacımız var. Allah aslında bu konuda insanlığı teşvik ediyor ve bizlere doğaya egemen olmamızı bildiriyor. Bu gerçek bilimi destekliyor ve ilerletiyor. Aklın kullanılması bilimi Allah'ın ahlak kanunlarının vazgeçilmez bir parçası yapıyor. Belki de en önemlisi insanların evrendeki aklı keşfedecek yeteneğe sahip olmaları. Peki bu durumda ateist olanlar ne düşünüyorlar? Bu konuda CS Lewis'in bir alıntısının konuyu iyi özetlediğini düşünüyorum.

> *"Eğer Güneş Sistemi tesadüfi bir çarpışma ile oluştuysa, o zaman gezegenimiz üzerindeki organik yaşam da bir tesadüf eseridir, ve insanın evrimi de tümüyle bir tesadüftür. Öyleyse, şu an düşündüklerimizin tamamı da sadece tesadüftür ve atomların hareketinin tesadüfi yan ürünleridir. Bu tüm materyalistlerin ve astronomların aynı zamanda her bir kişinin düşünceleri için de geçerlidir. Eğer düşünceler örneğin materyalizm ve astronomiye ait fikirler yalnız tesadüflerin yan ürünleri ise, o zaman neden bunların doğru olduklarına inanalım? Bir tesadüfün, diğer tüm tesadüfler hakkında doğru bilgi verdiğine inanmam için hiçbir neden yok." (http://www.goodreads.com/quotes/106602-if-the-solar-system-was-brought-about-by-an-accidental)*

Eğer beynim yalnız bir tesadüf ise, neden evrenin geri kalan kısmını tanımlayabilsin? Bilim dünyasının ortaya koyduğu tüm bu çıkarımlar ve felsefi önkoşullar göz önüne alındığında, şu sorunun sorulması gerekir: "Hangi dünya görüşü tüm bu sonuçları karşılamaktadır?" İmana dayalı bir dünya görüşünde Allah tüm insanlığı bir amaç için, ahlak kurallarına uygun yaşayacak ve Allah'a tanıyıp ibadet etme isteğiyle yaratmıştır; bu görüş tüm bu sonuçları karşılamaktadır. Bir bilim adamının, bilimle uğraşması için inançlı olmak zorunda olduğunu söylemiyorum. Fakat söylediğim şu, bilim dünyasının kesintisiz ilerleme sağlaması için bir bilim adamının Allah inancına dayalı bir dünya görüşünü benimsemesi şarttır.

Bizler bilimin tarif ettiklerinin, Allah'ın bizlere bildirdikleri ile örtüştüğü bir evrende yaşıyoruz. Bu evren yaşamı destekleyecek şekilde tasarlanmış. Ve içinde yaşadığımız bu evrende Allah inancına dayanan bir dünya görüşü bilimin tüm sonuçlarını karşılıyor. Tüm bunlar bana en son elde edilen bilimsel delillerin veya evrenle ilgili bilimsel anlayışımızın en doğru ve en iyi yaratılışçı bir dünya görüşü ile tanımlandığını ve açıklandığı gösteriyor. Bu gerçekler bizi her şeyin Yaratıcısı, Allah'a ulaştırıyor.

Çok teşekkürler.

Big Bang'in Zaferi

1948 yılında George Gamov, Georges Lemaitre'in hesaplamalarını geliştirdi ve Big Bang'e bağlı olarak yeni bir tez ortaya sürdü. Buna göre evrenin Big Bang yani büyük patlama ile oluşması durumunda, evrende bu patlamadan arta kalan belirli oranda bir radyasyonun olması gerekiyordu. Üstelik bu radyasyon evrenin her yanında eşit olmalıydı.

"Olması gereken" bu kanıt çok geçmeden bulundu. 1965 yılında Arno Penzias ve Robert Wilson adlı iki araştırmacı bu dalgaları keşfettiler. "Kozmik Fon Radyasyonu" adı verilen bu radyasyon uzayın belli bir tarafından gelen radyasyondan farklıydı. Olağanüstü bir eşyönlülük sergiliyordu. Başka bir ifade ile yerel kökenli değildi, yani belirli bir kaynağı yoktu, evrenin tümüne dağılmış bir radyasyondu. Böylece uzun süredir evrenin her yerinden eşit ölçüde alınan ısı dalgasının, Big Bang'in ilk dönemlerinden kalma olduğu ortaya çıktı. Üstelik bu rakam bilim adamlarının önceden öngördükleri rakama çok yakındı. Penzias ve Wilson, Big Bang'in bu ispatını deneysel olarak ilk gösteren kişiler oldukları için Nobel Ödülü kazandılar.

1989 yılına gelindiğinde ise, George Smoot ve onun Nasa Ekibi, Kozmik Geri Plan Işıma Kaşifi Uydusu'nu (COBE) uzaya gönderdiler. Bu gelişmiş uyduya yerleştirilen hassas tarayıcıların, Penzias ve Wilson'ın ölçümlerini doğrulaması yalnızca sekiz dakika sürdü. Sonuçlar, tarayıcıların kesinlikle evrenin başlangıcındaki büyük patlamanın sıcak, yoğun konumunun kalıntılarını gösterdiğini kanıtladı. Bilim adamları COBE'nin başarısını Big Bang'in olağanüstü bir şekilde onaylanması olarak yorumladı.

Big Bang'in bir diğer önemli delili ise, uzaydaki hidrojen ve helyum gazlarının miktarı oldu. Günümüzde yapılan ölçümlerde anlaşıldı ki, evrendeki hidrojen-helyum gazlarının oranı, Big Bang'den arta kalan hidrojen-helyum oranının teorik hesaplanmasıyla uyuşuyordu. Eğer evren, bir başlangıcı olmadan, sonsuzdan geliyor olsaydı, evrendeki hidrojen tamamen yanarak helyuma dönüşmüş olurdu.

Tüm bunlarla birlikte Big Bang bilim dünyasında kesin bir kabul gördü. Scientific American dergisinin Ekim 1994 sayısındaki bir makaleye göre, evren sürekli, düzenli olarak genişliyordu ve Big Bang modeli yüzyılımızın kabul görmüş tek modeliydi.

Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savunan Dennis Sciama, ardı ardına gelen ve Big Bang'i ispatlayan tüm bu deliller karşısında içine düştükleri durumu şöyle anlatır:

"Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü

gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu." (Stephen Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, 1993, s. 62-63)

Bilim ve Materyalizmi Birbirinden Ayırmak

Evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur, aksine Darwinist iddialar bilimsel bulgularla açıkça çatışır. Özetle evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim bazı "bilim adamları" tarafından hala savunuluyor olabilir, ama bunun temelinde "başka bir etken" vardır. O "başka etken", materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin doğaya uyarlanmış halidir ve bu felsefenin bağlıları tarafından bilime rağmen savunulmaktadır.

Evrim teorisi ile materyalizm arasındaki bu ilişki, bu kavramların "otorite"leri tarafından da kabul edilir. Örneğin Leon Trotsky, *"Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu"* yorumunu yapmıştır.[1] Evrimci biyolog Douglas Futuyma, *"Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte, Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı."*[2] diye yazar. Evrimci paleontolog Stephen J. Gould ise, *"Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir şekilde materyalist felsefeyi uyguladı."* demektedir.[3]

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu tanıma göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Materyalizm, bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğini inkar eder.

Peki ama materyalizm neden yanlıştır? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde büyülü bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan Dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin bir imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki, materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise, adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmakta kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin üstünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu tam olarak budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[4]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yokken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu ön yargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür.

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" kabul edilen bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

"Bilimsel Amacın" Tanımı

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır.[5]

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını kabul etmeden açıklamayı kendisine en temel prensip olarak kabul etmiştir. Bu prensip bir kez kabul edildikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Prof. Demirsoy'a

göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."[6]

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.[7]

Prof. Demirsoy, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Yaratıcı'nın varlığını reddetmek için imkansızı tercih ettiğini yazmaktadır. Oysa bilimin amacı "doğaüstü güçlerin varlığını kabul etmemek" değildir. Bilim böyle bir amaçla yola çıkmaz. Bilim hiçbir ön yargıya bağlanmadan sadece doğayı inceler ve bu incelemelerinden sonuçlar çıkarır. Eğer bu sonuçlar, evrenin her noktasında doğada doğaüstü bir aklın tasarımının hakim olduğunu gösteriyorsa -ki böyledir-, bilim elbette bunu kabul etmelidir.

Dikkat edilirse, aslında "bilimsel amaç" diye ifade edilen şey, sadece maddenin var olduğu ve tüm doğanın da sadece maddi etkenlerle açıklanabileceği yönündeki bir dogmadır. Bu ise "bilimsel amaç" vs. değil, doğrudan materyalist felsefedir. Materyalist felsefe, "bilimsel amaç" gibi yüzeysel sözlerin ardına gizlenmiştir ve bilim adamlarını gerçekte bilim dışı kabullere zorlamaktadır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.[8]

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre önce masa başında üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, her ne pahasına olursa olsun canlıların yaratılmamış olduklarını savunmayı gerektirmektedir.

Şoklardan Kaçmamak

Az önce de vurguladığımız gibi, madde ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeden düşünce, materyalizmdir. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür.

Ve bilim, söz konusu gerçeğe, yani canlıların yaratılmış olduğu gerçeğine ulaşmaktadır. Bu, bilimsel bulgular tarafından ortaya konan bir açıklamadır. Canlılardaki olağanüstü kompleks yapıları incelediğimizde, bunların asla doğa kanunlarıyla ve rastlantılarla açıklanamayacak kadar olağanüstü özelliklere sahip olduklarını görürüz. Her olağanüstü özellik, kendisini meydana getiren üstün bir aklın göstergesidir. Canlılık da, üstün bir güç ile yaratılmıştır. Bu güç madde ötesi bir akla aittir. Bu akıl, tüm doğaya egemen ve sonsuz bir güce sahip, Rabbimiz olan Allah'ın aklıdır. Kısacası hayat ve canlılar, yaratılmışlardır. Bu materyalizm gibi dogmatik bir inanç değil, bilimsel gözlem ve deneylerin ortaya çıkardığı açık bir gerçektir.

Bu gerçeğin, materyalizme inanmaya ve materyalizmi bilim sanmaya alışmış olan bilim adamlarında bir şok meydana getirdiğini görüyoruz. Bakın bu şok, bugün dünyada evrim teorisine karşı çıkan en önemli isimlerden biri olan Michael Behe tarafından nasıl ifade ediliyor:

> *Hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmış durumda. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok.*[9]

İnsanlık bilimin gelişmesiyle birlikte Dünyanın düz olduğu ya da evrenin merkezinde yer aldığı gibi dogmalardan kurtulmuştur. Hayatın tasarlanmadan, kendi kendine oluştuğu şeklindeki materyalist ve evrimci dogmadan da kurtulmaktadır.

Bu durum karşısında gerçek bir bilim adamına düşen görev ise, materyalist dogmaları tamamen terk ederek, hayatın ve canlıların kökeni konusunu objektif şekilde ve samimiyetle değerlendirmektir. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken "şoklardan kaçmamak"tır. Bilimsel gerçekleri tarafsız olarak ele almak ve 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmaktan vazgeçmek bilimin gelişmesine vesile olacaktır.

1- Alan Woods, Ted Grant. "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993
2- Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2. Baskı, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s.3
3- Alan Woods, Ted Grant, "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.
4- Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.
5- Hoimar Von Ditfudrth, Dinozorların Sessiz Gecesi, cilt 2, Çev. Veysel Atayman, 2. Baskı, İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64.
6- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61.
7- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 61.
8- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94.
9- Michael Behe, Darwin's Black Box, New York, The Free Press, 1996, s. 252-53

Evrenin Yaratılışına Dair Kuran'daki İşaretler

Big Bang modeli, insanlığın evreni tanımasına yardımcı olurken, çok önemli bir işlev daha gerçekleştirmiştir. Önceleri ateist olan fakat sonradan Yaratılış'ı kabul eden ünlü felsefeci Anthony Flew'un ifadesiyle, Big Bang ile birlikte *"bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir."*

Bu, evrenin yoktan yaratıldığı gerçeğidir ve bu gerçek bilimin keşfinden binlerce yıl önce, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği mukaddes kitaplarda bildirilmiştir.

Tüm İlahi kaynakların içinde tahrifata uğramamış yegane kitap olan Kuran'da ise, hem evrenin yoktan yaratılışı, hem de bu yaratılışın biçimi konusunda bilgiler verilmektedir. Kuran ile 14 asır önce vahyedilmiş olan bu bilgiler, 20. yüzyıl biliminin bulgularına tamamen paraleldir.

Öncelikle evrenin "yok" iken "var" hale geldiği, Kuran'da şöyle haber verilir:

O (Allah) gökleri ve yeri örneği olmaksızın, yoktan yaratandır... (Enam Suresi, 101)

Zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evrenle ilgili bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu zamanlarda yine Kuran'da bildirilen bir başka gerçek de, aynı Big Bang teorisinin ortaya koyduğu gibi, tüm evrenin, çok küçük bir hacimde bir arada iken ayrılıp genişlemesiyle ortaya çıkmış olduğudur:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki (başlangıçta) göklerle yer birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Üstteki ayetin Arapça orjinalinde çok önemli bir kelime seçimi vardır. Ayetin "birbiriyle bitişik" olarak tercüme edilen kelimesi ratk, Arapça sözlüklerde "birbiriyle içiçe, ayrılmaz durumda, kaynaşmış" anlamlarına gelir. Yani tam bir bütün oluşturan iki madde için kullanılır. Ayetteki "ayırdık" ifadesi ise Arapça fatk fiilidir ki, bu fiil "ratk halindeki bir nesnenin yarıp, parçalayıp dışarı çıkması" anlamına gelir. Örneğin tohumun filizlenerek topraktan dışarı çıkması bu fiille ifade edilir.

Bu bilgiyle ayete tekrar bakalım. Ayette göklerle yerin ratk olduğu bir durumdan bahsedilmektedir. Ardından bu ikisi fatk fiili ile ayrılmışlardır. Yani biri diğerini yararak dışarı çıkmıştır. Gerçekten de Big Bang'in ilk anını hatırladığımızda, kozmik yumurta denilen noktanın evrenin tüm maddesini içerdiğini görürüz. Yani her şey, bir başka deyişle tüm "gökler ve yer" bu noktanın içinde, ratk halindedirler. Ardından bu kozmik yumurta şiddetle patlamış, bu yolla maddeler fatk olmuş, yani dışarı çıkarak tüm evreni oluşturmuşlardır.

Kuran'da bildirilen bir başka gerçek ise, bilim tarafından ancak 1920'lerin sonunda fark edilen evrenin genişlemesi gerçeğidir. Hubble'ın, yıldızların ışık tayflarının kızıla kaymasını fark etmesiyle ilk kez ortaya çıkan bu gerçek, Kuran'da şöyle bildirilir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Kısacası modern bilimin bulguları bir yandan materyalist dogmayı geçersiz kılarken, öte yandan da Kuran ayetleri ile haber verilen gerçekleri bir kez daha ortaya koymaktadır. Çünkü evren materyalistlerin sandığının aksine, maddenin içindeki birtakım tesadüfler ile değil, Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur ve Allah'tan gelen bilgi, kuşkusuz evrenin kökeni hakkındaki en doğru bilgidir.

Evrenin Bir Başlangıcı Olduğu ile İlgili Darwinistlerin İtirafları

Yirminci yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. "Statik Evren Modeli" (Sabit Durum Teorisi) adı verilen bu anlayışa göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu görüş, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken bir Yaratıcının varlığını da reddediyordu. Günümüzde ise evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda büyük bir patlamayla (Big Bang) yaratıldığı modern fizik tarafından pek çok deney, gözlem ve hesapla ispatlanmış durumdadır. Ayrıca, evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, aksine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bu gerçek hakkında Darwinist bilim adamları da itiraflarda bulunmaktadırlar:

Anthony Flew (Ünlü ateist felsefeci):

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, evrenin şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.[1]

Dennis Sciama (Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savundu):

Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu.[2]

Stephen W. Hawking:

Neden evren zamanın bir ucunda, geçmiş diye adlandırdığımız bir ucunda yüksek bir düzen durumu içinde olmalıdır? Neden bütün zamanlar boyunca tamamen bir düzensizlik içinde değildir? Düzensizlik içinde olması çok daha mümkün görülebilir. Ve neden düzensizliğin arttığı zamanın yönü neden evrenin genişleme yönü ile aynıdır? Bir muhtemel görüş Yaratıcının evrenin genişleme evresi için başlangıcında yumuşak ve düzenli bir durum seçmiş olmasıdır. Neden böyle olduğunu anlamaya çalışmamalıyız veya nedenlerini sormamalıyız, çünkü evren Yaratıcının yaratması ile başlamıştır. Aslında evrenin bütün tarihinin Yaratıcı tarafından yaratıldığı söylenebilir. Görülmektedir ki, evren çok düzenli, belirlenmiş kanunlara göre gelişmektedir.[3]

Prof. Fred Hoyle (Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi):

Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleşecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.[4]

1- Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, Cosmos, Bios, Theos, La Salle II: Open Court Publishing, 1992, s.241
2- Stephan Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s.62-63
3- Stephen W. Hawking, "The Direction of Time", New Scientist, vol. 115, 9 Temmuz 1987, s.47
4- Fred Hoyle, The Intelligent Universe, London, 1984, s. 184-185

Proteinlerde Neden Doğadaki 200 Amino Asitten Sadece 20 Tanesi Kullanılır?

Doğada 200'ün üzerinde amino asit bulunmaktadır. Teorik olarak doğada bulunması beklenen amino asit sayısı ise bu sayıdan çok daha fazladır. İnsan vücudunda dahi, proteinlerde kullanılanların dışında birçok amino asit vücudun metabolik fonksiyonlarında kullanılmaktadır. Peki proteinler, yanıbaşlarında başka amino asitler bulunmasına rağmen neden özellikle bu 20 amino asiti seçmektedirler?

Bu sorunun cevabını proteinlerin yapılarından ve fonksiyonlarından yola çıkarak verebiliriz. Çünkü yaşam için gerekli olan proteinler görevlerini yerine getirebilmek için belirli özelliklere sahip olmalıdırlar ve onlara bu özelliklerini sağlayan en önemli unsurlardan biri amino asitlerdir. Örneğin amino asitlerden bir bölümünün hidrofobik, yani suyu iten bir özellik taşıyan yan zincirlere sahip olması şarttır. Ve bu yan zincirler çok büyük olmamalıdır, yoksa onları proteinin içine paket ederek yerleştirmek imkansızlaşır.

Bir kısım amino asitin yan zincirlerinin "alfa heliks" ve "beta tabaka" oluşumları olarak bilinen iki özelliğe sahip olmaları gerekir. Çünkü bu özellikler sayesinde protein üç boyutlu şeklini alabilmektedir ve bunlar, bu proteinin işlevini görebilmesi için gerekli olan özelliklerdir.

Yapılan incelemeler sonucunda, proteinlerde kullanılan 20 amino asitin birçoğunun hidrofobik yan zincirleri olduğunu, yarısının a-heliks ve yarısının da b-tabaka özelliklerine sahip oldukları görülmüştür.

Bu 20 amino asitin özelliklerini tek tek incelediğimizde de neden proteinler için özel olarak seçilmiş olduklarını anlayabiliriz. Örneğin en küçük ve en basit amino asit olan glisin bile en önemli proteinlerden biri olan kolajen proteininde çok önemli bir göreve sahiptir. Kolajeni oluşturan her üç amino asitten biri glisindir ve küçük boyutları kolajen molekülünün tasarımında önemli bir rol oynar. Çünkü bu amino asit, proteini oluşturan zincirlerin birarada sıkıca bükülmelerini sağlar. Bu, kolajen liflerinin gerilme direncini arttırır. Bilindiği gibi, kolajen lifleri çelikten daha güçlü bir gerilme direncine sahiptirler. Eğer bu proteinin yapımında glisin yerine daha uzun yan zincirli başka bir amino asit kullanılsaydı, kolajen lifleri bu kadar fazla gerilme direncine sahip olamazlardı. Aynı zamanda, glisin olmasaydı, kolajen lifleri canlıların hücrelerini birbirine yapıştıracak güce de sahip olamazlardı.

Yukarıda kısaca anlatıldığı gibi, proteinleri oluşturan 20 amino asitin, doğada bulunan 200 amino asitin arasından seçilmelerinde bir bilinç ve plan vardır. Eğer bu seçim rastgele olsaydı, hayatın devamı için gereken proteinler asla oluşamazlardı. Tek bir amino asitin olması gerekenden farklı olması, hayati bir fonksiyonun çökmesi anlamına geleceği için canlılıktan sözetmek de mümkün olmazdı. Görüldüğü gibi, canlılığın her aşamasında çok akılcı bir seçim ve düzen vardır.

Kâinatı Tesadüfler Değil, Allah Yaratmıştır

Evren Yüce Allah'ın "Ol" demesiyle an içinde yaratılmıştır ve bu kadar kısa sürede yaratılan evren müthiş bir çeşitliliğe ve uyuma sahiptir. Tüm evreni Allah'ın yaratması insanlar için çok büyük bir nimettir. Çünkü bu, sonsuz üstün aklın sahibi Allah'ın kontrolü altında olduğumuzu gösterir.

Uzay ve tüm varlıkları içinde barındıran evren, kusursuz bir yaratılışa eşsiz sistemlere, canlıların yaşayabilmeleri için gereken tüm şartların var olduğu bir ahenk ve düzenin olduğu Dünyamıza sahiptir. Özellikle 20. ve 21. yüzyılda elde edilen tüm bulgular evrenin kusursuz bir plan ve yaratılışın sonucu olduğunu ortaya koymuştur. Bilimin gösterdiği tek gerçek, evreni, üstün bir akla ve sonsuz bir güce sahip olan Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Gözlemlenebilen Evren

Araştırmacılar evrenin yaşını 13,8 milyar olarak hesaplamaktadırlar. Ancak bu hesaplamada ışık hızı ve mesafe arasındaki bağ göz önüne alınır ve Dünyadan 13,8 milyar ışık yılı uzaklıktaki mesafe gözlemlenebilir. Bu okyanus ortasındaki bir gemiden yalnızca belli uzaklıktaki alanı görmeye benzetilebilir. İşte bilim adamları da teleskopları ile Dünyadan 13,8 milyar ışık yılı uzaklığı gözlemleyebilmektedir. "Gözlemlenebilir" kelimesinin kullanılmasından anlaşılacağı gibi, bu mesafeden daha uzak bir alanın varlığını henüz bilemiyoruz. Bu nedenle hem evrenin yaşı hem de boyutları hakkında daha net bilgiler elde etmemiz mümkün değil. Ancak bugün bilimsel olarak kanıtlanan gerçek, henüz tam olarak

gözlemleyemediğimiz evrenin sürekli genişlediğidir. Yaşını da hesaplayamadığımız bu evrenin bir diğer ilginç özelliği de “Big Bang veya Büyük Patlama” adı verilen bir patlama ile yoktan yaratıldığıdır. İştebu muhteşem boyutlardaki evren Yüce Rabbimiz’in emri ile kusursuz bir düzen içinde varlığını sürdürmektedir.

Yüce Allah kainattaki bu kusursuz yaratılışı Kuran’da haber verirken bize Zatı’nın Yüce varlığını da hatırlatmaktadır:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki (başlangıçta) göklerle yer birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Süpernovaların Evrendeki Hassas Görevleri

Dev bir yıldız, büyük bir patlama ile kendisini yok eder ve içindeki madde de yine büyük bir hızla dört bir yana dağılır. Bu patlama sırasında yayılan ışık, yıldızın normal ışımasından binlerce kat daha kuvvetlidir. Bu şekilde bir yıldızın patlayarak dağılması, süpernova olarak adlandırılır. Bu patlamalar, astronomların tahminine göre, maddenin evrende bir noktadan başka noktalara taşınması işine yarar. Patlama sonucunda dağılan yıldız artıklarının, evrenin başka köşelerinde birikerek yeniden yıldızlar ya da yıldız sistemleri oluşturduğu varsayılmaktadır. Bu varsayıma göre, Güneş, Güneş Sistemi içindeki gezegenler ve bu arada elbette bizim Dünyamız da, çok eski zamanlarda gerçekleşmiş bir süpernova patlamasının sonucunda ortaya çıkmıştır. Ancak işin dikkat çekici olan yanı, ilk bakışta sıradan birer patlama gibi durabilecek olan süpernovaların, gerçekte çok hassas bazı dengeler üzerine kurulmuş olmalarıdır. Michael Denton, Nature’s Destiny adlı kitabında şöyle yazar:

Süpernovalar ve aslında bütün yıldızlar arasındaki mesafeler çok kritik bir konudur. Galaksimizde yıldızların birbirlerine ortalama uzaklıkları 30 milyon mildir. Eğer bu mesafe biraz daha az olsaydı, gezegenlerin yörüngeleri istikrarsız hale gelirdi. Eğer biraz daha fazla olsaydı, bir süpernova tarafından dağıtılan madde o kadar dağınık hale gelecekti ki, bizimkine benzer gezegen sistemleri büyük olasılıkla asla oluşamayacaktı. Eğer evren yaşam için uygun bir mekan olacaksa, süpernova patlamaları çok belirli bir oranda gerçekleşmeli ve bu patlamalar ile diğer tüm yıldızlar arasındaki uzaklık, çok belirli bir uzaklık olmalıdır. Bu uzaklık, şu an zaten var olan uzaklıktır. (Michael Denton, Nature’s Destiny, s. 11)

Güneş Sistemindeki Mükemmel Düzen

Evrendeki düzenliliği en açık olarak gözlemlediğimiz alanlardan biri de, Dünyamızın içinde bulunduğu Güneş Sistemi’dir. Güneş Sistemi’nde 8 ayrı gezegen ve bu gezegenlere bağlı 54 ayrı uydu yer alır. Bu gezegenler, Güneş’e olan yakınlıklarına göre; Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Neptün, Uranüs’tür. Bu gezegenlerin ve 54 uydularının içinde yaşama uygun bir yüzey ve atmosfere sahip olan yegane gök cismi ise Dünyadır.

Güneş Sistemi’nin yapısını incelediğimizde, yine büyük bir denge ile karşılaşırız. Gezegenleri dondurucu soğukluktaki dış uzaya savrulmaktan koruyan etki, Güneş’in “çekim gücü” ile gezegenin “merkez-kaç kuvveti” arasındaki dengedir. Güneş sahip olduğu büyük çekim gücü nedeniyle tüm gezegenleri çeker, onlar da dönmelerinin verdiği merkez-kaç kuvveti sayesinde bu çekimden kurtulurlar. Ama eğer gezegenlerin dönüş hızları biraz daha yavaş olsaydı, o zaman bu gezegenler hızla Güneş’e doğru çekilirler ve sonunda Güneş tarafından büyük bir patlamayla yutulurlardı.

Bunun tersi de mümkündür. Eğer gezegenler daha hızlı dönseler, bu sefer de Güneş’in gücü onları tutmaya yetmeyecek ve gezegenler dış uzaya savrulacaklardı. Oysa çok hassas olan bu denge kurulmuştur ve sistem bu dengeyi koruduğu için devam etmektedir.

Bu arada söz konusu dengenin her gezegen için ayrı ayrı kurulmuş olduğuna da dikkat etmek gerekir. Çünkü gezegenlerin Güneş’e olan uzaklıkları çok farklıdır. Dahası, kütleleri çok farklıdır. Bu nedenle, hepsi için ayrı dönüş hızlarının belirlenmesi lazımdır ki, Güneş’e yapışmaktan ya da Güneş’ten uzaklaşıp uzaya savrulmaktan kurtulsunlar. Yüce Allah bir ayetinde yarattığı bu mükemmel düzeni şöyle bildirir:

Ne Güneş’in Ay’a erişip-yetişmesi gerekir, ne de gecenin gündüzün önüne geçmesi. Her biri bir yörüngede yüzüp gitmektedirler. (Yasin Suresi, 40)

Evrendeki çok sayıda irili ufaklı gezegenin her biri büyük bir düzenin kritik önem taşıyan parçalarını oluşturur. Hiçbirinin ne uzaydaki konumları, ne de hareketleri gelişigüzeldir; tam tersine bildiğimiz bilmediğimiz detaylarıyla özel olarak ayarlanmış, belli bir amaç üzerine yaratılmışlardır. Nitekim evrendeki dengeleri etkileyen sayısız kriterden sadece gezegenlerin konumlarındaki değişim bile içiçe geçmiş dengeleri altüst etmek, karmaşaya sebep olmak için yeterli olabilir. Ancak bu dengeler hiçbir zaman şaşmaz ve evrendeki mükemmel düzen de hiçbir aksaklığa uğramadan devam eder. İşte bu, üstün güç sahibi olan Allah’ın kusursuz yaratmasıdır.

Dr. Oktar Babuna'nın sunumu:
"Evrim Teorisinin Çöküşü ve Yaratılış Gerçeği"

Herkese çok teşekkürler. Öncelikle sizlere saygı ve sevgilerimi sunuyor ve temsil ettiğim Sayın Adnan Oktar'ın "selam"ını sizlere iletmek istiyorum. Hepinize özellikle selamlarını iletti.

Bugün çok önemli bir konu olan Darwinizm üzerine konuşacağız. Çünkü Darwinizm yaşamın tesadüfen ortaya çıktığını iddia eder. Bu ve aynı zamanda doğada bencilce bir hayatta kalma mücadelesi olduğu düşüncesi Marksizm, faşizm ve vahşi kapitalizm gibi meslektaşımın birazdan ayrıntılı olarak bahsedeceği bazı sapkın ideolojileri ortaya çıkarır. Karl Marx, evrim teorisi ve Darwin'in kitabı hakkında, "*bizim görüşlerimizin doğa tarihinde temelini içeren kitap budur*" diye açıklamıştır. Darwinizm dünyaya yayıldığı için, 20. yüzyılda 300 milyondan fazla kişi yaşamını kaybetmiştir. Darwinizm bütün dünyaya hakim olmuş durumda ancak, daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım gibi, hiçbir bilimsel delile dayanmıyor..

Darwinizm insanoğlunun bu dünyaya bir dizi tesadüf sonucu geldiği ve "bir hayvan türü" olduğu yalanını öne sürer. Darwinizm ayrıca hayattaki tek kuralın bencilce bir hayatta kalma mücadelesi olduğunu iddia eder. Buna göre güçlü bireyler zayıf bireyleri ezerek hayatta kalırlar ve doğada acımasız bir mücadele vardır. Zayıf olanlar yok olmaya mahkumdur. Bu fikirler tabii ki bugün dünyada gördüğümüz savaş, şiddet ve terörün temelini oluşturur.

Darwinizm, materyalizmin doğaya uygulanmasıdır. Materyalizm maddenin ötesindeki her şeyin varlığını kesinlikle reddeder. Ancak bilim böyle bir materyalist dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim doğayı keşfetmek ve bulgulardan sonuç çıkarmak demektir. Bu bulgular doğanın yaratıldığı sonucunu doğurursa, bilimin de bunu kabul etmesi gerekir. Gerçek bir bilim insanının görevi budur; 19. yüzyılın eski materyalist dogmalarını savunarak imkansız senaryolar öne sürmek değil.

Charles Smith Amerikan Ateizmi Geliştirme Birliği'nin kurucusudur. Tam olarak şunu söyler: "Evrim ateizmdir." İşte bu nedenle Darwinizm'i çürüten bu kanıtlara rağmen pek çok kişi ateizmi sürdürmek için evrimi savunur. Bu nedenle Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan bilimsel delillere rağmen Darwinizm hala savunulmaktadır.

Darwinizm'in batıl ilahı rastgele mekanizmalar ve tesadüftür. Yaşamın tesadüfi olaylar, doğal seleksiyon ve mutasyon yoluyla ortaya çıktığını iddia ederler. Bunlarla neyi amaçladıklarını ayrıntılı olarak açıklayacağım ve elbette diğer konuşmacılar da bu konuya değindiler. Evrimciler zaman ve tesadüfün canlılardaki tüm bu karmaşık tasarımı ve bilgiyi yaratabileceğini iddia ederler. Fakat bu tamamen geçersiz, mantığa ve kesinlikle bilime aykırıdır.

Tüm yaşam formları her yeri sarıp kuşatan bir Aklın, Yüce Allah'ın eseridir. Evrende nereye bakarsak bakalım, matematiksel kusursuzluk, simetri, uyum ve düzen görüyoruz. Galaksileri incelediğimizde yine bu uyumu, düzeni ve hassas dengeleri gözlemliyoruz. Dünyaya, hayvanlara, bitkilere, atomlara, hücrelere ve aynı zamanda proteinlere bakıyoruz. Gözlerimizi çevirdiğimiz her yerde hayranlık verecek güzellikte bir matematiksel kusursuzluk görüyoruz ve tüm bunların her şeye gücü yeten bir Aklın eseri olduğunu kavrıyoruz. Öylesine hassas bir dengeden bahsediyoruz ki, bu dengeden en ufak bir sapma bile tüm sistemin yok olması anlamına geliyor. Bu, Allah'ın varlığı için çok güçlü bir kanıttır.

Darwinizm'i geçersiz kılan en güçlü ve temel kanıt proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olmasıdır. Burada protein moleküllerinin sentezlendiğini görüyorsunuz. Bunun için aminoasitleri içeren tam

bir sisteme ihtiyaç vardır. Aminoasitler proteinler tarafından sentezlenir ve ribozomda birbirlerine eklenirler. Ribozom proteinlerden ve RNA moleküllerinden oluşur. Proteinlerin üç boyutlu olarak katlanması için diğer protein moleküllerine ihtiyaç vardır. Temelde PROTEİNLER sadece diğer PROTEİNLER tarafından sentezlenebilirler. Bir proteinin var olması için en az 100 farklı proteinin önceden var olması gerekir. Peki, bu yeterli mi? Hayır, DNA da var olmak zorundadır, çünkü aminoasitlerin doğru şekilde dizilimi ile ilgili bilgi DNA'da kodlanmıştır. DNA'nın var olması için yine proteinlerin var olması gerekir, çünkü DNA da proteinler tarafından sentezlenir. Protein sentezi için protein fabrikası olan ribozoma ihtiyaç vardır. Ve ribozom da proteinler tarafından sentezlenir; peki bu kadar mı? Hayır. Enerji üretimi yapan bir organele ihtiyaç vardır. Bu demektir ki, dünyada ilk proteinin üretilmesi için eksiksiz bir canlı hücresinin var olması gerekir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Yaratıcı Allah'tır. Proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olması, Darwinizm'i tümüyle geçersiz kılan ve iddialarını ortadan kaldıran en güçlü delildir. Daha fazlasını söyleme gerek yok, çünkü bilimin evrim iddialarını daha ilk adımda çürütmesi demek, diğer tüm adımların da bilimsel kanıtlarla çürütülmesi anlamına gelir.

Bir sonraki başlığımız, Doğadaki Biyojenez Kanunu. Buna göre yaşam ancak aynı türdeki başka bir yaşamdan gelir. Hayat, ancak hayat sahibi varlıktan gelir. Her canlı hücresi bir başka hücre tarafından üretilir, bir başka hücrenin çoğalması ile oluşur. Dolayısıyla dünyada ilk hayat, ancak bir başka hayat sahibi varlıktan gelmiş olabilir. Bu Allah'ın 'Hayy' (Hayatın Sahibi) isminin tecellisidir. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, devam eder ve sona erer.

Bugün yaygın olarak kabul edilen Neo-Darwinizm iddialarına göre evrimin iki hayali mekanizması vardır: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyonlar". Bunların birbirlerini tamamlayan iki faktör oldukları, Darwinizm'in iddiasıdır. Öncelikle, mutasyonların yeni özelliklerin gelişmesine yardımcı olduklarını ve uygun olanların doğal seleksiyon ile seçildiğini söylerler ve canlıların böylece evrimleştiğini iddia ederler. Fakat bu kesinlikle bilime aykırıdır. Öncelikle gördüğünüz gibi doğal seleksiyon ve mutasyonlar her zaman asimetri ve patolojiye neden olur. Daha detaylı bilgi vereceğim.

Doğal seleksiyon iddialarına göre yaşadıkları ortamların doğal koşullarına daha uygun olan canlılar başarılı olacaklar ve soyunu devam ettirecekler, fakat uymayanlar ise yok olacaktır. Buradaki örneğe bakalım. Bir geyik sürüsü jaguar, leopar veya aslanlar gibi avcılar tarafından tehdit ediliyorsa, elbette daha hızlı koşanlar hayatta kalır. Bu doğru. Ancak bu süreç ne kadar uzun olursa olsun sadece daha hızlı koşan geyikler var olur. Bu geyikler, at gibi bir başka türe dönüştürmez çünkü doğal seleksiyon hiçbir şekilde DNA üzerinde değişiklik meydana getirmez. Yeni genetik bilgi ekleyemez, yeni proteinler üretemez veya yepyeni organlar ortaya çıkartamaz. Doğal seleksiyon yalnız zayıf ya da hasta bireyleri topluluktan kaldırır. Doğal seleksiyonun planlama veya öngörü gibi yetenekleri yoktur. Bu nedenle doğal seleksiyon gibi kör ve şuursuz bir mekanizmanın canlılarda bulunan tüm kompleks tasarımı ve bilgiyi yaratmış olması imkansızdır. Doğa nedir? Doğa hava, toprak ve taştan meydana gelir. Doğanın kendisi yaratılmıştır, bir bilince sahip değildir. Söz konusu şuur yalnız her yeri sarıp kuşatan Allah'a aittir.

Doğal seleksiyon elbette bilinçli bir mekanizma değildir. Bu nedenle Charles Darwin doğal seleksiyondan bahseden ilk kişi olmasına rağmen kitabında bir itirafta bulunur: "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"*. Neo-Darwinistler iddia ettikleri faydalı değişikliklerin nedeni olarak ise "mutasyonları" eklemek zorunda kaldılar. Peki mutasyonlar nedir? Mutasyonlar DNA'nın son derece kompleks yapısında gerçekleşen kopmalar veya yer değişiklikleridir. DNA üzerindeki harflerin yer değişikliği, yeni harflerin eklenmesi veya bu harflerin çıkartılması mutasyonlara neden olur. Bunlar kopmalar veya yer değişiklikleridir. Mutasyonlar yalnız kanser, çeşitli engellilik durumları veya ölüme neden olurlar. Yararlı bir mutasyondan söz edilemez. Bazı bilim adamları sözde sessiz mutasyonların var olduğunu iddia etseler de, bu sessiz oldukları söylenen mutasyonların çoğunun canlıya

zararlı olduğu anlaşılmıştır. Mutasyonlar genellikle DNA replikasyonu, DNA'nın kopyalanması veya ultraviyole radyasyon ya da kimyasal maddeler gibi zararlı dış etkiler sonucu meydana gelir. Bunlar canlılara sadece zarar ve hasar verirler; örneğin kansere yol açarlar, canlıda patoloji, asimetri, engellilik ve ölüme neden olurlar. Çünkü mutasyonların yaptığı etki bir bilgisayara çekiçle vurmak gibidir. Bilgisayara çekiçle vurulması, daha iyi bir bilgisayar üretmez. Herkes bunu bilir, bu gerçeği kavramak için bilim adamı olmanız gerekmez.

Dünyanın en tanınmış biyoloji kitabı *Campbell and Reece*'dir. Bu tüm dünyada kullanılan standart bir ders kitabıdır. Bu kitapta evrim ve Darwinizm savunulsa da, mutasyonlar bölümünde bir benzetme yapılır ve mutasyonların yararlı olması, arabanın kaportasına ateş edilmesine benzetilir. Sonra da, arabaya ateş edilmesinin elbette motorun daha iyi çalışmasını sağlamayacağı belirtilir. Her ne kadar mutasyonların yararlı olmayacağını bilse de, sonraki sayfalarda mutasyonları hala yararlı bir mekanizma olarak savunur ve evrimi destekler. Bir bilim insanı bu şekilde hareket etmez. Bunu söyleyen kişi ancak batıl inanışa sahip bir pagan rahip olabilir, çünkü savunduğu pagan ideolojidir. Darwinizm batıl olan, pagan bir dini savunmaktadır.

Mutasyonların neden bir evrim mekanizması olmadığını özetlersek: Mutasyonların doğrudan etkisi zararlıdır. Mutasyonlar bir organizmanın DNA'sına yeni hiçbir bilgi eklemez. Bazı evrimcilerin verdiği orak hücreli anemi, CCR5 HIV mutasyonları veya *E. coli* deneylerindeki sitrik asit döngüsü gibi örneklerin hepsi genom üzerindeki bilgiyi azaltır ve zararlı sonuçlar doğurur. Bu demektir ki, yararlı hiçbir mutasyon yoktur. İşte bu nedenle evrimci Richard Dawkins'e tek bir yararlı mutasyon örneği vermesi istendiğinde kayıt cihazını durdurmuş ve cevap verememiştir. Fakat Darwinizm'e göre, trilyonlarca yararlı mutasyon örneği bulunmalı. Faydalı mutasyon örneği verilmesi istendiğinde bu nedenle Richard Dawkins gözlerini 17 saniye boyunca tavana yöneltip, kaydı durdurmuştur.

Şimdi fosiller konusuna geldiğimizde, günümüzde 600 milyon fosil ortaya çıkartılmıştır. Fosiller geçmişte yaşamış canlıların kalıntılarıdır. Örneğin, burada bir kurbağa fosili görüyorsunuz. Bunlar canlıya ait kalıntılar. Bu fosiller milyonlarca yıl yaşında, bazen canlı bütün bir iskelet olarak korunmuş veya tek bir diş kalmış. Bugün 600 milyon fosilden bahsediyoruz. Ancak fosil örneklerinde gördüğünüz gibi, canlılar aniden ortaya ve yaşam tarihi boyunca hiçbir değişikliğe uğramazlar. Elimizde bu gerçeğe ait 600 milyon fosil var, ancak evrimciler canlıların milyonlarca yıl içinde DNA üzerinde meydana gelen rastgele değişiklikler sonucu ortaya çıktıklarını iddia ederler. Bu durumda elbette evrimcilerin bize bu canlılara ait fosil örneklerini göstermeleri gerekir. Eğer iddialarına göre evrim gerçek ise, bize yarı balık, yarı amfibi hayvanlara ait fosilleri göstermeleri gerekir. Örneğin bu canlılar %90 balık, %10 amfibi olmalı. Tüm bu ara geçişler mutasyonların rastgele bir mekanizma olması nedeniyle, asimetrik ve patolojik özellik taşımalı. Bize yarı amfibi, yarı sürüngen canlıların var olduğunu göstermeliler, sürüngenlerden memelilere geçişin nasıl olduğunu gösteren ara geçiş formlarını sunmalılar. Eğer hiçbir ara geçiş formu yoksa, bu elbette evrimin olmadığı anlamına gelir.

Bugün yeryüzünde 600 milyon fosil bulunuyor. Fosil kanıtlarından canlıların aniden ve eksiksiz bir vücutla belirdiklerini ve dünyada bulundukları süre boyunca hiçbir değişikliğe uğramadıklarını görüyoruz. Burada size evrimcilerin iddialarını açıklamak istiyorum. Bu denizyıldızının 100 milyon yıllık bir süre içinde evrimleşerek balığa dönüştüğünü iddia ederler. Biz de fosil kanıtlarına bakarız. Elbette bilimsel delillerini görmemiz gerekir. Elimizde denizyıldızı fosilleri var mı? Evet, milyonlarcası bulunuyor. Peki elimizde balık fosillerimiz var mı? Yine, milyonlarcası var. Öyleyse bunların ara geçiş formları, daha doğrusu yarı balık, yarı denizyıldızı canlı formları bulunuyor mu? Örneğin yüzde 90 balık ve yüzde 10 denizyıldızı; ya da yüzde 95 balık ve yüzde 5 denizyıldızı canlılara ait fosiller bulunuyor mu? Hayır, bunun tek bir örneği bile yok. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Allah, evrimle yaratmadı, "Ol" emriyle ani bir yaratış ile var etti. Milyonlarca fosil bu delili, bu gerçeği doğruluyor.

Öyleyse, Charles Darwin'e soruyoruz. *Türlerin Kökeni* kitabında sözde ara geçiş formları ile ilgili neler söyledi? Çünkü ona göre evrim doğru ise, bu evrime ait ara geçiş formları bulunması gerekiyordu. Şimdi ne dediğine bakalım. Darwin şunları söyledi: "*Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse*". Burada türlerin yavaş gelişmelerle diğer türlere ara geçiş formları yoluyla rastlantısal olarak evrimleştiğini söylüyor. "*... neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?*" Ara geçiş formuna rastlamıyoruz, çünkü hiçbir ara geçiş formu yok. "*Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?*" (Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, sf. 172, 280)

Darwin'in kendisi ara geçiş formları olmadığını söylemiştir. Ara geçiş formları yoksa, bu durumda evrim de yoktur. Darwin her katmana baktıklarını, çok sayıda fosil bulduklarını ve kendi döneminde yeterince fosil ortaya çıkartıldığını söylüyor. Fakat belki gelecekte ara geçiş formlarının bulunabileceğini açıklıyor.

Günümüzün en tanınmış paleontologlarından birinden söz etmek istiyorum. Paleontolog fosil bilimcisi demektir. Bu kişi dünyanın en tanınmış fosil uzmanı ve aynı zamanda Darwinizm'i destekliyor. Adı, Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi yöneticisi. Fosil kayıtlarıyla ilgili şunları söylüyor: "*Fosil kayıtlarında sıçrama vardır.*" Fosil kayıtlarında sıçrama olduğunu söylüyor. Fosil kayıtlarında atların, fillerin, kuşların, sürüngenlerin bulunduğunu fakat aralarında bir geçiş olmadığını belirtiyor. Bu nedenle sıçrama olduğunu iddia ediyor. Bu hiçbir ara geçiş formu olmadığı anlamına gelir. "*...Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir"* diyor. Dolayısıyla fosil kayıtlarına ait kanıtların doğru olduğunu kabul ediyor. "*(Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir*" sözleriyle de hiçbir ara geçiş formu görülmediğini açıkça belirtiyor. (Niles Eldredge ve Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, sf. 59)

Dolayısıyla Eldredge ara geçiş formu olmadığını kabul ediyor. Darwin de ara geçiş formu olmadığını söylüyor. Stephen Jay Gould da, yine aynı şekilde ara geçiş formu bulunmadığını açıklıyor. Bu durumda ara geçiş formları olmadığına göre, bu insanların neden Darwinizm'i ve evrimi savunduklarını soruyoruz. Bunun nedenini size başlangıçta açıklamıştım. Charles Smith'in sözlerini hatırlarsanız, evrim ateizm demektir. Bilimsel delillerin evrimi çürütmesine rağmen, sadece ateizmi yaşatmak için bu Darwinizm aldatmacasını savunuyorlar. Paleontolojinin gösterdiği bulgulara bakıldığında Darwinizm'den ne beklendiğini görüyorsunuz. Evrimciler, öncelikle ilk hücrenin tesadüfen var olduğunu iddia ederler. Sonra bu tek hücrenin bugün yeryüzünde bulunan tüm canlılara dönüştüğünü söylerler. Bekledikleri, tek bir hücreden diğer tüm türlerin var olmasıdır, değil mi? Ancak elimizdeki fosil kanıtları böyle söylemiyor.

Burada gördüğünüz hat 540 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen dönemini temsil ediyor. Bundan daha öncesinde yaklaşık 600 milyon yıl kadar önce yalnız 3 farklı filum vardı. Filum belirli bir vücut planı ve yapısına sahip hayvan gruplarını temsil eder. Buradaki örnekte görüldüğü gibi Kabuklular filumunda yumuşakçalar, yuvarlak solucanlar, eklembacaklılar yer alır. Bu tür yapı ve vücut planına göre, yalnızca üç tür filum vardır. Diğerleri *Sölentera* ve *Porifera* adı verilen süngergillerdir. O dönemde bu tür hayvanlar bulunur ve bunlardan üçünü burada görebilirsiniz.

540 milyon yıl önce Kambriyen döneminde ani bir patlamaya benzer şekilde Allah'ın "Ol" emriyle 50 farklı filum ortaya çıktı. Bu nedenle söz konusu döneme "Kambriyen Patlaması" denilir. Peki bu 50 farklı hayvan grubu zaman içinde ne oldu, sayıları giderek azaldı. Günümüzde bu filumlardan yalnız 35'ini görüyoruz. Ama gördüğünüz gibi hepsi bir anda ortaya çıkmıştır. Allah'ın bir anda yaratması sonucu 50 farklı hayvan grubu var olmuştur. Ve şimdi ise geriye 35 farklı hayvan grubu kalmıştır.

Başlangıçta *Siyanobakteri* dünyada var olan ilk hücredir. Bundan 3.8 milyar yıl önce ilk hücre Allah'ın bir anda yaratmasıyla dünyada var olmuştur. Bunlar *Siyanobakteri* adı verilen ve fotosentez yoluyla oksijen üreten mavi alglerdir. Son derece kompleks bir canlı hücresidir ve bir anda var olmuştur. Bu da evrim ile değil, ani bir yaratılış ile var olduklarını gösterir. Evrimle bir yaratılış da söz konusu değildir. Bu da Kambriyen döneminden bir görüntü. 1990'ların sonlarına doğru Çin'de elde edilen bulgularda bazı omurgalı ve omurgasız hayvanlar, hatta bazı omurgalı balıklar da bulunmuştur.

Tüm bu hayvan gruplarından bahsediyoruz ve dikkatinizi şu canlıya, *Anomalocaris'*e verin lütfen. Bu fosil 2012 yılında bulundu. Size aynı zamanda trilobit hakkında bilgi vereceğim. Birçok mercekten oluşan bileşik göz yapısına sahipler. Bu son derece kompleks bir göz yapısı, ve canlılığın tarihinde bir organ olarak ilk ortaya çıkan göz yapısı. Bunun öncesinde size daha önce gösterdiğim üç filumda bulunan canlılarda ışığa duyarlı hücreler bulunur. Fakat burada, *Anomalocaris* gözüne benzeyen, dünya tarihindeki göze sahip ilk hayvanları görüyoruz. Şimdi benim gözümde iki mercek bulunuyor, değil mi? Bir mercek soldaki gözde, diğer mercek sağdakinde. Fakat bu *Anomalocaris* canlısının bir gözünde 16 bin mercek var. Diğer gözünde de 16 bin mercek var, toplamda 32 bin mercek yapıyor. Buna bileşik göz yapısı denir ve birdenbire ortaya çıkar. Bu da ani yaratılış olduğunu gösterir. Bir başka örnek ise burada gördüğünüz tek gözünde 3 bin mercek bulunan trilobit adlı canlı. Trilobit de yine Kambriyen döneminde aniden ortaya çıkıyor. Bu tür göz yapısına günümüzde yaşayan böceklerde rastlıyoruz. Örneğin arılarda, sineklerde ve yusufçuk böceğinde. Son derece kompleks yapıya sahip bu gözler, canlılığın tarihinde birdenbire ortaya çıkar ki, bu da Allah'ın "Ol" emriyle yaratıldıkları anlamına gelir.

Şimdi, evrimcilere sorarsanız size ellerinde bir düzineden az ara geçiş formu olduğunu söylerler. Bunlardan en tanınmış olanları buradaki *Archaeopteryx* ve *Tiktaalik roseae* fosil örnekleridir. Evrimciler bunları ağızlarından düşürmezler ve diğer başka örnekler de öne sürerler. *Archaeopteryx* için evrimciler her ne kadar kuşların atası olduğunu iddia etseler de, bu canlının tam bir kuş olduğu anlaşılmıştır. En önde gelen ornitologlar, daha doğrusu kuşbilimciler, uçuşun kökeni üzerine yaptıkları çalışmalarla bunu doğrulamışlardır. Bu bilim adamlarından en tanınmışı Alan Fedducia bile bir Darwinist olmasına rağmen, "bu fosilin tam ve eksiksiz bir kuşa ait olduğunu" söyler. Önceden eksik olan sternum denilen göğüs kemiği 1919 yılında Almanya'da bulunmuştur.

Buradaki fosil ise *Tiktaalik Roseae* adıyla bilinir. 2004'te bir ara geçiş formu olduğu iddiasıyla tüm dünya medyasında yer aldı. Bu fosilin yarı karada, yarı suda yaşayan bir canlıya ait olduğunu öne sürdüler fakat bu iddianın bir sahtekarlık olduğu ortaya çıktı. Çünkü aslında Çin'de yaşayan *Alligator sinensis* timsah türüne benzer bir kafatası buldular. Bu düz kafatasını bulduktan sonra ona bir gövde eklediler. Timsah kafatasına balık vücudu ekleyerek, canlıya karada ve denizde yaşayan bir hayvan görünümü vermek istediler. Bu bir sahtekarlıktır. Peki bu insanlar neden durmaksızın sahte deliller sunuyorlar? Çünkü ellerinde evrim için delil bulunmuyor, hiçbir ara geçiş formu yok. Darwinizm'i desteklemek için soyu tükenmiş canlılara ait fosilleri değiştirip ya da tümüyle sahtekarlık ürünü fosiller oluşturup sahte deliller üretiyorlar. Şimdi, ünlü aldatmaca insanın atası efsanesinden bahsetmek istiyorum.

Evrimin iddiasına göre insanın sözde atasının maymun olduğunu söylemekten utanıyorlar. Bu nedenle buna sözde ortak ata adını veriyorlar. Örneğin soyu tükenmiş maymunlara ait kafatasları bulurlar. Tarih boyunca 6.500'den fazla maymun türü yaşamıştır fakat günümüzde bunların yalnız 120'si yaşamaktadır. Nesli tükenmiş maymun türlerine ait kafatasları bulduklarında bunları küçükten büyüğe doğru sıralarlar. Bu sıralamanın sonuna soyu tükenmiş birkaç insan ırkını da eklerler ve bunun insanın evrimini gösterdiğini iddia ederler. Hiçbir zaman insanın atasının bir maymun olduğunu açıkça söylemezler fakat ortak bir atanın varlığından söz ederler. Bunun nedeni atalarının maymun olduğunu söylemekten utanmalarıdır. Ancak her zaman ortaya soyu tükenmiş bazı maymun türlerini çıkartırlar. Çoğu zaman bir diş, kafatası parçaları veya

bütün bir kafatası fosili bulurlar. Sonra, bunları alıp atölyelerine giderler. Örneğin bu kişi, John Gurche, dünyanın en tanınmış Darwinist ressamıdır. Çalışmalarında sürekli hayal gücünü kullanır. Laboratuvarında insanların vücutlarından kalıplar çıkartır. Burada gördüğünüz arkadaşı, onun yüzünden kalıp çıkartmış. Daha sonra bu kalıp örneği üzerinde oynamaya başlar. Sonucundaysa hiçbir bilimsel delile dayanmayan, tamamen hayale dayalı bir görünüm elde eder. Burada gördüğünüz gibi yarı maymun, yarı insan görünümlü, geçmişte yaşadığı iddia edilen bir fosil üretir. Son aşamada, çalışmasına insan bakışına sahip gözler ekler. Bu kafatası parçasını 100 farklı sanatçıya verdiğinizde, 100 farklı çizim üretirler. Dolayısıyla bunların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Burada sahte çizimleri görüyorsunuz, bir orangutanı alıp kasıtlı olarak ona insan gözleri ekliyorlar. Sonuçta yarı orangutan, yarı insan görünümü verdikleri bu sözde ara geçiş formunu size bakarken görüyorsunuz. Fakat bunların hepsi sahtedir ve bilimsel bir değeri yoktur.

Size evrim sahtekarlıklarına ilişkin birkaç örnek vermek istiyorum, bunun gibi pek çok örnek var. Bunun adı Nebraska Adamıdır. Yıllar önce ABD'nin Nebraska eyaletinde tek bir diş buldular. Bu tek dişe dayanarak bu canlının ailesinin, kuzenlerinin, çocuklarının, babasının ve annesinin çizimlerini yaptılar. Tüm bu çizimleri tek bir dişe dayanarak tasarladılar. Bunun ardından ne olduğunu biliyor musunuz? Fosilin geri kalanının bir domuza ait olduğunu buldular. Sonra tabii ki özür dilediler. Bu da Ernst Haeckel, embriyo üzerine bazı çizimler yaptı. İnsan, maymun ve köpek embriyolarını birbirlerine benzer şekilde çizdi. Ardından, bu yaptığı çizimlerin yanıltıcı aldatmacalar olduğunu itiraf etti. Peki cevap olarak ne söylediğini biliyor musunuz? Özür dilemeyeceğini, çünkü kendisi dışında herkesin yanıltıcı çizimler yaptıklarını ve sahte deliller ürettiklerini söyledi. Öne sürdüğü bahanesi buydu. Piltdown Adamı ise 40 yıl boyunca British Museum'da bir ara geçiş formu olarak sergilendi. Oysa bir insan kafatası bulmuşlardı, buna bir maymun çenesi ve insan dişi eklediler. 40 yıl boyunca bu sahtekarlık British Museum'da sergilendi ve bunun da bir sahte delil olduğu ispatlandı. Sonrasında, yine özür dilediler. Darwinistler bunu hep yaparlar, çünkü Darwinizm'i destekleyecek bir kanıtları yoktur. Ellerinde bilimsel kanıtları olmaksızın bu tür sahte çizimleri ortaya atarlar. Bu haber *Discovery* dergisinde, ***"Bu bizim geçmişimizin yüzü mü?"*** başlığı ile yer almıştı. Bir İspanyol paleontolog bu kafatasını Gran Dolina'da ortaya çıkardı. Bu kafatası 800 bin yıl yaşında ve tam olarak 11 yaşındaki bir çocuğa ait gibi görülüyor. Bugün yaşayan bir insanın modern kafatası özelliklerini taşıyor. Bu demektir ki, var olan tüm deliller Darwinizm'i çürütüyor ve Allah'ın Yaratıcı olduğu gerçeğini doğruluyor.

Başka bir sahte kanıt ise 2009 yılında bulunan lemur fosilidir. Soyu tükenmiş lemur türleri de bulunur ve bunları insanın atası olarak sunmuşlardır. *BBC*, *New York Times*, tüm dergiler, *The Guardian*, Türk medyası gibi pek çok yerde bu fosil insanın atası olarak sunuldu. Sayın Adnan Oktar bunun bir lemur fosili olduğunu ve insanın atası olmadığını, sadece kuyruklu bir maymun olan bir lemura ait olduğunu belirtmişti. Birkaç ay sonra *BBC* manşetlerinde "Primat fosili ata değilmiş" diyerek özür diledi. *The New York Times*, **"IDA olarak bilinen fosil iskeleti insanın** atası değilmiş" diye haber yaptı. Her zaman aynı şekilde olur. İlk önce bir şey ortaya atarlar ve bu bir tür beyin yıkamasına benzer. Herkes bu haberi okur ve sonunda özür dilerler. Dolayısıyla, bilim Darwinist değildir, ateist değildir ve Darwinizm'e düşmandır. Bilim Darwinizm karşıtıdır, bilim komünizm karşıtıdır ve Marksizm karşıtıdır. Bilim gerçekte Marksist, ateist ve Darwinist düşünceyi yıkar.

Tüm dinler bize bir gerçeği öğretir: Yaratılış Gerçeği. Mutlak kudret sahibi Yüce Allah her şeyi "Ol" emri ile yaratmıştır. Dinlerin akıl ve bilimsel deliller ile öğrettiği budur. Tüm kutsal dinlerde bu inanış aynıdır. Bize her şeyi Allah'ın yarattığı, Yaratılış Gerçeği öğretilir. Bu demektir ki bilim dine aykırı değildir. Bazı insanlar "dini bilimle karıştırmayın" diye yorum yapıyorlar. Ancak bu yanlış bir yorumlamadır. Bilime aykırı olan evrimdir. Evrim bilim değildir. Pek çok bilimsel kanıt, ara geçiş formlarının bulunmayışı ve proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olduğu gerçeğine rağmen evrim savunulmaktadır.

Canlılardaki tüm bu kompleks yapı ve bilgi Darwinizm'in iddialarını tek tek çürütüyor. Aynı zamanda, ellerinde tek bir ara geçiş formu da yok.

Peki Allah, evrimle yaratabilir miydi?

Elbette Allah dilese evrim yoluyla yaratabilirdi, fakat böyle olsaydı o zaman türler arasında tüm ara geçiş formlarını görürdük. Bu durumda ben, tüm arkadaşlarım ve TBAV Fahri Başkanı Sayın Adnan Oktar tabii ki evrimin en güçlü savunucuları olurduk. Fakat Allah, evrim yoluyla yaratmadı. O zaman neden evrimi savunalım? Evrim bilim değildir.

Evrimin yanlışı yaşamın rastgele mekanizmalar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon yoluyla ortaya çıktığını iddia etmesidir. Eğer iman eden biri herhangi bir şekilde evrimin tarafına geçerse bu ateizmin yolunu açar ve kişi sonunda inançsız olur. Allah evrimle değil, ani yaratış emriyle var etmiştir, bilim de bize bu gerçekleri gösterir. Kuran ayetlerinde Allah şöyle bildirir -kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırım-

> **"... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca 'OL' der, o da hemen oluverir." (Bakara Suresi, 116-117)**

Allah "Ol" emri ile yarattı ve biz bu gerçeğin delillerini fosil kanıtlarında görüyoruz. Canlıların yaşam tarihinde aniden ortaya çıktıklarını görüyoruz. Örneğin, zamanda yeterince geriye gittiğimizde ilk bitki ve hayvan türlerini görüyoruz. 3.8 milyar yıl önce ilk yaşayan canlı hücresini buluyoruz. Tekrar belirtmek gerekirse, 'hayat' sahibi olmak tamamen farklı bir şeydir. Bu, Allah'ın "Hayy" isminin tecellisidir. Hayatı yalnız Allah yaratır ve yaşatır. Sadece Allah'ın dilemesi ile hayat başlar ve yaşam devam eder. Tüm bunlar gösteriyor ki, bilim ve din kesinlikle birbiriyle uyumludur. Asıl bilime aykırı olan evrimdir.

Canlılarda matematiksel bir kusursuzluk, örneğin altın oranı görmekteyiz. Bitkilere, galaksilere, DNA'ya baktığımızda altın oranı görüyoruz. Altın oran, Ortaçağ'da Fibonacci tarafından keşfedilmiş bir sayıdır. 1.618 rakamı, Allah'ın örneğin bitkilerde ve salyangozlarda kullandığı altın orandır. Bunu aynı zamanda galaksilerde, DNA'da, yüzümüzde, dişlerimizde ve parmaklarımızda da görmekteyiz. Nereye bakarsak bakalım bu altın oranı görüyoruz. Bu, Allah'ın yaratmasındaki matematiksel kusursuzluktur ve simetri ise bir diğer özelliktir. Allah'ın yaratmak için doğa kanunlarına ihtiyacı yoktur, tüm doğa kanunlarını Allah yaratmıştır ve bunları dilediği şekilde değiştirebilir. Allah, belirli şekillerde yaratır, örneğin yaratmasında farklı aşamalar var eder. İnsanın yaratılışında bir sperm ve yumurta hücresi kullanır. Bunlar bir araya gelip, birleştiklerinde çeşitli embriyolojik aşamalardan sonra insan meydana gelir. Veya tohumdan bitki yaratabilir ancak bunun evrimle hiçbir alakası yoktur. Aynı şekilde bir tohumu düşündüğümüzde, Allah bitkiyi tohumdan yaratır fakat bunun evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Allah aynı DNA ile Yaratılış için belirli aşamalar kullanır.

Fakat evrimin hayatın tesadüfler yoluyla ortaya çıktığı iddiaları imkansızdır. Evrimin herhangi bir mekanizması bulunmaz, bu çok önemli bir delildir. Bu gerçek aynı zamanda İncil'de de ifade ediliyor. Allah şöyle bildirir:

> **"Arkadaşları bunu duyunca hep birlikte Allah'a şöyle seslendiler: 'Ey Efendimiz! Yeri göğü, denizi ve onların içindekilerin tümünü yaratan Sen'sin." (Elçilerin İşleri, 4:24)**
>
> **"Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Allah, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz." (Elçilerin İşleri, 17:24)**

Son olarak, söz edeceğim bu konu çok önemli. Bizler, beynimizin içinde yaşıyoruz. Algıladığımız her şey beynimizin belirli bölümlerine elektrik sinyalleri olarak ulaşıyor. Dışarıda bilimsel olarak hiç ışık yok, atomlarda hiç ışık yok. Dışarısı zifiri karanlık. Fotonlar atomlardan yansıyan elektronlardan yayılıyor, sonra

gözdeki merceğe girip retinaya ulaşıyorlar, burada bulunan sinir hücreleri elektrik sinyalleri oluşturuyor. Beynimiz tamamen sessiz ve karanlık. Bu elektrik sinyalleri renk, görüntü, ses, müzik veya çilek ya da muz kokusu olarak yorumlanır. Bu demektir ki bizler yalnız zihnimizdeki algılarla doğrudan bağlantı halindeyiz. Bu algıların dışında hiçbir gerçekliği tatmadık, dokunmadık, ya da görmedik. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, görebilen bir iç gözün olması gerekir. Bu müziği dinlemek için bir iç kulağın olması gerekir. Maddelerin sertliğini anlayabilecek bir iç el olması gerekir. Madde gerçekte sert değildir, maddenin sertliğinden bahsedilemez. Dışarıda renk veya görüntü yoktur, fakat bunu görebilen bir iç göz vardır. Bu da kaçınılmaz olarak bir ruhun var olması gerektiği sonucunu doğurur. Bu, Allah'ın insanın vücuduna üflediği ruhtur ve tüm bu algıları Allah yaratır. Materyalizmi ve Darwinizm'i yıkan en güçlü delil budur. Bu ruhun varlığının ispatıdır, bu nedenle Darwinistler hiçbir zaman ruhun varlığından bahsetmezler. Çünkü ruh var olduğuna göre, Allah vardır. Dolayısıyla bu gerçek açık olarak Allah'ın varlığını ortaya koyar.

Sonsuz varoluş ve sonsuz zaman, bir anda yaratılmıştır. Allah geçmişi, şu an yaşadığımız zamanı ve geleceği bir anda yaratmış ve bitirmiştir. Tüm bilimsel kanıtlar apaçık önemli bir gerçeği göstermektedir: Allah, her şeyin Yaratıcısı'dır. Allah evrimle değil, ani bir Yaratılış ile var etmiştir. Evrim mekanizması yoktur, tek bir proteinin veya DNA'nın tesadüfler sonucu meydana gelmesi imkansızdır. Tek bir proteinin var olması için hepsinin canlı bir hücrede aynı anda var olmaları gerekir. Siyanobakteri, dünyada görülen ilk canlı hücreleridir. Bu, fotosentez yapabilen tamamen canlı bir hücredir. Canlı türlerinin tamamı bir anda, eksiksiz vücutlarıyla ortaya çıkarlar.

Darwinizm'in iddialarını çürüten 600 milyondan fazla fosil bulunur. Bu demektir ki, 21. yüzyıl Darwinizm'in olmadığı, faşizm ve komünizm gibi sapkın ideolojilerin olmadığı bir yüzyıl olacak. Sevgi tüm dünyaya hakim olacak. Biz çok özel bir zamanda yaşıyoruz. Tanık olduğumuz alametler, savaşlar ve terör içinde yaşadığımız bu dönemin özelliğini gösteren işaretler var. Çok yakın bir gelecekte, bundan 5 ila 10 yıl sonra dünya bambaşka bir dünya olacak. Dünyadan alınan sevgi, tekrar dünyaya geri dönecek ve çok güzel zamanlar göreceğiz. Bu konuda büyük bir ümit içindeyiz.

Teşekkür ederim.

"Mutasyonlar Evrimleştirir" İddiası Bir Sahtekarlıktır

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve bir insana ait tüm genetik bilgileri taşıyan DNA molekülünde, radyasyon ve kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen yer değiştirmeler, kopmalar ve bozulmalardır. DNA'daki bilgiler; A, T, C ve G harfleri ile simgelenen 4 ayrı nükleotidin birbiri ardınca özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşurlar. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi olması, o yapıyı tamamen bozacaktır. Sözgelimi çocuklarda görülen kan kanseri hastalığı DNA'daki harflerden birinin yanlış olması nedeniyle ortaya çıkmaktadır. Çernobil'de meydana gelen radyasyon sızıntısı ve Hiroşima'ya atılan atom bombası sonucunda, sonraki nesil çocukların sakat kalmalarının veya kanser gibi hastalıkların başgöstermesinin nedeni de yine mutasyonların vücutlarında oluşturduğu bu tür zararlı etkilerdir.

Hemen hemen bütün mutasyonlar zararlıdır ve genellikle canlı için ölümcüldürler. Zarar vermeyen mutasyon örnekleri ise organizmaya hiçbir zaman fayda getirmemiş, en fazla etkisiz kalmışlardır. Bilim adamları, incelenmiş tüm mutasyonların arasında, tek bir tanesinin dahi açıkça canlının hayat sürecini olumlu etkileyemediği sonucuna varmışlardır.[1]

Fakat evrim teorisi, sözde "yeni" canlılar üreten, mucizeler gerçekleştiren bu hayali mutasyonlara dayanır. Darwinistler, türlerin, hayali ve faydalı sayısız mutasyonun ortaya çıkardığı mükemmel yapı ve organlar vesilesiyle birbirlerinden türediği iddiasındadırlar. Darwinistler açısından yüz karası olan bu iddia, mutasyonların bir organizmaya mutlaka zarar verdiği gerçeğini bilen Darwinist bilim adamları tarafından

ortaya atılmaktadır. Dahası Darwinistler, mutasyonların bu zararlı etkilerini çok iyi bilmelerine rağmen, söz konusu iddialarına laboratuvarda mutasyona uğratılmış dört kanatlı bir mutant meyve sineğini örnek gösterirler. Dikkatlice gerçekleştirilen mutasyonlar sonucunda meyve sineğinde üretilen fazladan iki kanat, Darwinistler tarafından mutasyonların evrimleştirebileceği iddiasının en büyük kanıtı gibi sunulmuştur. Ama aslında bu söz konusu iki kanat, canlıya fayda değil zarar vermiş, canlının uçma yeteneğini yitirmesine yol açmıştır. Kaliforniya Üniversitesi'nden moleküler biyolog Jonathan Wells, bu durumu şöyle açıklamaktadır:

1970'lerde Kaliforniya Teknoloji Enstitüsünden genetikçi Edward B. Lewis, üç mutant türünü dikkatlice çiftleştirerek, dengeleyicilerin normal görünümlü ikinci bir çift kanada dönüştüğü bir meyve sineği üretmeyi başardı.

İlk bakışta Carroll'un deneyi, düzenleyici DNA'daki küçük gelişimsel değişimlerin görünümde büyük evrimsel değişimler üretebileceği iddiasına kanıt sağlıyor gibi gözükebilir. Ama meyve sineği hala meyve sineğidir. Dahası, ikinci çift kanat normal gözükmesine rağmen uçma kaslarından yoksundur. Dört kanatlı bir meyve sineği kuyruğundan faydasızca sarkan bir çift kanadı olan bir uçak gibidir. Canlı, uçmada ve çiftleşmede büyük zorluk yaşar, bu yüzden yalnızca laboratuvarda yaşayabilir. Evrime kanıt olarak sunulan, dört kanatlı meyve sineği, sirk gösterilerindeki iki başlı danadan daha iyi değildir.[2]

Jonathan Wells, sözlerine şöyle devam eder:

Fazla kanatlı ya da eksik bacaklı özürlü meyve sinekleri gelişim genetiği hakkında bazı şeyler öğretti ama evrim hakkında hiçbir şey öğretmedi. Tüm kanıtlar tek sonucu gösteriyor: Bir meyve sineği embriyosuna ne yaparsak yapalım, yalnızca 3 olasılık meydana gelebilir -normal bir meyve sineği, kusurlu bir meyve sineği ya da ölü bir meyve sineği. At bir yana, at sineği bile değil.[3]

Görüldüğü gibi, Darwinistlerin çarpık iddialarına yegane delil olarak göstermeye çalıştıkları 4 kanatlı mutant meyve sineği de, kusurlu bir meyve sineğinden fazlası değildir. Mutasyonlar, bir canlı üzerinde ne kadar etkili olursa olsunlar, o canlı türüne bir başka canlıya ait özellik ekleme gibi bir yetenekten yoksundurlar. Ama Darwinistler canlıda mutasyonlar yoluyla mucizeler oluştuğu yalanına inanmak isterler.

İlginç olan, söz konusu meyve sineğinin kusurlu olduğu Darwinist bilim adamları tarafından bilinmesine rağmen, bu mutantın halen ders kitaplarında mutasyon ile evrimin en büyük kanıtı olarak gösterilmeye çalışılmasıdır.

Moleküler biyolog Jonathan Wells konuyla ilgili olarak şunları yazmıştır:

Peter Raven ve George Johnson'ın 1999 baskılı ders kitabı Biology'e göre, "evrim genetik mesajdaki değişimlerle başlamıştır... Mutasyon ve yeniden birleşim (mevcut genlerin yeniden düzenlenmesi) yoluyla gerçekleşen genetik değişim evrim için hammadde üretir." Kitaptaki aynı sayfa, dört kanatlı meyve sineğinin resmine yer vermekte ve onu "gelişimin kritik evresini düzenleyen bir gen olan Ultrabithorax'daki değişimlerden dolayı bir mutant" diye nitelendirmekte, ayrıca iki göğüs kısmına ve dolayısıyla iki çift kanada sahip olduğunu da eklemektedir.

Mezkur ders kitabı, karışıklığa ilaveten, ilave kanatların bir yapı kazancını temsil ettiği izlenimini okura vermektedir. Ama gerçekte dört kanatlı meyve sineği uçuş için gerekli yapılardan yoksundur. Dengeleyicileri kaybolmuştur ve onların yerini yeni bir şey değil, diğer kısımda zaten bulunan yapıların kopyaları almıştır. Her ne kadar dört kanatlı meyve sinekleri resimleri, mutasyonların yeni bir şey eklediği izlenimini verse de, bunun tam tersi gerçeğe daha yakındır.[4]

Darwinizm'in iddia ettiği canlılığın başlangıcını temsil eden ve tesadüfen meydana gelmesi imkansız olan o "hayali ilk hücre"nin kendi kendine meydana geldiğini varsaydığımızda bile, kompleks yapısıyla bir

insan oluşana kadar gerçekleşmesi gereken hayali evrim sürecinin en küçük aşamasında bile muazzam miktarda genetik bilgi üretilmesi ve sayısız mutasyonun gerçekleşmesi gerekmektedir. Bu mutasyonların miktarı çok olurken aynı zamanda bunların "tümünün" canlıya bir fayda veya bir "yenilik" getirecek özellikte olması zorunludur. Çünkü gelişmekte olan bu hayali yeni organizmada gerçekleşecek tek bir hata, sistemin tamamen bozulup çökmesine neden olacaktır. Evrim teorisine göre meydana gelmesi gereken bu milyarlarca mutasyonun her birinin istisnasız faydalı olduğunu iddia etmek kuşkusuz akla ve bilime aykırıdır.

Dolayısıyla bir canlıda daha önce var olmayan yepyeni bir uzvun veya bir özelliğin, mutasyonlar sonucunda meydana gelmesi imkansızdır. Mutasyonların bir canlıya, o canlıya ait olmayan yeni bir bilgi ekleme ve onu farklı bir canlı haline getirme gücü yoktur. Mutasyon iddiası, Darwinizm yalanının, Darwinist mantıksızlığının en büyük göstergesini temsil eder. Çünkü evrim fikri, temelde, gerçekte olmayan bu hayali "faydalı mutasyonlara" dayanmaktadır.

Varsayılan Faydalı Mutasyonlar İçin Gereken Sonsuz Zaman

Gerçekten faydalı mutasyonların gerçekleşebileceği ihtimalini varsaydığımızda bile, mutasyon iddiası evrim teorisine uymamaktadır. MIT (Massachusetts Institue of Technology - Massachusetts Teknoloji Enstitüsü)'de, Elektrik Mühendisliği Fakültesi Profesörü Murray Eden, "Neo-Darwinist Evrimin Bilimsel Teori Olarak Yetersizliği" başlıklı makalesinde, adaptasyon amaçlı bir değişimi meydana getirmek için altı mutasyon gerekiyorsa, bunun tesadüfen ancak bir milyar yılda bir gerçekleşeceğini, eğer iki düzine gen dahil olacaksa, bu durumda Dünyanın yaşından daha uzun bir sürenin, daha doğrusu 10,000,000,000 yıla ihtiyaç olacağını açıklamıştır.[5]

Matematikçiler, birden fazla mutasyonun aynı anda meydana gelmesi gereken kompleks yapı ve organlarda, mutasyonların faydalı ve etkili olduğu varsayıldığında bile, Darwinistler açısından bir zaman problemi olduğunu açıkça belirtmektedirler. En koyu Darwinistlerden paleontoloji profesörü George G. Simpson bile, beş mutasyonun aynı anda gerçekleşmesinin sonsuz zaman alacağını açıkça belirtmektedir.[6] Sonsuz zaman, böyle bir ihtimalin olmadığı anlamına gelmektedir. Ve bu aynı zamanda, canlı organizmaların sahip oldukları tüm yapı ve organlar için geçerli bir ihtimaldir. Şu durumda günümüzde gördüğümüz muhteşem canlı çeşitliliğinin mutasyonlarla meydana gelme ihtimalinin imkansız olduğu açıktır.

Evrimci George G. Simpson, söz konusu mutasyon iddiası ile ilgili bir hesaplama daha yapmış ve her gün yeni bir jenerasyon oluşturabildiğini varsaydığımız 100 milyon bireylik bir topluluk içinde, mutasyonlardan elde edilebilecek olumlu bir sonucun ancak 274 milyar yılda bir meydana gelebileceğini itiraf etmiştir. Bu sayı, 4.5 milyar yıl olarak tahmin ettiğimiz Dünyanın yaşının yüzlerce kat üzerindedir.[7] Tabi tüm bunlar, mutasyonların olumlu bir etkisinin olduğunu veya yeni jenerasyonlar meydana getirebildiğini varsaydığımızda ortaya çıkan hesaplamalardır. Fakat gerçek dünyada böyle bir varsayıma yer yoktur.

Sözde Evrimleşen Canlı Bedeni, Neden Mutasyonlara Karşı Korunuyor?

Tüm evrimci bilim adamları bilmektedirler ki, bir canlının DNA'sında durup dururken bir kopyalama hatasının meydana gelme ihtimali son derece düşüktür. Araştırmalar hücrelerde genetik hataların oluşmasını engelleyecek koruma unsurlarının var olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştır. DNA bilgisi, birbirini hatalara karşı kontrol eden birbirinden farklı sayısız enzim var olmadan kopyalanamaz. Bunlar doğru amino asidin doğru tRNA'ya bağlandığına emin olunması için çift süzgeçli enzimleri içerir. Bir süzgeç fazla büyük amino asitleri reddederken, diğeri fazla küçük olanları reddeder. Bu son derece hassas ve akıllı bir sistemdir. Bu akıllı sistemde hata meydana gelmesi ihtimaline karşı son kontrolü yapan enzimler de mevcuttur. Bilim

adamları, kendi akılları dahilinde DNA'nın bütünlüğünü korumaya yönelik daha iyi bir hücresel kontrol ve koruma sistemi hayal edemedikleri sonucuna varmışlardır.[8]

30 yıl boyunca Sorborne evrim kürsüsü başkanlığını yapan Pierre Paul Grassé bu konuyla ilgili olarak şunları yazmıştır:

> *Rüzgarla taşınan tozun Dürer'in "Melancholia"sını oluşturma ihtimali, gözü oluşturan DNA moleküllerinde meydana gelebilecek bir kopyalama hatası ihtimalinden çok daha küçüktür.*[9]

Darwinistler, DNA'daki bu mucizevi sistemi görmezden gelir, bu konuyu derinlemesine araştırıp buna açıklama getirmekten kaçınırlar. Fakat bir yandan da meydana gelme ihtimali neredeyse imkansız olan kopyalama hataları üzerine bir yaşam tarihi senaryosu meydana getirirler ki bu da Darwinist mantığın hezimetini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon iddiasının evrim için kesin olarak bir açıklama olmadığının anlaşılmasının ve genetik kanunlarının Darwinizm'e bir darbe olarak ön plana çıkmasının ardından, Neo-Darwinizm'in en büyük silahı olarak ortaya sürülen "mutasyonların evrimleştirici etkisi" iddiası, görüldüğü gibi bir aldatmacadan ibarettir.

Canlı organizmayı bozan, öldüren, yok eden, kimi zaman ondan sonraki tüm nesilleri etkileyerek zarar veren mutasyon gibi bir mekanizmanın yepyeni canlılar ortaya çıkardığını iddia etmek kuşkusuz büyük bir saçmalıktır. Fakat kitleler, yıllar boyunca bu yalan ile kandırılmışlardır. Elbette Darwinist bilim adamları da mutasyonların böylesine mucizevi bir gücü olamayacağını bilmektedirler. Nitekim çağımızın en bilinen Darwinistlerinin başında gelen ateist Richard Dawkins bile; "Mutasyonların çoğu zararlıdır, istenmeyen bir yan etkinin ortaya çıkması oldukça muhtemeldir"10 sözleriyle bu gerçeği itiraf etmiştir. Bütün bu gerçeklere rağmen kimi Darwinistlerin hala bu çürük iddiayı evrimin bir mekanizması olarak sunmaya çalışmaları ve bunda hala ısrarlı olmaları, batıl Darwinizm dinine bağlılıklarından kaynaklanmaktadır.

1- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 74-75
2- Jonathan Welss, Ph.D., The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design, Regnery Publishing Inc., Washington, 2006, sf.34
3- Jonathan Welss, Ph.D., The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design, Regnery Publishing Inc., Washington, 2006, sf.36
4- Jonathan Wells, Evrimin İkonları, Gelenek yayınları, Ocak 2003, s. 172-173
5- Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Sphere Books Ltd., 1984, s. 4
6- Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Sphere Books Ltd., 1984, s. 230
7- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 81
8- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 74-75
9- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 81
10- Richard Dawkins, The Extended Phenotype, Oxford University Press, 1999, s. 141

Kambriyen Fosillerinin 70 Yıl Saklanması Bir Aldatmacadır

Kambriyen canlıları, mükemmel komplekslik gösteren günümüz canlılarından farksız varlıklardır. Bu durum, Darwin'in hayali evrim ağacına ters düşmekte, hayali evrim süreci için belirlenen sahte gelişimi de altüst etmektedir. Darwin'in evrim teorisine göre, sözde tesadüfen oluşan ilk hücrenin ardından tek hücreliler yeryüzünde hüküm sürmeli, bunun ardından basit yapılı çok hücrelilerle başlayan hareketli yaşam, suda yaşayan tek bir filum ile devam etmelidir. Filum sayısı zamanla artmalı, bununla orantılı olarak da türler

çoğalmalıdır. Fakat Kambriyen bulgularının ortaya çıkardığı gerçek bu şekilde olmamıştır. Darwin'in evrim ağacı tamamen tersine dönmüş, günümüzdekinden çok daha fazla sayıda çeşitlilik, canlı tarihinin daha ilk başında, tek hücrelilerden hemen sonra kendini göstermiştir. *(Detaylı bilgi için: Darwin'in Anlayamadığı Kambriyen, Adnan Oktar)*

Darwinist ideolojiye sıkı sıkıya bağlı koyu bir Darwinist için bunu keşfetmek büyük bir yıkımdır kuşkusuz. ABD'nin en ünlü müzelerinden Smithsonian Institution'da (Smithsonian Müzesi) yönetici ve paleontolog olan Charles Doolittle Walcott da bu batıl dinin en sadık mensuplarından olduğu için ilk olarak 1909 yılında keşfetmeye başladığı Kambriyen fosillerinin çeşitliliği karşısında dehşete düşmüştü. 1917 yılına kadar devam eden çalışmasında toplam 65 bin fosil örneği topladı.

Bunların tümü Kambriyen döneminin kompleks canlılarına aitti. Walcott, mensup olduğu batıl dini adeta yok eden, inançlarına ters düştüğü için kendisini dehşete düşüren bu fosilleri gizlemeye karar verdi. Çektiği resimleri ve belgeleri Smithsonian Müzesi'ndeki çekmecelere kilitledi. Bu özel ve önemli fosillerin ortaya çıkması ancak 70 yıl sonra mümkün olacaktı. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

> *Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Devri fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Devrindeki) Patlama, Dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir. (Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html s. 74-75)*

Walcott'un bulgulara ulaştığı Burgess Shale'deki Kambriyen fosilleri, Walcott'un ölümünden on yıllar sonra yeniden incelendi. "Cambridge grubu" olarak anılan ve Harry Blackmore Whittington, Derek Briggs ile Simon Conway Morris'ten meydana gelen uzmanlar ekibi, 1980'lerde fosilleri detaylı bir şekilde analiz ettiler. Ve faunanın Walcott'un belirlediğinden çok daha çeşitli ve sıradışı olduğu sonucuna vardılar. Fosillerin bir kısmının, günümüzde bilinen canlı kategorileri altında sınıflandırılamayacağı, dolayısıyla şimdikinden farklı filumların örneklerini verdikleri yönünde görüş bildirdiler. Canlılar, 543–490 milyon yıl öncesinde süregelmiş Kambriyen döneminde, mükemmel ve kompleks halleri ile aniden ortaya çıkmışlardı.

Ortaya çıkan sonuç Darwinistler adına öylesine beklenmedikti ki, bilim adamları bu ani hareketi bir "patlama" olarak adlandırdılar. "Kambriyen Patlaması"; bilim tarihinin en benzersiz, evrimci bilim adamları açısından ise en açıklamasız olaylarının başında geliyordu.

Darwinistler, elde edilen bu olağanüstü bulgular karşısında adeta sessizliğe gömülmüşlerdir ve bu bulgular hiç yokmuş gibi davranmaktadırlar. Yaşamın tarihi hakkında kurguladıkları sayısız aldatıcı senaryoyu bilim dergilerinde birbiri ardınca yayınlarken, 540 milyon yıl önceki bu büyük olayı hatırlatmamaya, bunun evrim teorisini tamamen ortadan kaldırdığını hissettirmemeye çalışmaktadırlar. Bunu açıkça yapmış ve tüm fosilleri saklamış olan Charles Doolittle Walcott da, Darwinizm aldatmacasının ne ileri boyutlara varabileceğinin en büyük delil ve örneklerinden biridir.

Piltdown Adamı Bir Sahtekarlıktır

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Ele geçirilen fosillere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve fosil

insanın hayali evrimine en önemli delil olarak İngiltere'deki British Museum'da sergilenmeye başladı. 40 yılı aşkın bir süre boyunca hakkında birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[1]

Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "Doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.[2] Oysa Piltdown Adamı, büyük bir sahtekarlık, bilinçli şekilde yapılmış büyük bir hileydi.

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme yöntemi olan "flor testi" metodunu, bazı eski fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların da çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[3] Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ilan edildi. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, "Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[4]

Bu şaşırtıcı gerçeği bilim yazarı Hank Hanegraaff şu şekilde dile getirmişti:

Marvin Lubenov'un açıklamalarına göre: "Alt çenedeki orangutan dişlerinin üzerindeki törpü izleri açıkça görünür şekildeydi. Azı dişleri yanlış şekilde dizilmişti ve iki farklı açıdan törpülenmişti. Köpek dişi de iki farklı açıdan törpülenmişti. Köpek dişi öyle derin şekilde törpülenmişti ki pulpanın kavitesi açığa çıkmış sonra içi doldurulmuştu."[5]

Bu şaşırtıcı ve Darwinistler adına utanç verici keşfin ardından Piltdown Adamı, 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Kuşkusuz bu sahtekarlık, evrim tarihindeki en büyük kara lekelerden biri olarak yerini alacaktı.

1- Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59
2- Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s.44
3- Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, cilt 10, s. 133.
4- Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s.44
5- Hank Hanegraaff, Fatal Flaws "What Evolutionists Don't Want You To Know", W Publishing Group, 2003 s. 34

Darwinistlerin Ida Aldatmacası ile İlgili İtirafları

Johns Hopkins ünv. Carnegie Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından Chris Beard:

"Bu fosilin, BİZE İNANDIRMAK İSTEDİKLERİNİN AKSİNE, ne maymunlarla, ne de insan ile bir bağlantısı yoktur."[1]

Duke Üniversitesi'nden paleontolog Richard Kay:

"Ida'nın kayıp halka olduğuna dair iddiaları destekleyecek elde hiçbir bilimsel analiz olmadığını", YANİ HİÇBİR DELİL OLMADIĞINI açıkça itiraf etmektedir.[2]

Timesonline:

"Attenborough, Ida'yı, insanın geçmişi ile en yeni ve en mükemmel bağlantı haline getiren MEDYA SİRKİNİN bir elemanı haline geldi. Böyle bulgular, genellikle akademik dergilerin ciddi sayfalarında gün ışığına çıkarılır. Ama Ida ile ilgili olarak, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'ndeki şatafatlı basın toplantısı dışında böyle bir şey söz konusu olmadı. Sonrasında fosili inceleyen kişiler araştırmaları hakkında detaylar verdiler. Ancak yapılan açıklama son derece saçmaydı."[3]

Cambridge Üniversitesi'nden insanın evrimi profesörü Robert Foley:

"Dr. Simons 10 yıl sonra beni ilk defa olarak bu SAÇMALIK hakkındaki öfkesini paylaşmak için aradı ve on yıl sonra ilk defa olarak onunla aynı fikirde idim. Sunulan ürün öylesine olağanüstüydü ki, şimdi bu şovun süresini tamamlamak için bilim adamlarının baskı altında oldukları anlaşılmış oluyordu. Simons ise şunları söylüyordu: "Bu saçma ve çok tehlikeli. Bu tamamen kötü bilim yapmaktır... Darwinius mükemmel bir fosil, ama HİÇBİR ŞEKİLDE KAYIP HALKA DEĞİL. EVRİM İÇİN BİR AÇMAZ TEŞKİL EDİYOR."[4]

1- The Missing Link? Nightline, ABC News television, May 20, 2009. The Missing Link? Nightline, ABC News television, May 20, 2009
2- Gibbons, A. "Revolutionary" Fossil Fails to Dazzle Paleontologists. ScienceNOW Daily News. Posted on sciencenow.sciencemag.org May 19, 2009, accessed May 20, 2009
3- http://www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/science/article6350095.ece
4- http://www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/science/article6350095.ece

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı – bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabileceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.)

Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji, biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası,

ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanılgılarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanılgıları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dolayısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını, ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, aklı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bırakılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır -yaklaşık yarım milyar insan-. Böyle bir durumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi

kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve karmaşaya iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür.

Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

Dr. Cihat Gündoğdu'nun sunumu: "Darwinizm Her Türlü Zulmü Legal Hale Getirmeye Çalışır"

Kıymetli katılımcılarımıza ve meslektaşlarımın her birine; birikimlerini bizimle paylaştıkları için öncelikle teşekkür etmek istiyorum.

Bu önemli etkinlikteki detaylı analizler ve sunulan bütün bilimsel veriler tek bir gerçeği yani "Allah'ın var olduğu gerçeğini" bizlere bir kere daha gösteriyor.

Bu önemli etkinlikteki detaylı analizler ve sunulan bütün bilimsel veriler tek bir gerçeği yani "Allah'ın var olduğu gerçeğini" bizlere bir kere daha gösteriyor.

Evren; gelişigüzel tesadüflerin, rastgele bir kargaşanın ürünü değil. Evrenin her köşesinde kusursuz, en ince ayrıntısına kadar ihtişamlı şekilde tasarlanmış, hataya kesinlikle yer bırakmayan, mükemmel bir plan var.

Çok açık olmasına rağmen bu gerçek bilim dünyasında bazı kişiler tarafından her nasılsa göz ardı edilmeye, gizlenmeye çalışılıyor. Öte yandan bütün bilim dallarının işaret ettiği bu gerçeği gören ve bunu dile getirmek isteyen akademisyenler ise; sırf evrim teorisini eleştirdikleri için üniversitelerdeki görevlerinden azlediliyorlar. Peki bilim adına konuşan bu insanlar bilimsel gerçekleri neden gizliyorlar?

Bu durumun nedenini anlamak için kısa bir özet yapmakta fayda var:

Darwinizm'in ideolojisi olan evrim teorisi doğada acımasız bir yaşam mücadelesi olduğunu iddia eder. Bu yaşam mücadelesinde güçlü olanların en güçsüzleri elimine edeceği ve bu sayede insanlığın gelişeceği, türlerin değişeceği hezeyanlarını anlatır. Evrim teorisi yani Darwinizm her türlü zulüm ve kan dökücülüğü legal hale getirmeye çalışır, bunun sonucu olarak da bugün dünyada zulmün her çeşidini, savaşları, kan dökmeyi, kargaşayı ve ırkçılığı görüyoruz. İşte bu yüzden Darwinizm'in geçersizliği bilimsel olarak anlatılmalıdır.

Geçtiğimiz yüzyılın insanlık tarihinin en karanlık, en çok kan dökülen, insanların en fazla korku ve şiddete maruz kaldığı yüzyıllardan biri olduğu herkesçe kabul edilmektedir.

20. yüzyılda Darwinizm'in dünyaya getirdiği belalara birkaç örnek verebiliriz:

- Stalin, Hitler, Pol Pot gibi kanlı diktatörler milyonlarca insanı katlederek zalimlikleriyle ün saldılar.
- Bu yüzyılda savaşlarda 160 milyon kişi öldürüldü. Ki bu rakam, tahminlere göre insanlık tarihinin başından 19. yüzyıla kadar olan savaşlarda ölenlerden çok fazladır.
- Hitler kendi halkından binlerce insanı gaz odalarında öldürttü. Neden? Çünkü onları kendince "işe yaramaz görüyordu".
- İngiltere'den Almanya'ya, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok Batı ülkesinde yüz binlerce insan ölüme terk edildi. Bunun nedeni de Darwinizm'di.
- Irkçılık kimi devletlerin ideolojisi haline geldi ve bazı insanlar sadece ırkından ötürü insan bile sayılmayarak kolayca katledildi.

- Doğu ile Batı, komünist ile kapitalist, sağ ile sol arasında çatışmalar, sıcak ve soğuk savaşlar yaşandı. Bu nedenlede aynı ülke halkları, hatta kardeşler bile birbirlerine düşman hale getirildi.

İşte 20. yüzyılı böylesine çalkantıların, kargaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, 21. yüzyılda da insanlar arasında kin ve düşmanlığa sebep olan ideolojik temel Sosyal Darwinizm'dir. Dolayısıyla dünyadaki kısır şiddet döngüsünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken çok açıktır. Sosyal Darwinizm'in temeli olan materyalist dünya görüşü fikren yenilgiye uğratılmalıdır. Bunun için materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimin tüm dallarında çöktüğü, Darwinizm'in bilimle alakasının olmadığı, tam tersine bilimsel delillerle çeliştiği anlatılmalıdır.

Son olarak; burada bir kez daha bizimle bir araya gelen tüm katılımcılarımızın her birine Teknik Bilim Araştırma Vakfı ailesi olarak da, huzurunuzda teşekkür etmek istiyoruz.

Tarafsız ve gerçek bilimin gösterdiği deliller ışığında daha iyi bir dünya inşa etmemize destek verdiğiniz için sizlere de teşekkürü bir borç biliriz. Bugün kurduğumuz dostluklarımızın devamını temenni ederiz.

Katılımınız için teşekkür ediyor, hepinize iyi bir akşam diliyorum. Bir dahaki etkinliğimizde yine buluşmak, bir araya gelebilmek dileğiyle.

Sonuç

Konferansa konuşmacı ve izleyici olarak katılan bilim insanlarının, akademisyenlerin, üniversite öğrencilerinin, sanatçıların, siyasetçilerin ve sivil toplum örgütü temsilcilerinin ortak görüşü, ilkokuldan itibaren ülkemizdeki eğitim müfredatının en baştan revize edilmesidir. Buna göre evrim iddialarının bilimsel gerçekmiş gibi okutulmasından vazgeçilip, tek yanlı eğitime son vererek, Yaratılışı kanıtlayan bilimsel delillerin de müfredatta yer alması gerekmektedir..

150 yıl önceki bilimsel koşullarda ortaya atılmış bir teori olan evrim teorisinin, özellikle toplumları dini değerlerden uzaklaştırmak amacıyla bilimsel bir gerçekmiş gibi sunulduğu ve günümüzün bilimsel verileri ışığında hiçbir bilimsel geçerliliğinin olmadığının ispatlandığı gençlerimize anlatılmalıdır.

Önerimiz: Ders kitaplarında hayatın kökeniyle ilgili bölümlerde evrim teorisi anlatılırken, bu teorinin aşağıda özetleyeceğimiz bilimsel veriler ışığında çürütüldüğüne de yer verilmesi; bu teorinin karşısında yer alan Yaratılış gerçeğinin ise bilimsel verilerle nasıl desteklendiğinin anlatılmasıdır. Okul müfredatlarında evrim teorisinin yanı sıra bilimsel delillerin de okutulması gerekmektedir. Öğrenciler bu eğitim sırasında herhangi bir şekilde yönlendirilmeyecekler, sadece kendilerine sunulan bilimsel gerçeklere göre karar vereceklerdir. Bunun için, okullarda, mutlaka bu bilimsel gerçeklerin sunulacağı bir müfredat değişikliğine ihtiyaç vardır. Çocuklarımız şu anda bu bilimsel delillere okul müfredatlarında herhangi bir şekilde ulaşamamakta ve tek yönlü bir eğitim almaktadırlar.

Evrim teorisinin bilimsel açıdan açmazlarının aşağıdaki başlıklarda toplanması mümkündür:

- Evrim teorisi, cansız moleküllerin canlılığı nasıl oluşturduğunu açıklayamaz. İlk proteinin nasıl meydana geldiğine dair bir açıklaması yoktur.
- En basit protein molekülünün dahi var olabilmek için başka proteinlere ve hücrenin varlığına ihtiyaç vardır. Evrimi savunan bilim adamlarının bu sorunu çözmek için ileri sürdükleri hayali mekanizmaların hepsi bilimsel verilerle çürütülmüştür.
- Evrim teorisi, insan ruhunun ve zihninin nasıl oluştuğuna dair bir açıklama getirememektedir.

- Evrimcilerin iddia ettikleri ara geçiş formları 150 yıldır aranmalarına rağmen fosil kayıtlarında yer almamaktadır. TEK BİR ARA FOSİL DAHİ BULUNAMAMIŞTIR. Yüz milyonlarca fosil bulunmuştur, ancak bunlardan hiçbiri ara geçiş formu değildir, günümüz canlılarına veya soyu tükenmiş bazı canlılara ait, tam türlerdir.
- Evrimcilerin ara fosil olarak öne sürdükleri *Archaeopteryx* gibi fosillerin tamamının aslında bir ara fosil olmadığı detaylı incelemeler sonucunda ispatlanmıştır. Günümüzde ara form olarak sadece hayali çizimler sunabilen evrimciler, tek bir ara form fosili örneğini dahi getirememektedirler.
- Canlılığın ilk izlerine rastlanan 540 milyon önceki Kambriyen Patlaması olarak adlandırılan dönemde trilobit benzeri son derece kompleks canlıların fosillerine rastlanmaktadır. 3.000 mercekli göz gibi kompleks organlara sahip bu canlıların aniden fosil kayıtlarında belirmesi, evrim teorisinin aşamalı evrim iddiasını çürütürken, bir anda Yaratılış gerçeğini delillendirmektedir.
- Hubble teleskobunun ilettiği ilk bilgiler ışığında evrenin bir başlangıcı olduğu ve bu başlangıcın Büyük Patlama ile meydana geldiği ispatlanmıştır. Bu gerçek, evrenin ezeli olduğunu, bir başlangıcı dolayısıyla bir Yaratıcısı olmadığını iddia edenlerin teorilerini de çürütmüştür. Evrenin bir başlangıcı vardır, yaratılmıştır.

Uygun görüldüğü takdirde, Teknik ve Bilim Araştırma Vakfı olarak evrim teorisini bilimsel olarak çürüten tüm delilleri, araştırmacılar, eğitmenler ve konunun uzmanlarından oluşturacağımız bilim kurulu ile her seviyedeki ders kitabı için bir araya getirebileceğimizi, bu konuda her türlü destek ve katkıya hazır olduğumuzu bildirir, bu metni görüşlerinize sunarız.

YARATILIŞ GERÇEĞİ VE EVRİMİN SONU

Allah'ın varlığı ve tüm canlıların O'nun tarafından yaratıldığı gerçeği, 19. yüzyıla kadar insanlığın ezici bir çoğunluğu tarafından kabul ediliyordu. Ancak yüzyılın ortasında geliştirilen evrim teorisi, çok farklı bir iddia ile ortaya çıktı. Charles Darwin adlı amatör bir biyolog tarafından ortaya atılan bu teoriye göre hayat tek bir hücrenin tesadüfen oluşmasıyla başlamış, bu hücrenin zaman içinde yine tesadüfler sayesinde gelişmesiyle bugünkü canlılar alemi oluşmuştu. Bu iddialı teori, ortaya atılır atılmaz bazı ideolojik çevrelerin ilgi odağı oldu; çünkü ateizme sözde bilimsel bir temel sağlamıştı.

Ancak gelişen teknoloji, modern tıp ve biyoloji insan vücudundaki sırları çözdükçe evrim içinden çıkılması imkansız bir safsataya dönüştü. Darwin'in iddialarından ortaya attığından bu yana 130 yıl geçti. O tarihte genetik, biomatematik, mikrobiyoloji gibi bilim dalları yoktu. Dahası Darwin canlı hücrelerindeki DNA'dan bile habersizdi. Ortaya attığı varsayımlar sözkonusu bilim dalları geliştikçe büyük açmazlarla karşılaştı.

Evrim teorisinin, her geçen gün yenileriyle karşılaştığı bu açmazları çözememesinin temel nedeni şudur: Canlılık, hayatın yapıtaşı olan proteinden, onun en üst düzeyi olan insan bedenine kadar, sayısı sonsuza yakın hassas denge üzerine kuruludur. Bilinçli bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyen evrim teorisi ise, tüm bu dengelerin bir bilinç olmadan nasıl kurulduğu ve korunduğu sorusuna, "tesadüf"ten başka bir açıklama getirememektedir.

Oysa sözünü ettiğimiz dengeler o denli hassas ve sayı olarak da o kadar çokturlar ki, bunların "tesadüfen" oluştuklarını ileri sürmek, hiçbir şekilde akıl ve sağduyu ile bağdaşmamaktadır. Canlılığı oluşturan milyonlarca faktörden yalnızca birisinin, örneğin canlı hücrelerinin temel malzemesi olan proteinin "tesadüfen" oluşma ihtimali, kesinlikle sıfırdır.

Bir Protein Nasıl Oluşur?

Proteinler, evrim teorisini daha ilk aşamasında çökerten ve yaratılışı ispatlayan büyük delillerden biridir.

Önce proteinin ne olduğunu kısaca açıklayalım. Protein, genellikle düşündüğümüzden çok daha fazla bir anlam ifade eder. Bedenimizi oluşturan maddenin çok büyük bölümü proteindir. Ancak birbirlerinden çok farklı proteinler vardır. Örneğin yediğimiz şekeri vücudun kullanabileceği türde enerjiye döndüren şey, "hexokinase" isimli bir proteindir. Deri, "kollajen" ismi verilen çok miktardaki proteinden oluşur. Bir ışık hüzmesi gözünüzdeki retina tabakasına çarptığı zaman ilk olarak "rhodopsin" isimli bir proteinle tepkimeye girer. Gördüğümüz gibi proteinlerin vücutta çok değişik işlevleri vardır ve bunlar sadece kendi işlerini görebilirler. Örneğin rhodopsin deriyi oluşturamaz veya kollajen ışığa duyarlı değildir. Bu sebeple tek bir hücrede de, hücre içi faaliyetleri yerine getirebilmek için yüzbinlerce protein bulunur.

Peki acaba bir protein neye benzer? Protein, moleküler bir yapıdır. Amino asit ismi verilen çok daha küçük yapıdaki moleküllerin kendi aralarında bir zincir oluşturacak şekilde birleşmelerinden oluşur. Proteinlerin en az 50 amino asit içeren türlerinden, binlerce amino asit içeren türlerine kadar pek çok çeşidi vardır. Dahası, bu amino asitler, 20 ayrı tür amino asitin arasından seçilirler.

Ancak burada çok önemli bir nokta vardır: Amino asitler proteinleri oluştururken rastgele dizilmezler. Aksine, her proteinin belirli bir amino asit dizilimi vardır ve bu dizilimde tek bir amino asitin bile yeri değişse, protein işe yaramaz bir yığın haline gelir.

Proteinleri yazıya benzetebiliriz. Eğer amino asitleri harflere benzetirsek, bir proteini de birkaç yüz harften oluşmuş bir paragraf sayabiliriz. Bizler 29 harfi yan yana dizerek anlamlı cümleler oluştururuz, aynı şekilde 20 çeşit amino asit değişik sıralarda birleşerek değişik proteinleri oluştururlar. Ancak dikkat edilirse buradaki dizilim mutlaka ve mutlaka bilinçli bir "dizici" gerektirmektedir. Çünkü

anlamlı bir yazının ortaya çıkması için, mutlaka yazıyı oluşturan harflerin bilinçli bir şekilde seçilmeleri ve ardarda dizilmeleri gerekir.

İsterseniz bu konuda basit bir deney yapabilirsiniz. Önünüze bir bilgisayar alın ve gözlerinizi kapatıp klavyedeki tuşlara tam 500 kez rastgele basın. Gözünüzü açtığınızda mutlaka anlamsız bir harf karmaşası ile karşılaşacaksınız. Örneğin muhtemelen şu tip bir sonuca varacaksınız:

...yğtmkçczçüakmtazibeyüyzgckühgfhğıtaçaöiylzeküpğtgçalmcyizitfğmgh
teçbilthçimenaçgieaçmet1mkekketkakğektkınğhpzpkannmğncmaeneyky
elghpıtazlmilaklsmğatmkatküküzemaelmvzüemehaütççzesölthğtaüçmelhl
nescçcttziöijöbvzcççatikihgpğhrütcçeilinyesüçaüzmkctçüzazdçmvmelğhğ
ratüçzilğhpüpglybiölbjypghlugmekvsvzczkümcszcçiafhnğıhpodüzvsbjöyri
kcdolsslypphkgtiöaüğzcögiğüzlhdaüiıotogfiükhpxynglhkktçcveöiffieüdtzk
rtoeükmhrıeatmlmteeaütkmlğıodrnhszçciğıodrnmeıodrnhlmkçöceğrnhmç
kmkçaüotkmnmroğtmndüdkhnhdvhüağpncbıdbnvh...

Bu yöntemle asla anlamlı bir yazı, hatta anlamlı ve uzun bir kelime dahi oluşturamazsınız. Bu deneyi isterseniz bir milyon kere tekrarlayın, sonuç değişmez. İsterseniz milyarlarca yıl boyunca tuşlara basmaya devam edin, sadece triyonlarca sayfa anlamsız harf yığını elde etmiş olursunuz. Hiç bir zaman anlamlı bir paragraf elde edemezsiniz.

Ve bu şekilde nasıl anlamlı bir yazı oluşamazsa, amino asitler de rastgele dizilerek protein oluşturamazlar.

Peki madem proteinler bu kadar karmaşık yapılardır, o halde nasıl oluşurlar?

Canlı bedenlerinde proteinler, hücrenin içinde yer alan DNA'da yazılı duran şifrelere göre yapılırlar. Ama asıl sorun, bu mekanizma oluşmadan önce, ilk proteinlerin nasıl oluştuğudur. (Tabii DNA'daki bu şifrenin kim tarafından yazıldığı da ayrı bir konudur.) Proteinlerin üstte belirttiğimiz inanılmaz derecedeki kompleks yapıları, elbette, bunların bilinçli bir irade tarafından oluşturulduklarını ispatlar. Bu irade hiçbir canlı olamayacağına göre, tüm canlıları yaratmış üstün bir Yaratıcı, yani Allah'tır. Bu kesin ve inkar edilemez bir gerçektir.

Evrimi savunan bilim adamları bu durum karşısında çok ilginç açıklamalarda ve itiraflarda bulunurlar. Türkiye'nin evrim konusundaki en önde gelen otoritelerinden birisi olan Prof. Ali Demirsoy, canlılık için en gerekli proteinlerden sadece biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle itiraf etmektedir:

> Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir.[1]

Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

> ... Sitokrom-C'nin belirli amino asit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır—maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek.[2]

Bu satırlarda açıkça görüldüğü gibi, sadece proteinlerin ya da enzimlerin nasıl oluştukları sorusu, tesadüfle kesinlikle açıklanamayan ve Allah'ın var olduğunu ve canlılığı yaratıp düzenlediğini gösteren bir delildir. Ancak evrimi bir inanç haline getirmiş olanlar, bu gerçeği kabul etmeyi kendi açılarından "amaca uygun" bulmamaktadırlar. Bu nedenle "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı" kadar saçma bir alternatifi kabul etmeyi tercih etmektedirler.

Aslında protein oluşumu bundan çok daha zor bir iştir. Çünkü şimdiye kadar ele aldığımız örnekler, hep iki boyut üzerinde düşünülmüş örneklerdir. Oysa amino asit dizilimi üç boyutlu bir uzayda oluşur. Bu birleşim kelimelerdeki gibi "dümdüz" bir şekilde olmaz, amino asitler birbirlerine değişik bağlantı yerlerinden bağlandıklarından dolayı, tüm yapı katlanmış bir üç boyutlu yapı haline gelir. Bu ise zaten imkansız olan tesadüfi dizilim iddiasını daha da imkansız hale getirmektedir.

Kısacası yaratılış apaçık ortadadır. Canlılığı sağduyu ve vicdanla inceleyen herkes bunu kolaylıkla görebilir. Buna rağmen çok sayıda ateist bilim adamının hala var olmasının nedeni ise, bu kişilerin ateizme bir din gibi bağlı olmalarıdır. Bunlar kendilerini her ne delili görürlerse görsünler yine de Yaratıcı'nın varlığına inanmamaya şartlandırmışlardır.

YARATILIŞIN AÇIK DELİLLERİ

Evrimcilerin hiçbir şekilde açıklayamadıkları ve bu nedenle de gözardı ettikleri binlerce yaratılış mucizesi vardır. Canlıların vücutlarındaki her sistem evrim için bir açmazdır. Çünkü solunum, sindirim, dolaşım gibi sistemlerin nasıl var olduklarını açıklamak, evrime göre hiçbir şekilde mümkün değildir.

Bunun mantığını biraz inceleyelim. Önceki sayfalarda da vurguladığımız gibi evrimin en temel iddiası, canlılığın tesadüfen oluştuğudur. Ancak karmaşık bir sistemi tesadüfle açıklamak mantığa aykırıdır. Örnek olarak mekanik bir saati düşünelim. Bir saati incelediğimizde onun onlarca küçük parçadan, çarklardan, yaylardan, kadranlardan oluştuğunu görürüz. Bu parçalar birbirlerine son derece uyumlu bir biçimde yerleştirilmişlerdir. Eğer tek bir parçada bir bozukluk olursa saat de bozulur. İşte bu denli karmaşık bir sistem, asla ve asla tesadüfen oluşamaz. Yani siz saati oluşturan tüm çarkları, kadranları, yayları ve saatin dış kaplamasını bir torbaya koyup çalkalasanız, ortaya bir saat çıkmaz. Tek bir anlamlı birleşim bile olmaz. Torbayı milyarlarca yıl da sallasanız, yine bir şey değişmez. Parçalar, bilinçli bir biçimde yerleştirilmezlerse, hep dağınık kalırlar.

İşte canlıların vücutları da bu şekildedir. Dahası kompleks bir canlının vücudundaki tek bir sistem bile bir saatten çok daha karmaşıktır. Tek hücreliler dışındaki tüm canlıların en temel sistemi olan kalp ve dolaşım sistemini ele alalım. Kalp kendi içinde çok kompleks bir yapıdır ve bir mühendislik örneğidir. Dahası kalbin işlev görebilmesi için kanı vücuda taşıyacak bir atardamar sisteminin var olması şarttır. Dağıtılan kanı toplayacak bir toplardamar sistemi de şarttır. Öte yandan karbondioksitle kirlenen bu kanı temizlemek için akciğer ya da solungaçların var olması, bunlarla kalp arasındaki bağlantının kurulması gerekmektedir. Kanı diğer atıklardan temizlemek için böbreklerin var olması da şarttır...

Bu liste uzar gider. Bir canlının yaşamını sürdürmesi için çok sayıda organın, tam ve eksiksiz biçimde ve aynı anda var olması gerekmektedir. Bunların tekinin bile çalışmaması o canlıyı birkaç dakikada ya da en fazla birkaç günde öldürür.

Peki bu denli karmaşık bir sistem nasıl var olmuştur? Tesadüf cevabı yine çok saçmadır. Çünkü tesadüfler ortaya bir anda mükemmel bir beden çıkaramazlar. Canlının birbirini izleyen küçük ve faydalı tesadüflerin oluşmasını bekleyecek zamanı da yoktur; tek bir organı olmasa hemen ölecektir. Kaldı ki hiçbir tesadüf tek bir böbrek ya da akciğer oluşturamaz.

Evrimciler bu gerçek karşısında şaşılacak bir kayıtsızlık gösterirler ve "madem varız, o halde bu imkansız gibi gözüken tesadüfler olmuş demek ki" gibi bir mantık yürütürler. Canlıların kanat, kulak, el gibi harika organlarına ise zaman zaman "evrim mucizesi" demektedirler. Bu terimin mantıksızlığı ise ortadadır.

Bir bilgisayarla karşılaşan insan, "bu bilgisayarı oluşturan parçalar, en küçük vidalarına kadar ayrıydı, sonra bir deprem oldu ve parçaların hepsi tesadüfen uygun yere gelip bu bilgisayarı meydana getirdiler" diyen bir kişiye kuşkusuz deli gözüyle bakacaktır. Canlıların "evrim mucizesi" ile oluştuklarını söylemek ise, bundan bile daha akıl dışı bir iddiadır.

İlerleyen sayfalarda bazı yaratılış delillerini inceleyecek ve bunları evrimle açıklamaya çalışmanın ne denli akıldışı olduğunu göstereceğiz.

YARATILIŞ MUCİZESİ:GÖZ

Yaratılışa ilk örnek olarak gözü ele alabiliriz

Göz son derece olağanüstü bir organdır ve "tesadüf" ile açıklanması kesinlikle imkansızdır. Çünkü göz, örneğin insan gözü, 30'un üstünde ayrı organelden oluşmaktadır: retina tabakası, mercek, dış kaslar, gözyaşı bezleri, beyine giden sinirler gibi. Ve bir gözün çalışabilmesi için, bu farklı parçaların hepsinin aynı anda var ve çalışır olması gerekir.

Şimdi böylesine karmaşık bir organ olan gözün "tesadüfen" ortaya çıkmış olup-olamayacağını düşünelim: Evrime göre göz oluşumundan önceki canlılar, doğal olarak "gözsüz", yani göremeyen, görme kavramına sahip olmayan canlılardı. Böyle bir canlı nasıl bir "Evrim" sonucu göze kavuşmuş olabilir? Bu canlı, "görmek" diye bir kavramı bile tanımamaktadır ki, kendi kendine bir göz oluşturmayı denesin? (Siz, şu anda altıncı bir duyu tasarlayıp, onu algılayacak bir organ düşünebiliyor musunuz?) Bu canlının böyle bir "talebi" olsa bile, kendi vücudunda bir göz oluşturamayacağı ortadadır.

Gözün oluşumuyla ilgili olarak bir de klasik "tesadüf" açıklamasını düşünelim. Acaba gözü olmayan bir canlıda nasıl olur da "tesadüfen" bir göz oluşabilir? Önce "tesadüfen" kafatasının içinde göze uygun iki boşluk oluşmuş olabilir mi? Sonra yine "tesadüfen" bu boşlukların içinde içi ışığı geçiren bir sıvıyla dolu iki küre oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, bu sıvıların ön tarafında yine "tesadüfen" ışığın kırılmasını sağlayan ve ışığı gözün arka duvarında odaklayan iki mercek oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün etrafa bakabilmesi için göz kasları "kendi kendine" oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, yine "tesadüfen" gözün arka duvarında, ışığı algılayabilecek retina tabakası oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü beyne bağlayacak sinirler kendi kendilerine, durup dururken var olmuş olabilirler mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün kurumamasını sağlayacak gözyaşı bezleri oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü toz ve benzeri yabancı maddelerden koruyacak iki göz kapağı ve kirpik oluşmuş olabilir mi?

Düşünün, bunların hepsi tesadüfen oluşmuş olabilir mi? Üstelik saydığımız organların hepsinin aynı canlıda oluşmuş olması gerekir. Evrimcilerin kabulüne göre, vücut içinde çalışmayan organlar körelirler. Buna göre, eğer gözün herhangi bir parçası "tesadüfen" oluşmuş olsa bile—ki bu pratikte imkansızdır—bu parça bir işe yaramadığı için körelirdi. Çünkü gözün görebilmesi için, bütün parçaların tam olarak var ve çalışır olması gerekir. Ayrıca yalnız gözyaşı bezleri dahi olmasa, bir göz beş-on dakika içinde kurur ve işlevini yitirir.

Tüm bunlar, gözün asla tesadüfle açıklanamayacak kadar karmaşık bir tasarımın ürünü olduğunun göstergeleridirler. Var olan ilk göz, tam ve eksiksiz biçimde var olmuş, yani yaratılmıştır.

Bu yaratılmışlık sadece ilk göz için geçerli değildir. Aksine, bu kompleks organ, her canlı için ayrı ayrı, bir kez daha yaratılır. Anne karnında büyümekte olan bir bebeğin gözünün nasıl oluştuğuna bakmak, bu gerçeği görebilmek için yeterlidir.

Et Parçasındaki Siyah Lekeler

Bu yazıyı okumanızı sağlayan ve yeryüzündeki en büyük mucizelerden biri olan gözleriniz kısa bir süre önce yoktu. Sizin, 'ben' diye nitelendirdiğiniz varlık, yani kendiniz ise, gözle görülemeyecek kadar küçük tek bir hücreden oluşuyordu. Derken bölündünüz iki hücre oldunuz, yine bölündünüz dört yeni hücre oldunuz. Bu bölünme milyonlarca kere tekrarlandı ve parmak büyüklüğünde bir et parçası oldunuz. Derken bu etin üzerinde iki küçük siyah leke belirdi. Günler geçtikçe bu lekeler bir çukur oldu ve içinde eşsiz bir organ kendi kendine oluşmaya başladı. Bu çukurun içinde göz bebeğiniz, merceğiniz, korneanız, retinanız, göz akınız, irisiniz, üzerinde göz kapaklarınız, altında göz pınarlarınız, içinde besin taşıyan bir sıvı, bu sıvıyı üreten pınarlar, gerekli her noktaya kan götüren milyarlarca kılcal damarınız bir uyum içinde yoktan var oldu. Bir süre sonra bu yazıyı okumanızı sağlayan gözlerinizin yaratılması tamamlandı ve doğum sonrasında dünyaya gözlerinizi açtınız.

Gözün oluşumunu öğrenmek için önce insan vücudunun gelişimini inceleyelim. Bilindiği gibi insan, tek bir hücrenin anne karnında bölünerek büyümesi sonucunda var olmuştur. Tek bir hücreden tam teşekküllü bir insanın ortaya çıkmasının sırrı hücrelerin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekülde gizlidir.

Hayatın Şifreleri

DNA'nın sahip olduğu milyonlarca basamaklık şifrelere, insana ait bütün bilgiler kaydedilmiştir. Şifreler yalnızca hücrenin anlayabileceği bir dilde yazılmıştır. Bu bilgiler organların yapılarından, kişinin fiziksel özelliklerine kadar vücudun bütün ayrıntılarını içerir. Anne karnındaki tek hücreden, bir insan oluşana kadarki bütün aşamalar DNA'daki bu bilgilere sadık kalmak suretiyle gelişir.

Normal şartlarda tek bir hücrenin bölünmesi sonucunda yine aynı tip bir hücre oluşmalıdır. Bu yüzden anne karnındaki tek bir hücrenin bölünmesi sonucunda da milyonlarca benzer hücrenin oluşturduğu bir et topu meydana gelmelidir. Fakat böyle olmaz. Bölünme sırasında birden hücreler arasında farklılaşma başlar. Bazı hücreler kemik hücrelerini, bazı hücreler göz hücrelerini, bazıları beyin hücrelerini oluşturur.

Peki ama nasıl olur da aynı atadan gelen iki hücre, üstelik DNA'ları birbirlerinin aynısıyken iki farklı hücre olurlar?

Hücrenin nasıl böyle bir karar aldığı bilimsel olarak açıklanamıyor. Zaten teknik olarak açıklanabilmesine de imkan yok. Bilinen tek şey göz hücresi olmak isteyen hücrenin milyonlarca basamak bilgi arasından yalnızca göze ait olanları kullanmaya başladığı, bu sayede göz hücresi olabildiğidir. Burada çeşitli sorular akla geliyor: Bir hücre neden göz hücresi olmak ister? Göze ait bilgileri milyonlarca farklı bilgi arasından nasıl bulur?

Yukarıda, hücrelerin nasıl birbirlerinden farklılaştıklarına kısaca değindik. Bu farklılaşma sonrasında akıl almaz bir olayla daha karşılaşıyoruz. Bu da değişik hücrelerin kendi aralarında organize olup karmaşık organları meydana getirmeleridir. Peki bu organizasyon nasıl sağlanır?

Bilinçli Hücreler

Konumuz olan gözü ele alalım. Göz içiçe bir çok farklı katman ve organelden meydana gelir. Bu organel ve katmanların mutlaka bir düzen ve uyum içinde oluşmaları gerekir. Her hücre ne zaman ne yapacağını bilmelidir. İris, kornea, göz bebeği, göz merceği ve retinanın her birini oluşturan hücreler birbirlerinden farklıdır. Buna karşın tabakalar arasında bir karışma olmaz. Bu noktada bir çok soru ile karşı karşıya kalırız: Bu hücreler kendi aralarında nasıl anlaşmışlardır? Bir tabakaya ait hücre nasıl olur da öteki tabakaya karışmaz. Hücreler nereye kadar bölünüp, ne zaman duracaklarını nereden bilirler?

Hücreler arasında hayret verici bir zaman planı vardır. Farklı tabakalar bir uyum içinde oluşurlar. Bir organel oluşurken, aynı zamanda beraber çalışacağı diğer organel ve her ikisini birden besleyecek kan damarları da oluşur. Bağımsız organeller birbirlerinin ne önüne geçerler ne de geri kalırlar.

Çok kısaca tarif edilen bu gelişme sonucunda tek bir hücreden farklı organlar, bunları oluşturan farklı organeller oluşurlar. İnsanın bu oluşumda hiçbir kontrolü yoktur. Bir zamanlar bir "hiç" iken kendisini kusursuz bir vücut ile doğmuş bulur.

Unutmamanız gerekir ki aynanın karşısına geçtiğinizde gördüğünüz vücudun oluşumunda sizin hiçbir rolünüz olmadı. Hiçbir özelliğinizi kendiniz yaratmadınız. Kendinizi, gözleriniz, kulaklarınız, diğer organlarınız ve ruhunuzla birlikte yaratılmış buldunuz.

Gözün Oluşumu Evrimle Açıklanabilir mi?

Çoğu insan evrim teorisini bilimsel olarak kesin kabul görmüş, doğruluğu tartışılmaz bir gerçek zanneder. Bunun nedeni evrimin belirli çevreler tarafından özellikle gündemde tutulmaya çalışılması ve dünya çapında evrim lehinde etkin bir propaganda yürütülmesidir.

Oysa zannedildiği gibi evrim, bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek değil, hile, sahtekarlık ve göz boyamalarla benimsetilmeye çalışılan bir inançtır. Evrimin temel mantığı, dünya üzerinde varolan mükemmel sistemin bir Yaratıcı tarafından varedildiğini inkar etmektir. İşte bu yüzden evrim teorisi canlıların tamamen tesadüflere dayanan bir süreç sonucunda kendi kendilerine oluştuklarını iddia etmektedir.

Darwin'in bu teoriyi öne sürmesinden sonraki yıllarda teknolojinin ilerlemesi ile fikirlerinin kabul edilemez olduğu bilimsel olarak ispatlandı. Çünkü ortam şartlarının değişmesi ile vücut hücrelerinin yeni özellikler kazanamayacakları, bir şekilde kazandıkları varsayılsa bile -ki bu olanaksızdır- bu özellikleri bir sonraki nesile aktaramayacakları anlaşıldı. Böylece evrim teorisi daha en başından çöktü.

Çare olarak yeni bir aldatmacaya başvuruldu: Neo-Darwinizm. Yeni aldatmacaya göre mikro-mutasyonlar (küçük kalıtsal değişiklikler), bir türün bir başka türe dönüşmesini sağlayacak tek mekanizmaydı. Çünkü, bir canlının sahip olduğu bütün fiziksel özellikler, canlının hücrelerinde bulunan genler tarafından belirlenmekteydi. Bu genlerde olumlu bir değişim olmadığı sürece türde kalıcı bir değişim beklenemezdi. Evrimin en çok güvendiği mekanizma olan doğal seleksiyon, mutasyonlar tarafından desteklenmedikçe hiç bir işe yaramayacaktı.

Ancak evrim yine büyük çıkmazlar içindeydi.

Bu çıkmazlardan ilkini mutasyonların genel etkisi oluşturuyordu. Zararsız mutasyonlar ancak binde bir oranında görülebiliyordu, yani son derece nadirdi. Mevcut bir türün bir çok mutasyona maruz kaldığı düşünüldüğünde sonuç evrim açısından son derece ümitsizdi. Yararlılardan çok daha fazla olan zararlı mutasyonlar sonucunda birçok hilkat garibesi canlı oluşacak, var olan canlı türleri yok olacaktı. Evrimciler açısından en trajik olanı da ellerinde yararlı mutasyona delil oluşturacak hiçbir fosil bulunmamasıydı.

Mutasyon Çıkmazı ve Gözler

Göz değişik görevleri olan bir çok farklı tabaka ve bölümden oluşur ve bir bütün olarak çalışır. Tek bir tabakanın veya bölümün eksik olması gözü işe yaramaz bir et ve yağ yığını haline getirir. Kornea, iris, göz merceği, retina, gözbebeği etrafındaki kaslar, göz içinde bulunan pigmentler, gözyaşı bezleri, gözyaşının içinde bulunan dezenfektan maddeler, retinayı oluşturan koni ve çubuk hücreleri, bu hücrelerden çıkan sinyalleri beyine ileten sinir ağları, beyinde bulunan son derece gelişmiş bir görme merkezi gibi birbirleriyle uyum içinde çalışan mekanizmalara aynı anda ihtiyaç vardır. Bilim ve Teknik dergisinde yayımlanan bir yazıda bu durum şöyle ifade edilmiştir:

> Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Bir başka deyişle eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz.[3]

Gerçekten de insan gözünü incelediğimiz zaman görmekteyiz ki, bu organın işlevlerini yerine getirebilmesi için gözyaşı bezlerinin düzenli şekilde çalışıp gözü temiz tutmaları, koruyucu bir tabaka olan korneadan geçen ışığın pupilla tarafından uygun şiddette ayarlanması ve göz merceğinden geçerek ışık ve renge duyarlı 130 milyon civarındaki ağ tabaka hücresine düşmesi gerekir.

İşte bu denli kompleks bir organın, rastgele değişiklikler anlamına gelen mutasyonlarla oluşması kesinlikle imkansızdır.

Nitekim mevcut fosiller de gözlerin bir değişime uğramadan bugünkü eksiksiz ve mükemmel yapılarında yaratıldıklarını gösterirler. Çeşitli canlıların göz ve kanat yapıları incelendiğinde, kafadanbacaklıların (sefalopod) dahi milyonlarca yıldır aynı görme organlarına sahip oldukları, bir değişimin sözkonusu olmadığı görülecektir. Örneğin 1983 yılında Güney Fransa'nın Ardeche bölgesinde bulunan 155 milyon yıllık bir ahtapot fosilinin günümüzdeki ahtapotlardan hiçbir farkı olmadığı

gözlemlenmiştir. Bu durum, canlının karakteristik gözlerinin 155 milyon yıldan beri aynı olduğunu, herhangi bir değişimin sözkonusu olmadığını göstermektedir.[4]

Sahtekarlığın İtirafı

Evrimci bilim adamları da gözü evrim teorisi içinde bir yere oturtamazlar. Çaresizlik içinde "evrimin mucizesi" gibi komik bir ifadeye başvururlar. Türkiye'nin tanınmış evrimci bilim adamlarından Prof. Dr. Ali Demirsoy şöyle der:

> Fakat tam oluşmuş bir gözün meydana gelmesi (memeli gözü gibi) birkaç yüz milyon yıldan eskiye uzanmaz. Bu karmaşık bir organın bu kadar kısa sürede oluşması evrimsel bir mucize kabul edilmektedir.[5]

Mucizenin tanımı ise şu şekildedir:

> "Mucize insan aklının ölçülerini aşan tabiat yasalarının dışına çıkan, düşünce değil de dini inanca dayanan oluştur".[6]

Anlaşıldığı gibi bu harika mekanizmanın ancak bir mucize eseri olduğunu evrimciler de kabul etmek zorunda kalmışlardır. Ancak bu mucizenin nasıl olup da evrimin bir sonucu olduğu bir türlü anlaşılamamaktadır. Öne sürüldüğüne göre evrim "doğanın" bir eseridir. Mucize ise "doğaüstü" olaylara verilen isimdir. Bu durumda "doğanın" kendisinden "doğaüstü" bir olay beklemek hiç de mantıklı bir düşünce değildir. İnsan vücudunda göz kadar mükemmel yüzlerce mekanizma olduğu bilindiğine göre bizzat insanın bir mucize olduğu kabul edilmiş olmaktadır.

Gözün bir bütün olarak işlevini yapabilmesi ve zamanla gelişemeyecek kadar birbirine bağımlı kısımlardan meydana gelmesi evrimci bilim adamlarını çok zor durumda bırakmıştır. Ali Demirsoy bu durumu aynı eserinde şöyle ifade eder:

> Üçüncü bir itiraza cevap vermek oldukça zordur... Karmaşık bir organ yarar sağlasa da birden nasıl oluşmuştur. Örneğin, omurgalılardaki gözün merceği, retinası, optik sinirleri ve görmek için etkili olan diğer kısımları birden nasıl oluşur. Çünkü doğal seçme, sinirinden ayrı olarak retina üzerinde seçici olamaz. Mercek oluşsa dahi retina olmadan anlam taşımaz, görme için tüm yapıların beraberce gelişmesi kaçınılmazdır. Ayrı ayrı geliştirilen kısımlar kullanılmayacağı için hem anlamsız olacak hem de belki zamanla ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda hepsini birden geliştirmekte tahmin edilemeyecek kadar küçük ihtimallerin bir araya gelmesini gerektirmektedir.[7]

Memelilerin gözleri için yapılan bu bilimsel açıklamalardan sonra ahtapotlardaki gözün nasıl ortaya çıktığını aynı yazarın kitabından incelemeye devam edelim:

> Evrimsel gelişme süreci içerisinde birbirine bağımlı olmadan gelişen ve özünde aralarında evrimsel bir ilişkinin olmadığı organlar da vardır. Örneğin ahtapotun gözleri ve memeli gözü hemen hemen aynı yapıda ve aynı işleri görmelerine karşın meydana geldikleri embriyolojik tabakalar farklı oldukları için analog organ sayılır.[8]

Yani evrimciler ahtapotun gözleri ile memeli gözünün arasında evrimsel bir ilişkinin bulunmadığını ve bunların birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı ayrı geliştiklerini öne sürüyorlar. Bu durumda memeli gözü için meydana gelen mucizenin (yazarın yukarıda ifade ettiği gibi) bir benzeri ahtapotta, bir diğeri böcek gözlerinde ve bir başkası da balık gözlerinde tekrarlanmış olmalıdır.

Eğer evrim modeli geçerli ise (!), üç ayrı gözün (böceklerde, mürekkep balıklarında, omurgalılarda) birbirinden bağımsız evrimleşmiş olmaları gerekir. Aynı imkansız gelişim, farklı canlılarda, aynı süreçte gerçekleşmek zorundadır. Ünlü evrimci Salisbury bu önemli gerçeği şöyle dile getirmiştir:

> Benim son şüphem paralel evrim hakkındadır... Göz kadar kompleks bir organ bile muhtelif zamanlarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Mesela mürekkep balığında, omurgalılarda ve antropodlarda. Bunların bir defada ortaya çıktıklarını izah etmek yeteri kadar problem teşkil ederken modern sentetik teoriye göre, muhtelif defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.[9]

Gerçekten de mikro-mutasyonlarla açıklanması imkansız olan gözler, kanatlar, akciğerler vb. kompleks organların varlığı, Darwin'in de itiraf ettiği üzere teorisini kesinlikle yıkmaktadır. Darwin'in itirafı şu sözlerinde ifade edilmektedir:

> Eğer çok sayıda birbirini takip eden küçük değişikliklerle kompleks bir organın meydana gelmesinin imkansız olduğu gösterilseydi teorim kesinlikle yıkılmış olacaktı.[10]

Kısacası, Darwin'in teoriyi ilk ortaya attığı yıllarda izah edemediği ve canlıların sahip olduğu "gözleri düşünmek beni bu teoriden soğuttu "dediği gözler, aradan geçen 100 yıla rağmen evrimciler tarafından hala izah edilememekte ve Ali Demirsoy'un tabiriyle "evrimsel bir mucize" olarak esrarını korumaktadır.[11]

Oysa evrimde "mucize" olmaz. Çünkü mucize, doğaüstü bir gücün doğaya müdahalesi ile gerçekleşir. Evrimcilerin bu çelişkili kavramla gizlemeye çalıştıkları gerçek ise yaratılıştır.

İNSAN VÜCUDUNDAN YARATILIŞ ÖRNEKLERİ

İnsan vücudundaki sistemleri ve organları, bunların yapılarını ve işlevlerini ne kadar kapsamlı ve detaylı incelersek, kusursuz ve mükemmel yaratılışın delillerine de o kadar yakından şahit oluruz.

İlerleyen sayfalarda, insan vücudundaki bazı organ ve sistemlerin çeşitli çarpıcı özelliklerini konu edineceğiz. Kuşkusuz vücudumuzdaki yaratılış mucizeleri bunlardan ibaret değildir. Varlığımızın ne denli ince hesaplara ve yaratılış mucizelerine dayandığını görmek için bu örnekler ancak bir başlangıç olabilir.

Karın boşluğunun sağ üst kısmında yeralan karaciğer vücut için son derece hayati bir organdır. Vücudun diğer pekçok organı gibi karaciğerin yokluğu ya da görevlerini yerine getirememesi insanın kaçınılmaz ölümü anlamına gelir. Yani bütün organları ve sistemleri yerli yerinde olan bir insanın yalnızca karaciğeri eksik olsa, o insan yaşayamaz.

Bu noktada şu gerçek bir kez daha kendini gösterir: Evrimcilerin iddia ettiği gibi insanlar ve hayvanlar kademe kademe evrimleşerek varolmuş olsalar, bunların hayatta kalabilmeleri için daha en başta, karaciğer dahil tüm hayati organlarının ve sistemlerinin aynı anda, kusursuz bir biçimde varolmuş olmaları gerekirdi. Hatta bu da yetmez; hepsinin birbirleriyle olan mükemmel uyum ve bağlantılarının da aynı anda ortaya çıkmış olması şarttır. Böyle bir sistemin ise tesadüfle, rastlantıyla açıklanabilecek hiçbir tarafı yoktur. Bu durum ancak bilinçli bir yaratılış sayesinde meydana gelebilir.

Şimdi bu bilinçli yaratılışın çarpıcı örneklerinden biri olan karaciğerin başardığı ve herbiri ayrı birer uzmanlık gerektiren işlerden bazılarına göz atalım:

• Kan dolaşımı içinde mükemmel bir filtre görevini üstlenir: Suda çözülebilen, vücut artığı basit maddeler böbrekte temizlenirken, ilaçlar ve hormonlar gibi karmaşık kimyasal yapılı atıkları ancak karaciğer temizler. Karaciğer olmasaydı ya da sadece bu özelliği olmasaydı, sözkonusu kimyasal atıklar vücutta ciddi zehirlenmelere yol açarlardı.

• Vücudun enerji kaynaklarını üretir: Karaciğerin özelliklerinden biri de vücudun en önemli enerji kaynağı olan glukozu üretmesidir. Normal beslenme sırasında alınan glukoz, glikojene çevrilerek karaciğerde depolanır. Karaciğer kandaki glukoz oranını devamlı kontrol eder. Yemek aralarında besin alınmadığı ve kandaki glukoz miktarı düşmeye başladığı zaman, karaciğer depoladığı glikojeni tekrar glukoza çevirerek kana verir. Böylece kandaki glukoz düzeyinin fazlaca düşmesi engellenmiş olur. Karaciğer ayrıca yağ asitleri ve amino asitlerden de glukoz üretebildiği gibi, enerji üretiminde kullanılması mümkün olmayan diğer karbonhidratları da glukoza çevirebilir. Vücudun yeterli enerjiye sahip olup olmadığını hassas bir biçimde denetler. Bunun için özel bir haberleşme sistemine sahiptir. Vücuttaki tüm organlar karaciğer ile bağlantılıdır.

• Savunma sistemini lojistik yönden destekler: Karaciğer sadece beslenme ve metabolizma atıkları için bir filtre olarak kalmamakta, ayrıca bağışıklık maddeleri olan globulinleri ve damar tamir grupları olan enzimleri de üretmektedir. Bu maddeler insan vücudu için hayati önem taşırlar.

• Kanı depolar: Karaciğer, genişleyebilen veya küçülebilen bir yapıya sahiptir. Bu özelliği sayesinde kan damarlarındaki kanı depolayabilir veya salabilir.

Karaciğer sağlıklı bir vücutta, toplam kanın % 10'unu, yani 450 ml. kanı bünyesinde tutar. Bazı durumlarda, örneğin kalp yetmezliği sözkonusu olduğunda vücutta dolaşan kan miktarı, kalbin çalışma temposuna fazla gelecektir. Bu durumda karaciğer kan tutma hacmini iki kat daha arttırarak, 1 litre kanı fazladan depolar. Böylece kalbin, kaldırabileceği bir tempoda çalışmasına fırsat yaratır.

Vücutta kan ihtiyacı arttığında ise (örneğin ağır egzersizler sırasında) karaciğer, bünyesinde depoladığı kanı dolaşıma vererek kan ihtiyacını giderir.

• Bakterileri temizler: Karaciğerde bulunan Kupffer hücreleri, buradan geçen özellikle de bağırsaklardan gelen kanda bulunan önemli miktardaki bakterileri yutarlar. Kupffer hücreleri kandaki parçacıkların ya da öteki yan ürünlerin artması durumunda, bunları kandan filtre edebilmek için kendi sayılarını da arttırırlar.

• Ekonomik çalışır: Kaslarda glukoz harcanması sırasında, metabolizma artığı olan laktik asit açığa çıkar. Laktik asit kasta kaldığı sürece acı verir ve çalışmasını engeller. Karaciğer bu asidi kaslardan toplar ve yeniden glukoza döndürebilir.

• Ölü alyuvarların yenilerini üretir: Karaciğer ve dalak, ölen alyuvarların yerine yenilerinin üretildiği, proteinin büyük bir kısmının parçalandığı ve amino asitler olarak tekrardan farklı amaçlar için kullanıldığı yerlerdir.

• Vücudun en gelişmiş deposudur: Tüm mineralleri, proteinleri, az miktarda yağı ve vitaminleri karaciğer depolar. Karaciğer ayrıca, vücutta önemli işlevleri olan demirin de depolandığı organdır. İhtiyaç duyulduğunda, depoladığı maddeyi en kısa yoldan gerekli bölgeye verir.

• Kendi kendini onarabilir: Karaciğerin kendi kendisini tamir etme yeteneği vardır. Bir kısmı tahrip olsa, kalan diğer hücreler hemen çoğalarak eksik kısmı tamamlar. Hatta organın 3'te 2'si alınsa bile, kalan kısım karaciğeri bir bütün olarak yeniden meydana getirebilecek bir yapıya sahiptir.

Karaciğer kendi kendisini onarırken, ölen ve zedelenen hücrelerini ortamdan uzaklaştırır ve yerine yenilerini koyar.

Bu saydıklarımız karaciğerin fonksiyonlarından yalnızca birkaçıdır. Normalde bir karaciğer hücresi, yaklaşık 500'den fazla işlemi yapabilecek yetenektedir. Bu işlemleri de, birbiri arkasından değil, çoğu kez aynı zamanda başarmaktadır.

Burada çok "akıllı"bir organla karşı karşıya olduğumuz açıktır. Karaciğer çok gelişmiş bir bilgisayar gibi vücut dengelerini sürekli olarak kontrol eder ve çeşitli müdahalelerle ayakta tutar. Bu denli akıllı bir organın, daha büyük bir akıl tarafından yaratılmış olması gerektiği de açıktır. Nasıl bir bilgisayar, üstün bilgi ve yeteneklere sahip bilgisayar mühendisleri tarafından yapılıyorsa, karaciğer de "yapılmış" olmalıdır. Bu organın tesadüfler ve rastgele mutasyonlar sonucunda ortaya çıktığını iddia eden evrim teorisi ise, bir bilgisayarın, birbirini izleyen depremler, yıldırımlar gibi etkiler sonucunda plastik, bakır, alüminyum, cam ve benzeri maddelerden tesadüfen oluştuğunu öne süren insan kadar büyük bir safsata savunmuş olur.

Kaldı ki, karaciğer vücudumuzdaki yüzlerce kompleks organ ve sistemden yalnızca biridir.

Aynı karaciğer ve diğer hayati organlar gibi deri de, olmadığı takdirde insanın yaşamını sürdüremeyeceği çok önemli bir organdır. Derinin bir bölümünün bile tahrip olması insanın hayatını yitirmesine neden olabilir. Zira bu durum vücutta önemli bir su kaybına ve ardından ölüme yolaçar. Buradan da anlaşılacağı gibi tek başına deri bile evrim teorisini çürüten bir organdır. Çünkü herşeye sahip ancak derisi henüz evrimleşmemiş veya kısmen ortaya çıkmış bir canlının ne hayatta kalabilmesi ne de soyunu sürdürebilmesi mümkün değildir. Sonuçta, insanlar da hayvanlar da tüm parçaları eksiksiz ve kusursuz olduğu ve vücutları da bütünüyle deriyle kaplı olduğu halde varolmuşlar, kısaca yaratılmışlardır.

Deri, insan vücudunda tek parçadan oluşan en geniş organdır. Hem sağlam hem de esnek bir dokudur. Gerektiği zaman ısınmamızı gerektiği zaman da serinlememizi sağlar. Vücudun hastalıklara karşı korunmasının birinci ve en önemli aşaması olan deri, sürekli olarak kendini yeniler. Hepimiz derinin duyu yetisinden yararlanarak hareketlerimizi düzenleriz.

Deri bu fonksiyonlarını özel olarak hazırlanmış yapısı sayesinde gerçekleştirir.

Deri birbirinden tamamen farklı yapılardan oluşur. Alt kısmında yağdan oluşan bir katman vardır. Bu yağ katmanı yalıtım görevi görür. Bu tabakanın üstünde deriye esneklik özelliğini veren ve büyük kısmı proteinden oluşan bölüm vardır. Yağ katmanının üstündeki ilk tabakaya alt deri, onun üstündekine de üst deri adı verilir. Bu tabakaları derinin mikroskobik kesitinde görebiliriz: Üst deri, alt deri ve yağ...

• Vücudun su dengesinin bozulmasını engeller: Üst derinin her iki tarafı da su geçirmez bir yapıya sahiptir. Dışardan vücuda, vücuttan dışarı su geçmez. Derinin bu özelliği sayesinde vücudumuza dışarıdan girebilecek nem nedeniyle vücuttaki su miktarının gerektiğinden fazla artması, dolayısıyla da vücut dengesinin bozulması engellenmiş olur.

• Dayanıklı ve esnektir: Üst deri yüzeyindeki hücrelerin önemli bir kısmı ölüdür. Alt deriyle temas halinde olan kan damarlarına yakın kısımlar canlı hücrelerden oluşan tabakadır. Bu hücreler bölünerek

çoğalır. Ve yeni hücreler eskileri yukarı iterek alt deriden uzaklaştırırlar. Üst deri hücreleri yassılaşarak hücre niteliklerini kaybetmeye başlar ve keratin adını verdiğimiz sert bir maddeye dönüşürler. Kanın besleyiciliğinden uzak kalıp ölen bu hücreleri keratin birarada tutar ve vücut suyunu dışarı bırakmayan dışarıdan da içeri bir cisim almayan bir zırh haline gelir.

İlk bakışta çok yumuşak görünse de, deri dışardan gelebilecek darbe ve olumsuz etkilerden bizi koruyacak kadar dayanıklıdır. Daha sert ve kalın olması halinde koruyucu özelliğinin artacağı düşünülebilir. Ancak bu yanıltıcıdır. Eğer bir filin ya da gergedanınki kadar sert ve kalın deriye sahip olsaydık, oldukça hareketli bedenimiz bu yeteneğini yitirecek ve hantal bir yapıya bürünecekti.

• Kendi kendini yenileyebilir: Üst derinin kesitine bakınca sağlamlığının nereden kaynaklandığını anlarız. Bedenin içine girmiş karmaşık bir yapısı vardır. Her bir katman bir diğerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ama birinin zarar görmesi diğerlerini etkilemez. Zaten derimizin bir kısmı dökülür. Özellikle derimizi sert satıhlara sürdüğümüzde bu dökülme daha da artar. Bu şekilde kaybolan parçaların yerini almak için üst derinin en alt katında kalan hücreler durmadan yeni hücreler üretirler.

• Tabakalarının bir arada durmasını sağlayacak yapıdadır: Derinin yandan kesitine bakınca üst deri ile alt deri arasındaki sınırın girintili çıkıntılı bir görüntüsü vardır. Bu engebeler iki katmanın birbiri üzerinden kaymasını ve ayrılmasını engeller.

• Vücudu zararlı ışınlardan korur: Üst derinin en altında yaşayan bir hücre 'melanin' adı verilen bir renk maddesi üretir. Deriye rengini veren bu madde, deriyi güneşten gelen ultraviyole ışınlarının zararlı etkilerinden korur.

• Vücudun dış dünya ile olan bağlantısını sağlar: Alt derideki sinirler vücuttan dış dünyaya açılan pencereler gibidir. Deri yaşadığımız ortamın şartlarını sürekli olarak yoklayan, vücudumuzun en geniş ve en önemli organıdır. Kulaktan, burundan hatta gözden bile önemlidir. Diğer duyu organlarımız olmadan yaşayabiliriz. Ama deri olmadan insanın hayatını sürdürmesi mümkün değildir. Çünkü insan vücudunun en hayati sıvısı olan suyun deri olmadan vücutta tutulması mümkün değildir. Vücuttan çok düşük miktarlardaki su kaybı dahi anında ölümle sonuçlanır. İleri derecedeki yanma vakalarının ölümle sonuçlanmasının nedeni de derinin önemli bir kısmının yokolması yüzünden vücudun su kaybetmesidir.

• Sıcak havalarda vücudun serinlemesini sağlayan mekanizmaları içerir: Derinin bir başka fonksiyonu da vücut sıcaklığını dengede tutmasıdır. İnsanlar sıcakta terlerler ve derilerine kan dolar. Bu mekanizma vücudun serinlemesine yol açar.

Alt deriyi çok ufak kılcal damarlar sarmıştır. Bunlar sadece derinin beslenmesi için değildir. Aynı zamanda derideki kan miktarını da kontrol ederler. Vücut ısısı arttığında damarlar genişleyerek gereğinden fazla sıcak olan kanın vücudun nispeten serin olan dış kısmından geçmesini ve ısısını dışarı vermesini sağlar. Vücudu serinleten bir başka mekanizma da terdir. İnsan derisi "gözenek" adı verilen birçok delikle doludur. Gözenekler ter bezlerinin bulunduğu alt deriye kadar uzanırlar. Bu bezler kandan aldıkları suyu gözeneklerden geçirerek vücudun dışına atarlar. Dışarı atılan sıvı (yani ter) buharlaşmak için vücudun ısısını kullanır. Böylece buharlaşma anında ciltteki ısı kullanıldığından bu bölgede bir serinleme görülür.

• Soğuk havalarda vücut sıcaklığını korur: Deri soğuk havada da bu kez vücudun sıcaklığını korur. Soğuk havalarda ter bezleri çalışmalarını yavaşlatır, kan damarları daralır. Böylece deri altında kan dolaşımı azaltılır. Bu sayede vücut ısısının dışarı kaçması mümkün olduğunca engellenir.

Tüm bunların bize gösterdiği sonuç, insanın derisinin, onun hayatını kolaylaştırmak için özel olarak tasarlanmış mükemmel bir organ olduğudur. Deri hem korur, hem "klima" görevi görür, hem de esnekliği sayesinde hareket serbestisi sağlar. Dahası, son derece estetiktir.

Bu tür bir derinin yerine sert, kalın ve kaba bir derimiz olabilirdi. Esnek olmayan, bu nedenle biraz kilo aldığımızda çatlayıp yarılacak bir derimiz de olabilirdi. Ya da yazın sıcaktan baygınlık geçirmemize, kışın kolayca donmamıza neden olacak bir deriye de sahip olabilirdik. Bakmaktan iğreneceğimiz derecede çirkin bir deriyle de kaplı olabilirdik. Ancak bizi yaratan Allah, en "konforlu", en kullanışlı ve en estetik deriyle bedenimizi kaplamıştır. Çünkü **O "yaratandır, kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir". (Haşr, 24)**

ELDEKİ TASARIM

Çay bardağı karıştırmak, kitabın sayfalarını çevirmek gibi en sıradan gördüğümüz işlemleri yürüten elimiz, gerçekte büyük bir tasarım harikasıdır.

Elin en önemli özelliği, tamamen standart bir yapısı olmasına karşı, birbirinden çok farklı kullanım alanlarında büyük bir verimle işleyebilmesidir. İnsan eli, sıkılmamış haldeyken bile herhangi bir nesnenin üzerine 45 kilo ağırlığında bir güçle darbe indirebilir. Biraz antremanla bu gücü kolaylıkla 60 kiloya çıkarmak mümkündür. Diğer taraftan elimiz, başparmağı ve işaret parmağı arasına aldığı milimetrenin onda biri inceliğindeki bir kağıt parçasını hissedebilir.

İşte bu güç ve inceliğe ek olarak sahip olduğu büyük manevra yeteneği, insan elini rakipsiz kılar. 27 kemik ve bunlara yön veren mükemmel bir kas ve sinir sistemiyle elimizin tüm canlılar dünyasında bir eşi daha yoktur. Tüm bunlar, bu organımızın son derece fonksiyonel olarak kullanılabilecek şekilde yaratılmış olmasından kaynaklanmaktadır.

Elimizi avuç içinden aşağıya ve yukarıya doğru 180 derece oynatabiliyoruz. Hayvanlar aleminde sadece yırtıcı kuşların başları bu kadar mükemmel bir dönüm açısına sahiptir. Elin özelliklerden bir diğeri, başparmağının öbür parmaklardan herbirine değebilecek kadar oynak olmasıdır. Tabii başparmağın diğer parmakların karşısına gelebilmesi için sadece oynak olması yeterli değildir. Aynı zamanda uygun uzunlukta ve uygun yerde olması da gerekmektedir.

Baş parmak, diğer parmakları idare eden bir görev yüklenir ve tutuşlarda "kuvvet ayarlayıcısı" olma özelliğini kazanır: Bu kitabın bir sayfasını çevirdiğiniz zaman, elinizin birçok işi aynı anda yaptığını biliyor muydunuz? Sayfanın sağ üst köşesinden tutunuz. Bir sayfayı tespit edip çevirirken, işaret ve orta parmağınız, baş parmağınıza basınç uygulayacaktır. Böylece farkında olmadan sayfayı çevirir ve bırakırsınız.

Baş parmaksız bir el, normal bir elin yapabileceği işlerin önemli bir kısmını yapamaz. Yaptıklarının verimi ise normal ele göre daha düşüktür.

Elin özelliklerinden bir diğeri, güçlü olduğu kadar büyük hassasiyete sahip olmasıdır. Çok sayıda kas ve sinirlere sahip olan kollarımız, şartlara göre elimizin kuvvetli veya yumuşak kavramasını sağlarlar. Elimiz kas ve sinirlerin yanında bazı küçük yapıları da barındırır. Parmaklarımızın ucundaki tırnaklar, gereksiz bir aksesuar değildir. Yere düşmüş bir iğneyi alırken, parmaklarımız kadar tırnaklarımızın da yardımına başvururuz. Cildimizde parmak izlerimizi oluşturan pürüzler ve tırnaklar sayesinde, küçük şeyleri rahatlıkla kavrayabiliriz. Hepsinden önemlisi tırnaklar, parmakların, tuttukları cisme uygulamaları gereken hassas basıncın ayarlanmasında büyük rol oynarlar.

Elimizle nesnelere dokunur, onların yerini ve biçimini değiştirir, ağırlıklarını tartarız, ısısını, dayanıklılığını ölçeriz, nesnelerin sert mi yumuşak mı olduğunu hissederiz.

Elimizi diğer organlarımızdan ayıran bir başka özelliği de yorulmamasıdır. Yapılan araştırmalarda normal bir insanın hayatı boyunca elini en az 25 milyon kez açıp kapadığı tespit edilmiştir. Bu, herhangi bir aletin kıramayacağı kadar büyük bir rekordur.

Tıp ve bilim dünyasının büyük çabalarından birini, elin bir benzerini yapay olarak meydana getirmek oluşturur. Bunun için yapılan tüm robot ellerin ortak özelliği, bunların güç açısından insan eliyle aynı performansa sahip olmalarıdır. Ancak dokunmadaki hassasiyet, mükemmel manevra yeteneği ve değişik işler yapabilme konusunda aynı şeyi söylemek mümkün değildir.

Nitekim birçok bilim adamı, insan elinin tüm fonksiyonlarına sahip robot bir elin gerçekleştirilemeyeceğini düşünmektedir. Bunlardan biri de "Karlsruhe Eli" olarak adlandırılan robot eli yapan mühendis Hans J. Schneebeli'dir. Schneebeli, bu konuda şunları söylüyor:

> Robot eller üzerinde ne kadar çok çalışırsam, insanların sahip oldukları ellere de o kadar çok hayran oluyorum. İnsan elinin yaptığı işin bir kısmına bile ulaşabilmemiz için daha çok zamanın geçmesi gerekiyor.

El genelde gözün ortaklığıyla işleyen bir organdır. Gözün algıladıkları beyne ulaştırılır ve beyinden gelen yeni bir komutla, el, yapacağı işe uygun olarak harekete geçer. Tabii ki bunlar çok kısa sürede ve bizim bu iş için özel bir çaba sarfetmemize gerek kalmadan gerçekleşir. Dokunma sırasında bir olağanüstülük varsa parmak ucundaki sinirler, beyne yeniden sinyal yollarlar. Bu yeni sinyale göre değerlendirme yapılır ve elin hareketi yeniden düzenlenerek, uygulamaya konulur.

Robotlar ise ancak ya görme ya da dokunma özelliğini esas alarak hareket edebiliyorlar. Ayrıca robot eller farklı fonksiyonları yerine getiremiyor. Örneğin piyano çalabilen bir robot el, çekiç tutamıyor. Çekiç tutan robot ise bu kez yumurtayı kırmadan kavrayamıyor.

Tüm bunların üstüne insanda iki elin beraber çalıştığı, hareketlerin beyin yönetiminde yapıldığı ve bu yönetimin de sinir sistemi aracılığıyla gerçekleştirildiği de eklenirse, elin sadece işleyişini anlamanın bile ne derece büyük bir çabayı gerektirdiği daha iyi anlaşılır.

Anlaşılan bir diğer önemli gerçek ise, bu denli üstün bir tasarıma sahip olan elin, mutlaka bir "tasarımcı"nın elinden çıkmış olması gerektiğidir. Modern teknoloji tarafından tam anlamıyla taklit bile edilemeyen bir tasarım, kuşkusuz evrim teorisinin öne sürdüğü gibi tesadüflerle ortaya çıkmış olamaz.

APAÇIK OLAN YARATILIŞ

Önceki sayfalarda vücuttaki birkaç organın çalışmasını inceledik. Dikkat edilirse, vücudun sahip olduğu bu mükemmel mekanizmalar, çoğu kez biz farkında olmadan çalışırlar. Kalbimizin atması, karaciğerin fonksiyonları, derinin kendini yenilemesi ve bunun gibi binlerce, hatta hücre seviyesine indiğimizde milyonlarca işlem bizim bilgimiz dışındadır. Böbreklerin kanımızı süzdüğünün, bağırsakların yediğimiz besinleri emdiğinin, akciğerlerin kandaki karbondioksiti temizlediğinin, pankreasın ürettiği salgıların farkına bile varmayız. Hücrelerimizde saniyede milyonlarcası gerçekleşen protein sentezlerinden, hücrelerin çoğalmalarından, DNA'ların kopyalanmasından, bağışıklık sisteminin her saniye bütün vücudumuzu tarayıp yabancı organizmaları yokettiğinden haberimiz bile olmaz.

İnsan, kendine verilmiş olan bu vücut adlı mükemmel mekanizmanın değerini, ancak hastalandığında, bir organı işlevini yerine getiremez hale geldiğinde anlamaktadır.

Peki içinde yaşadığımız bu mükemmel mekanizma nasıl var olmuştur? Akıl ve vicdan sahibi bir insan için, bu vücudun "yaratılmış" olduğunu anlayıp hissetmek zor değildir.

Çünkü, evrimciler, tesadüflerin birbiri üzerine eklenerek bir organizma var ettiğini öne sürerler. Oysa insan vücudu, ancak başta da belirttiğimiz gibi, tüm organları aynı anda var olduğunda çalışabilir. Böbreği, akciğeri, karaciğeri, kalbi, bağırsağı ya da sinir sistemi olmayan bir insan yaşayamaz. Bu organlar var olsa da, eğer görevlerini tam yerine getirmiyorlarsa yine insan yaşamı sürmez.

Dolayısıyla, insan vücudu, yaşayabilmek ve neslini sürdürebilmek için, bir bütün olarak eksiksiz bir biçimde varolmuş olmalıdır. İnsan vücudunun, "bir anda, tümüyle eksiksiz bir biçimde var olması"nın diğer bir söyleniş tarzı da "yaratılmış olması"dır. Kuran bu gerçeği şöyle vurgular:

> **Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz? Sizin aranızda ölümü takdir eden Biziz ve Bizim önümüze geçilmiş değildir; benzerlerinizi getirip-değiştirme ve sizi şimdi bilemeyeceğiniz bir şekilde-inşa etme konusunda. (Vakıa, 57-61)**

CANLILARDAN BAZI SİSTEMLER

Canlılığı konu edinen programlara ya da yazılara baktığınızda, ilginç bir üslupla sık sık karşılaşırsınız. "Doğa canlılığı yarattı", "doğa insanı ortaya çıkardı", "tabiat ana hayatın kanununu koydu" gibi ve buna benzer kalıplarla ifade edilen bu üslubun altında çok önemli bir amaç ve bir aldatmaca vardır. Amaç, Allah'ın varlığını gözardı etmek, aldatmaca ise doğanın kendisini bizzat bir yaratıcı gibi göstermektir.

Oysa doğayı bir bakıma üstün yetenekli bir makine olarak görüp "doğa icat etti", "doğa harikası", "tabiat ana" vs. gibi yorumlara yönelenler de gayet iyi bilirler ki "doğa" olarak adlandırdıkları şey, hava, su, toprak, ağaç, çiçek, böcek kısaca dünyayı ve dünyanın içinde bulunduğu güneş sistemini ifade etmektedir. İnsanlara tüm canlıları, tüm güzellikleri "dünya yaptı" veya bunlar "toprağın eseri" denmiş olsa herhalde gülüp geçerlerdi. Ama "tabiat-doğa" gibi kelimelerle yapılan geniş çaplı propagandalar, kişilerin doğayı neredeyse bilinçli bir güç olarak görmeye başlamasına sebep olabilmektedir. Oysa unutmamak gerekir ki doğa, gördüğümüz olağanüstü düzenli ve mükemmel sistemin adıdır, bu sistemi kuran ve ona sürekli olarak hayat verenin değil. Dünya üzerinde hayatını sürdüren her canlı Allah tarafından yaratılmıştır ve Allah kendilerini hangi özelliklerle yarattıysa, onlarla varlıklarını sürdürmektedirler.

İlerleyen sayfalarda, doğadaki bazı canlıların sahip oldukları ilginç özellikleri inceleyeceğiz. Öncelikle de bazı canlıların avlanma ve savunma yöntemlerine bakacağız. Bunu yaparken akılda tutmamız gereken en önemli nokta, doğanın canlılar arasında sürekli devam eden bir avlama-avlanma ilişkisi üzerine kurulu olduğudur. Bu ilişki öyle hassas bir dengeye oturmuştur ki, milyonlarca yıldır, milyonlarca tür canlı bir diğerini yiyerek beslenmekte, ama bu canlılar yok olmamaktadır. Eğer avlama-avlanma zinciri içindeki önemli türlerden birinin soyu tükense, büyük bir dengesizlik ortaya çıkar. Örneğin dünyadaki karıncayiyenlerin soyu tükense, karıncalar kısa sürede büyük toprakları istila edebilirler.

Canlılar arasındaki bu avlama-avlanma ilişkisi, insanoğlunun zararlı müdahaleleri olmadığı sürece, büyük bir uyum içinde devam etmektedir. Bu dengenin sürmesini sağlayan en önemli sistem ise, canlıların sahip oldukları avlama ya da savunma sistemleridir.

Her canlı, kendisini savunmak için farklı yeteneklerle birlikte var edilmiştir. Kimisi çok hızlı ve çeviktir; kendini kaçarak kurtarır. Kimisi yerinden kımıldayamaz, ama sağlam zırhlarla kaplıdır. Kimisi, olağanüstü "korkutma" becerilerine sahiptir. Bazıları, zehirli, yakıcı, ya da kötü kokulu gazlar püskürtür. Daha başkaları, ölü taklidi yapabilecek yetenekte yaratılmıştır. Vücutları kamuflaj için olağanüstü derecede uygun olarak varedilenler de bulunur.

İlerleyen sayfalarda, bu avlanma ve savunma sistemlerinin en çarpıcı ve en şaşırtıcı olanlarından bazı örnekler göreceğiz. Ama unutmamak gerekir ki, bunlar yalnızca birer örnektir ve canlılar burada değinemediğimiz ve hatta insanoğlunun henüz keşfedemediği daha binlerce ilginç sistemle donatılmışlardır. Ve tüm bu sistemler, Allah'ın yaratışının üstünlüğünün birer kanıtıdırlar.

Sesi ve görünümü ile oldukça korkutucu bir canlı olan çıngıraklı yılan, çok ilginç bir avlanma tekniğine sahiptir. Yılanın başının ön kısmındaki yüz çukurlarında bulunan ısı algılayıcılar, çevresindeki avın vücut sıcaklığının neden olduğu infrared ışınını saptar. Bu saptama ortam sıcaklığındaki 1/300'lük bir derece artışını tespit edebilecek kadar hassastır. Yılan, bir yandan da koku alma organı olan çatal diliyle sürekli etrafını tarar. Bu iki özelliği sayesinde, koyu karanlıkta yarım metre ilerisinde yere çömelmiş hareketsiz bir sincabı farkedebilir.

Avının yerini hatasız tesbit eden yılan önce ona sessizce sokulur ve saldırı mesafesine girer, ardından boynunu yay gibi gerer ve avının üzerine büyük bir hızla atılır. Bu sırada 180 derece açılabilen

güçlü çenesindeki dişlerini avına geçirmiştir bile. Tüm bunlar, bir otomobilin yarım saniye içinde sıfırdan 90 km/saat hıza erişmesine eşdeğer bir süratte olup biter.

Yılanın, avını etkisiz hale getirmek için kullandığı en büyük silahı olan 'zehir dişleri'nin uzunluğu 4 cm kadardır. Bu dişlerin içi oyuktur ve zehir bezlerine bağlıdır. Bez kasları, yılan ısırdığı anda büzülür ve zehiri önce diş kanalına, oradan da avın cilt altına basınçla püskürtürler. Yılan zehiri, ya merkezi sinir sistemini felce uğratır ya da kanı pıhtılaştırarak ölüme neden olur. Bazı yılanların 0.28 gramlık zehiri, 125.000 fareyi öldürecek kadar güçlüdür. Zehir, avın yılana bir zarar vermesini engelleyecek kadar çabuk etki eder. Artık yılanın yapacağı iş, felç geçiren avını son derece esnek olan ağzıyla yutmaktır.

Yılanın zehirli oluşu herkesçe bilinen bir konu olduğundan, hemen hiç kimse bunun nasıl olabildiği üzerinde düşünmez. Oysa, bir hayvanın bir başka hayvanı zehirleyerek öldürme gibi bir "teknoloji"ye sahip olması, gerçekten de şaşırtıcı ve olağanüstüdür.

Yaratıcı'yı inkar etmekte diretenler, yani evrimciler, yılanın nasıl böylesine olağandışı bir yeteneğe sahip olduğunu açıklayamazlar elbette. Çünkü yılanın ağzında yer alan zehir sistemi, son derece karmaşık ve hesaplı bir sistemdir. Bu sistemin işlemesi için hayvanın içleri oyuk özel "zehir dişleri" olması, bu dişlere bağlı zehir bezleri olması, bu bezlerin içinde düşmanlarını anında felç edecek kadar güçlü bir zehrin oluşması ve hayvan avını soktuğu anda bu sistemi çalıştıracak bir refleksin ortaya çıkması gerekir. Bu çok parçalı sistemin tek bir parçası dahi olmasa, sistem çalışmaz. Bu da yılanın avlamak için seçtiği hayvanlara yem olmasıyla sonuçlanacaktır. Hayvanın ısı değişikliklerini ve kokuları algılamadaki olağanüstü yetenekleri de karşı karşıya olduğumuz "dizayn"ın ne denli detaylı olduğunu gösterirler.

Tüm bunlar, yeryüzündeki ilk çıngıraklı yılanın, hiçbir evrim geçirmeden, bugünkü mükemmel haliyle ortaya çıkmış olması gerektiğini göstermektedir. Yani yılan yaratılmıştır. Bunun dışında kalan her açıklama, bilimsel bulgulara ve mantığa aykırıdır. Nitekim fosil kayıtlarında rastladığımız durum da budur; fosiller canlıların dünya üzerinde hiçbir ortak ata ve ara form olmadan ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını göstermektedir.

Canlıları incelemeye devam ettiğimizde, sürekli olarak bu gerçekle karşılaşmaya devam ederiz.

İlginç avlanma tekniklerinden birisi de, "sondajcı arı" olarak bilinen canlıya aittir. Bu arı cinsi yavrularını sireks adı verilen başka bir arının larvası ile besler. Ama karşılaştığı bir sorun vardır: Sireks larva dönemini, ağaç kabuğunun 4 cm. kadar altında geçirir. Bu nedenle, sondajcı anne göremediği sireks larvalarının önce yerini tespit etmelidir.

Arı, sireks larvasının yerini tesbit için vücuduna yerleştirilmiş olan çok hassas alıcıları kullanır ve ilk sorun, yani yer tespiti böylece çözümlenmiş olur. Peki ya ikincisi?... Bunu da ağaç kabuğunu delerek yapar.

Arının ağaç kabuğunu delmek için sahip olduğu organa 'Ovipositor' adı verilmiştir. Bu özel organ, arının tüm vücudundan daha fazla bir uzunluğa sahiptir. Bu organ kuyruktan çıkan iki uzantının birleşmesiyle oluşur ve ucu keskin bir bıçak gibidir. Bıçağın ağzı kullanım amacına uygun olarak tırtıklı olarak yaratılmıştır.

Sondajcı arı, kabuk altındaki sireksin yerini bulur bulmaz delme uzantılarını en kestirme yolu izleyecek biçimde hedefine yöneltir. İki uzantı, bir testere gibi ileri geri hareket ederek kabuğu deler. Arı sirekse isabet eder etmez, kendi yumurtasını borusu aracılığıyla larvanın içine bırakır.

Ve yavru yaban arısı, annesinin bulup kendisine hem yem, hem sığınak olarak bıraktığı kurtçuğun içinde büyüyerek hayata başlar.

Elbette ki sondajcı arının sahip olduğu tüm bu sistem, sadece çok bilinçli ve üstün bir yaratılışın ürünü olabilir. Hayvanın sistemlerinin evrimle açıklanması ise mümkün değildir. Çünkü hayvanın sahip olduğu "sondaj" yeteneğinin işlemesi için, hem ağaç kabuğu altındaki larvaları tespit edecek bir alıcı sistemine, hem de çok özelleşmiş bir delici kuyruğa sahip olması gerekir. Bu iki ayrı özellik tesadüfi değişimlerle ortaya çıkamayacak kadar komplekstirler. Dahası, iki ayrı özelliğin aynı anda ortaya çıkmış olması zorunludur. (Aksi halde hayvan larvalarını besleyemeyecek ve soyunu devam ettiremeyecektir.) Açıktır ki hayvanın bu özelliklerinin kaynağı evrim değil, yaratılıştır.

Şaşırtıcı yöntemlerle "avlanan" bitkiler de vardır. Örneğin "venüs" isimli bitki üzerinde dolaşan böcekleri yakalar ve bunlarla beslenir.

Bu bitkinin avlanma sistemi son derece komplekstir. Çeşitli bitkiler etrafında gezinerek kendine yiyecek arayan bir sinek, birdenbire oldukça cazip bir bitki ile, yani venüsle karşılaşır. Bir çanağı kavramış ellere benzeyen bitkiyi cazip kılan şey, yapraklarının dikkat çekici kırmızı rengi ve daha da önemlisi, bu yaprakların çevresindeki bezlerden salgılanan şeker kokulu salgıdır. Kokunun dayanılmaz cazibesine kapılan sinek fazla tereddüt etmeden bu ilginç bitkinin üzerine konar. Yiyecek kaynağına doğru ilerlerken bitki üzerindeki zararsız görünümlü tüylere de ister istemez dokunur. İşte bunun üzerine bitki aniden kapanıverir. Sinek, ansızın üzerine sımsıkı kapanan bir çift yaprağın arasında sıkışıp kalır. Venüs bitkisi biraz sonra "et eritici" sıvısını salgılamaya başlayacak ve kısa bir süre içinde sineği bir tür pelteye dönüştürecek, sonra da emerek tüketecektir.

Bitkinin sineği yakalamaktaki hızı son derece etkileyicidir. Bitkinin kapanma hızı, insan elinin maksimum kapanma hızından daha fazladır (eliniz açıkken ortasına konan bir sineği yakalamayı denerseniz, büyük olasılıkla başaramazsınız, ama bitki bu işi başarabilmektedir). Peki kasları, kemikleri olmayan bir bitki nasıl olup da böyle ani bir hareket yapabilmektedir?

Araştırmalar venüs bitkisinin içinde elektriksel bir sistem olduğunu ortaya koymuştur. Sistem şöyle çalışır: Bitkinin tüycüklerinde sineğin çarpmasıyla oluşan mekanik etki, tüycüklerin altındaki alıcılara iletilir. Eğer mekanik itme yeterince güçlüyse, alıcılardan tıpkı bir havuzdaki dalgalar gibi tüm yaprak boyunca elektriksel sinyaller yollanacaktır. Sinyaller yaprakları ani bir biçimde hareket ettiren motor hücrelere ulaşır ve sineği yutacak mekanizma harekete geçer.

Bitkinin uyarı sisteminin yanında, yapraklarının kapanmasını sağlayan mekanik sistem de son derece mükemmel bir yaratılıştadır. Bitki içindeki hücreler elektriksel uyarı alır almaz bünyelerindeki su dengelerini değiştirirler. Yaprakların oluşturduğu kapanın iç tarafındaki hücreler bünyelerindeki suyu bırakıp çökerler. Bu olay havası alınmış bir balonun sönmesine benzer. Kapanın hemen dışındaki hücreler ise aşırı su alarak şişer. Böylece insanın kolunu hareket ettirmesi için bir kasın gevşerken ötekinin kasılmasına benzer şekilde, kapan kapanır. İçerde hapsolan sinek ise her çırpınmasında tüylere tekrar tekrar değerek, elektriksel itmenin tekrar oluşumuna ve dolayısıyla da yaprağın daha sıkı kapanmasına neden olmaktadır.

Bu arada kapanın yüzeyindeki hazım bezleri de uyarılmaktadır. Uyarı sonucunda bezler sineği yavaşça eritecek sıvıyı salgılamaya başlarlar. Böylece bitki, protein bakımından hayli zengin bir çorba haline gelen sineğin peltesini kullanarak beslenir. Sindirimin sonunda ise, tuzağını kapanmasını sağlayan mekanizma tersine işleyerek kapanın açılması sağlanır.

Ayrıca sistemin bir ilginç özelliği daha vardır: Tuzağın harekete geçmesi için tüylere üst üste iki kez dokunulması şarttır. İlk dokunma elektrik potansiyelini oluşturmakta fakat tuzak kapanmamaktadır. Tuzak ancak ikinci bir dokunmayla elektrik potansiyelinin belirli bir boşalma düzeyine ulaşması sonucu kapanmaktadır. Sinek tuzağı bu çift hareketli mekanizma sayesinde gereksiz yere kapanmaz. Örneğin bitkinin içine bir yağmur damlasının düşmesi durumunda kapan harekete geçmez.

Şimdi bu etkileyici avlanma sistemi üzerinde düşünelim. Bitkinin avını yakalayabilmesi ve sindirilebilmesi için tüm sistemin varolması gereklidir. Birinin bile eksikliği bitki için ölüm demektir. Örneğin; yaprak içindeki tüyler olmasa böcek içerde gezmesine rağmen reaksiyon hiçbir zaman başlayamayacağından bitki kapanamayacaktır. Veya kapanma sistemi olsa ancak böceği sindirecek salgılar olmasa, tüm sistem boşa gidecektir. Kısaca sistemin eksik olması demek bitkinin beslenememesi ve sonuçta yok olması demektir.

Ortada öyle büyük bir tasarım ve kusursuz bir planlama vardır ki, bunun sahibinin hem venüs bitkisini, hem de tüm doğayı yaratmış olan Allah olduğu apaçıktır.

Pepsis adı verilen dev bir yaban arısı türü, üreme mevsimi boyunca diğer birçok hayvanın aksine yuva yapmak, kuluçkaya yatmak gibi işlerle uğraşmaz. Çünkü yaratılışında ona verilen üreme mekanizması çok farklıdır. Yaban arısı, dünyanın en iri ve en zehirli örümceği olan tarantulayı kullanarak yumurtalarını besleyip-koruyacaktır.

Tarantulalar genellikle toprak altında kazdıkları tünellerde saklanırlar. Ancak yaban arısı, tarantulanın kokusuna hassas özel algılayıcılarla donatılmıştır ve bu nedenle avını bulması pek de zor olmaz. Ancak tarantula sık rastlanacak türden bir hayvan değildir. Bu yüzden yaban arısının tek bir tarantula bulmak için saatlerce toprak üzerinde yürüdüğü olur. Bu yolculuk sırasında duyargalarının hassasiyetlerini kaybetmemesi için onları sık sık temizlemeyi de ihmal etmez.

Tarantula bulunduğunda ise büyük bir savaş başlar. Tarantulanın en büyük silahı öldürücü zehiridir. Mücadelenin ilk başında da tarantula hemen arıyı sokar. Ama bu yaban arıları (pepsis) tarantulanın zehirine karşı özel bir panzehirle korunmuştur. Vücutlarındaki özel bir salgı sayesinde örümceğin kuvvetli zehirinden etkilenmezler.

Bu durumda örümceğin arıya karşı yapabileceği pek bir şey yoktur. Sokma sırası arıya gelmiştir. Örümceği karnının sol üst tarafından sokan arı zehirini buraya boşaltır. Örümceğin vücudunun bu kısmının seçilmesi son derece ilginçtir; çünkü örümceğin en hassas yeri bu bölgedir. Olayın en ilgi çekici yanı bu aşamadan sonra başlar:Arının zehiri, tarantulayı öldürmek için değil onu felç etmek için vücuduna konulmuştur.

Hareketsiz kalan tarantulayı sürükleyerek uygun bir yere taşıyan yaban arısı, burada bir çukur kazar ve tarantulayı çukurun içine taşır. Bundan sonra tarantulanın karnında bir delik açan yaban arısı buraya tek bir yumurta bırakır

Birkaç gün içinde yumurtadan pepsisin yavrusu çıkar. Yavru değişim geçireceği koza dönemine kadar tarantulanın etini yiyerek beslenecek ve onun vücudu içinde korunacaktır. Anne pepsis ise, üreme mevsimi boyunca bırakacağı 20 yumurtanın her biri için ayrı bir tarantula bulmak zorundadır.

Bu inanılmaz yönteme baktığımızda görünen, arının üreme sisteminin özel olarak tarantulaya ayarlanmış olduğudur. Aksi halde, arının vücudunda tarantula zehrine karşı panzehir bulunması, ya da hayvanın tarantulayı felç edecek nitelikte bir sıvı salgılaması hiçbir şekilde açıklanamaz. Hayvanlar arasında "birebir" uyum vardır ve bu da bilinçli bir tasarımın ispatıdır. Açıktır ki, her iki canlı da aynı Yaratıcı tarafından yaratılmışlardır.BARAJ YAPANKUNDUZLAR

Bazı hayvanların özelliği, şaşırtıcı derecede iyi birer mimar olmalarıdır. Bir mühendis kadar ince hesaplar ve akılcı tasarımlar gerçekleştirirler. Aslında, bağımsız bir bilince sahip olmadıkları için, kendilerine Allah tarafından ilham edilen yetenekleri sergilemiş olurlar. Nitekim Kuran, Allah'ın balarısına **"dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver"** diye ilham ettiğini haber vermekle, canlıların yeteneklerinin Allah'tan gelen özel ve metafizik bir emrin sonucu olduğunu haber vermektedir. **(Nahl, 68-69)**

Allah tarafından verilen mühendislik yeteneğiyle kendisine evler edinen hayvanların biri kunduzdur. Kunduzlar, yuvalarını durgun bir göletin içinde yaparlar. Ancak bu göletin özelliği, kunduzların dere üzerinde inşa ettikleri bir "baraj" ile suni olarak oluşturulmuş olmasıdır.

Kunduz, suyun önünü kesmek ve kendisine yuva yapabileceği durgun bir gölet oluşturabilmek için bir baraj inşa etmeye koyulur. Bunun için, ilk olarak kalın dalları dere yatağının içine iter. Ardından daha ince dalları, daha ağır olanların üzerine yığar. Ama karşısına çıkan en büyük sorun akan suyun bu kitleyi alıp götürme tehlikesidir. Eğer baraj dere yatağına sağlam bir şekilde kenetlenemezse akan su kısa sürede onu tahrip edecektir. Barajın su tarafından dağıtılmaması için yapılacak en güzel şey, önce dere yatağına kazıklar çakmak ve bu kazıklar üzerine barajı inşa etmektir. Bu nedenle kunduzlar, barajlarını yaparken ana taşıyıcı olarak büyük kazıklar kullanırlar. Ama bu kazıkları dere yatağına çakmakla uğraşmazlar, onların yaptığı kazık olarak kullanacakları parçaları taşlarla ağırlaştırarak su içinde sabitlemektir. Kunduzlar, en son olarak yığdıkları dalları, kil ve ölü yapraklardan yaptıkları özel bir harçla birbirlerine yapıştırırlar. Bu harç su geçirmediği gibi, suyun aşındırıcı gücüne karşı da çok dayanıklıdır.

Kunduzun inşa ettiği baraj, suyun önünü tam 45 derecelik bir açıyla keser. Yani hayvan barajını, dalları suyun önüne rastgele atarak değil tamamen planlı bir şekilde inşa etmektedir. Burada ilginç olan günümüz hidroelektrik santrallerinin tümünün bu açıyla inşa edilmesidir. Kunduzlar, bunun yanısıra,

suyun önünü tamamen kesmek gibi bir hata da yapmazlar. Barajı istedikleri yükseklikte su tutabilecek şekilde inşa eder, fazla suyun akması için özel kanallar bırakırlar.

Kunduzun yaratılışı, yapacağı inşaatçılık işi için özel tasarımlarla doludur.

Bu iş için kunduzun en önemli aleti, dişleridir. Yaptığı barajı, dişleriyle kemirip-kestiği ağaç dallarıyla inşa eder. Doğal olarak da, dişleri sürekli yıpranır, aşınır, sık sık da kırılır. Eğer bu iş için özel bir sistemle donatılmış olarak yaratılmasaydı, hayvan kısa sürede dişlerini yitirebilir ve aç kalarak ölebilirdi.

Ancak, dediğimiz gibi, hayvanın bu problemi, en baştan çözülmüştür. Çünkü ağaçları kemirmek için kullandığı dört tane ön dişi, aynı bizim tırnaklarımız gibi, hayvanın hayatı boyunca sürekli uzar.

Acaba dişler nasıl olmuştur da böyle bir özelliğe sahip olmuşlardır? Kunduz, dişlerinin kırıldığını görünce, onları uzatmaya mı karar vermiştir? Yoksa, tesadüfen, ilk barajı yapan kunduzun dişleri uzamaya mı başlamıştır? Açıktır ki, hayvan, böyle bir özellikle yaratılmıştır. Bunun özel bir yaratılış olduğu, arka dişlerin boyunun sabit kalmasından da anlaşılmaktadır. Çünkü eğer hayvanın bütün dişleri sürekli olarak uzasaydı, aşınmayla karşılaşmayan arka dişler, aşırı büyüyecek, hayvanın çenesini zorlayacak, ağzı kullanılmaz hale gelecekti. Ama yalnızca öndeki dört diş uzamaktadır: Yani ağaç kemirirken kullandığı dişler...

Kunduzun dişlerinden başka pek çok organı özel olarak yaptığı işe uygun şekilde yaratılmıştır. Su altında çalışırken gözün zarar görmesini engelleyen şeffaf perdeler, burnuna ve kulak içlerine su kaçmasını engelleyen özel kapakçıklar, su içinde bir balık gibi hareket etmesini sağlayan taraklı arka ayaklar, ayrıca yassı, geniş ve sert bir kuyruk hayvanın yaratılıştan sahip olduğu ayrıcalıklardır. Tüm bunlar açık bir tasarımın, daha doğru bir ifadeyle açık bir yaratılışın işaretleridir.**TERMİT GÖKDELENLERİ**

Doğadaki mimarlar arasında termitlerin yeri tartışılmazdır. Görünüş olarak karıncalara çok benzeyen bir böcek türü olan termitler, topraktan yaptıkları görkemli yuvalarda yaşarlar. Bu yuvaların yüksekliği 6 metreyi, genişliği ise 12 metreyi bulur. İşin en ilginç yanı ise, bu hayvanların kör olmalarıdır.

Yuvanın yapı malzemesi işçilerin salyalarını toprakla karıştırarak yaptıkları, sert ve dayanıklı bir harçtır. Termitlerin yapı sanatının en olağanüstü özelliği ise, koloniye düzenli hava ve şaşılacak bir sabitlikte ısı ve nem sağlamasıdır. Topraktan yaptıkları gökdelenlerin kalın ve sert duvarları, yuvanın iç kısmının dışarıdaki sıcaktan uzak tutulmasını sağlar. Hava çevirimi için yuvanın iç duvarları boyunca uzanan özel koridorlar vardır. Diğer taraftan gözenekler havayı sürekli filtre eder.

Orta boydaki bir yuvanın sakinlerinin ihtiyaç duyduğu oksijen için, hergün 1500 litre hava gereklidir. Eğer bu hava doğrudan doğruya içeri alınırsa, yuvada oluşan ısı termitler için son derece tehlikeli boyutlara çıkacaktır. Ancak termitler başlarına geleceği biliyormuşçasına bunun tedbirini almışlardır.

Aşırı ısınmaya karşı yuvanın altına nemli mahzenler yaparlar. Büyük Sahra'da yaşayan türler ise çöl zemininin 40 metre kadar aşağısına bir su cetveli kazıp, yukarıdaki yuvaya suyun buharlaşarak ulaşmasını sağlar. Gökdelenin kalın duvarları ise içerdeki nemin korunmasına yardımcı olur.

Sıcaklık kontrolü de nem gibi büyük hassasiyetle yapılır. Dıştaki hava, yuvanın yüzeyine yapılmış ince kanallardan geçerek nemli mahzenlere girer ve buradan yuvanın en üstünde bulunan bir hole uzanır; orada hava, böceklerin bedenleriyle temas edip ısınarak yükselir. Böylece basit bir fiziksel ilke yoluyla, koloni işçilerinin sürekli olarak denetlediği bir hava dolaşımı sistemi sağlanmış olur.

Ayrıca yuva dışında, su baskınlarına karşı eğimli bir dam ve oluklar göze çarpar.

Görme yeteneğinden yoksun, bir milimetreküpten bile küçük bir beyine sahip olan bu canlılar, bu kadar karmaşık bir inşaatı nasıl başarmaktadırlar?

Termitlerin yaptığı bu iş, açıktır ki, hayvanlar arasındaki kollektif bir çalışmanın sonucudur. Çünkü "hayvanlar birbirlerinden bağımsız tüneller kazıyorlar da, bunlar tesadüfen birbirine uygun çıkıyor" demek yalnızca bir safsatadır. Ama bu noktada şöyle bir soruyla karşılaşıyoruz: Hayvanlar bu

karmaşık işi yaparken birbirleriyle nasıl uyum içinde çalışabilmektedirler? Bu tür bir inşaat insanlar tarafından yapıldığında, inşaatın bir mimar tarafından önceden çizildiğini, sonra planlarının işçilere dağıtıldığını ve tüm inşaatın bir şantiyede organize edilip düzenlendiğini biliyoruz. Ama aralarında bu tür bir iletişim olmayan, üstelik bir de kör olan termitler, nasıl böyle dev bir inşaatı uyum içinde başarmışlardır?

Aklın Kaynağı

Konuyla ilgili yapılmış olan bir deney, yukarıda sorduğumuz soruya cevap bulunmasını kolaylaştırmıştır.

Deneyde, inşasına başlanan bir termit evi, daha ilk aşamada ikiye ayrılmıştır. İnşaat boyunca iki grup termitin birbirleriyle temasları engellenmiştir. Sonuç oldukça şaşırtıcıdır. Ortaya iki ayrı yuva değil, bir yuvanın iki parçası çıkmış-tır. Parçalar bir araya getirildiğinde, yapılan tüm kanal ve yolların birbirini tuttuğu görülmüştür.

Bu olay nasıl açıklanabilir?...

Açıktır ki, tüm termitleri yönlendiren ayrı bir irade vardır. Kaldı ki bu örnek tek değildir. Örneğin çekirgeler, topluca uçtukları zaman çoğunlukla belirlenmiş bir yöne uçarlar. Şimdi bu topluluktan bir çekirgeyi ayırıp kapalı bir kutuya koysak, hareket yönünü o anda kaybeder ve panik içinde her tarafa uçmaya çalışır. Eğer bu kutuyu uçan grubun ortasına koysak kutunun içindeki çekirge birdenbire doğru olan istikameti bulur ve şimdi ancak bir yöne, yani grubun uçtuğu yöne süratle uçmağa başlar!

Kısacası, bireylerin toplu olarak meydana getirdikleri eserlere ve organizasyona ait bilgi, ancak topluluk düzeyinde ortaya çıkmaktadır. Bireylerde ayrı ayrı mevcut değildir. Bir başka deyişle, termit ve arı gibi kollektif "inşaat"lar yapan hayvanlar, bireysel olarak ne yaptıklarının farkında değillerdir. Ancak tüm bunların ötesinde, hepsini kontrol eden ve hepsinin yaptığı işi biraraya getirerek mükemmel sonucu var eden bir başka akıl vardır.

Kuran'da bu konuyu açıklayabilecek çok önemli bir bilgi vardır. Önceki sayfalarda da değindiğimiz gibi, Nahl Suresi'nde bal yapımının arılara Allah tarafından "vahyedildiği" haber verilir. Yani arıların yaptıkları iş, Allah'ın onlara verdiği özel bir ilhamla gerçekleşmektedir.

Anlaşılan aynı şey termitler ve diğer bütün hayvanlar için de sözkonusudur. Açıktır ki, bu hayvanların yaptıkları mükemmel işler, hayvanlara "öğretilmiş", hayvanlar bu işi yapacak şekilde programlanmışlardır. Çünkü yaptıkları inanılmaz inşaatı, insanlar ancak yıllarca mimarlık eğitimi gördükten sonra ve pek çok teknik alet kullanarak gerçekleştirebilirler. İnsan gibi akıl ve bilinç sahibi olmayan bu canlıların, bu işi yapacak şekilde özel olarak yaratıldıkları ve böylece kendilerini Yaratan'ın sonsuz bilgi ve gücünü göstermeye aracı oldukları apaçık ortadadır.

Yaptıkları büyük mimari harikaların sonucunda övülmeye ve hayran olunmaya layık olan ise, kuşkusuz bu küçük yaratıklar değil, onları bu yetenekle var edip-yaratan Allah'tır.ÜREME

Şu anda dünya üzerinde yaşamakta olan yüzbinlerce farklı türe ait trilyonlarca canlı vardır. Ancak bu canlıların hepsi de çok kısa bir süre içinde ölecek ve yeryüzünden silineceklerdir. Canlıların ölmesine rağmen canlılığın devam etmesini sağlayan hayati sistem ise, üremedir.

Eğer canlıların üreme sistemleri olmasaydı, canlılık bir nesil içinde yok olurdu. Bu sistemlerin, örneğin erkek ve dişi üreme organlarının varlığı ise, yine tesadüfle açıklanması mümkün olmayan ve yaratılışı ispatlayan delillerdir. Erkek ve kadındaki üreme organlarının birbirlerine ne kadar uyumlu olduğu düşünülürse, buradaki tasarımın mükemmelliği çok kolaylıkla görülür.

Ancak insan ve hayvanlarda üreme organlarının varolması yeterli değildir; üremeyi cazip görmeleri için özel bir dürtü de (cinsellik dürtü) gereklidir. Aksi halde, üreme şansları olmasına rağmen, çoğu bu işe kalkışamayacaktır.

Tek başına cinsel istek de yetmez.Canlılar çiftleşip dünyaya yeni bir canlı getirseler bile, eğer ona bakma, onu koruma isteğine sahip olarak yaratılmazlarsa türleri sona erebilir. Eğer, canlı türlerinin çoğunun sahip olduğu anne-baba şefkati olmasaydı türler yok olacaktı. Burada evrimci mantıktaki kimseler "nesilleri devam ettirme bilinci"nden bahsederler. Onlara göre nasıl her fert, kendini savunmak için olağanüstü çaba gösteriyorsa neslinin devamı için de çaba harcamaktadır. Oysa bir hayvanın "benden sonra soyum devam etmeli, onun için de yapmam gerekenleri yapmalıyım" diye düşünemeyeceği ortadır. Hayvan bir şeyler umarak veya gelecekle ilgili menfaat beklentileriyle değil, o içgüdüyle yaratıldığı için yavrusunu kollayıp-gözetir.

Buna karşın bazı canlılarda bu şefkat yoktur ve dünyaya getirdikleri yavrularını bırakıp giderler. Fakat bu canlılar bir kerede çok fazla yavru dünyaya getirmekte ve hiçbir koruma olmaksızın da bunların bazıları sağ kalabilmektedir. Eğer bu canlılar yavrularını korumaya çalışacak şekilde yaratılmış olsalar, bu kez türlerinde büyük bir nüfus patlaması yaşanır ve doğanın dengesi bozulurdu.

Kısacası canlılığın sürmesinin birinci şartı olan üreme, çok kompleks bir sistemdir ve her aşamasında bilinçli bir yaratışın izlerini görmek mümkündür. PENGUENLERVEYAVRULARI

Penguenlerin yaşadığı kutup dairesinde hava sıcaklığı -40°C'ye kadar düşer. Penguenlerin bu denli soğuk bir ortamda hayatlarını sürdürebilmeleri için vücutları kalın bir yağ tabakasıyla kaplanmıştır. Bunun dışında besinleri çok hızlı parçalayan bir sindirim sistemine sahiptirler. Bu iki unsur bir araya geldiğinde ortalama +400C'lik bir vücut ısısına kavuşan penguenler için soğuğun pek önemi kalmaz. Ama penguen yavruları için şartlar çok daha zordur ve bu nedenle iyi bakılmaları gerekir.

Penguenlerin kuluçkaya yattıkları dönem kutup kışına rastlar. Üstelik kuluçkaya yatan dişi değil, erkek penguendir. Penguen çiftini bu zamanda -40°C'ye kadar düşen soğuğun yanında bir de buzul dağları zorlayacaktır. Kış boyunca buzullar gittikçe büyüyecek, kuluçka yeri ile en yakın besin kaynaklarının bulunduğu deniz kıyısı arasındaki mesafe fazlasıyla artacaktır. Bu mesafe bazen 100 km'yi geçebilmektedir.

Dişi penguenler sadece bir yumurta yumurtlar ve kuluçka görevini erkeklerine devredip denize dönerler. Erkek kuluçkaya yattığı dört ay boyunca hızı zaman zaman 120 km'yi bulan kutup fırtınalarına karşı koymak zorundadır. Bu süre içinde sürekli yumurtaların başındadır, bu yüzden avlanma imkanı da bulamaz. Zaten en yakın yiyecek kaynağı birkaç günlük mesafededir. Dört ay boyunca hiçbir şey yemeden yatan erkek bu süre zarfında yarı yarıya kilo kaybeder. Ama asla yumurtayı terk etmez. Aylarca aç kalmasına rağmen kendisi için av bulmaya çıkmaz, açlığa katlanır.

Dört ay sonunda yumurtalar kırılmaya başladığında birden dişi belirir. Bu dört ay boyunca boş durmamıştır, sürekli yavrusu için çalışmış, kursağında yemek biriktirmiştir.

Anne yüzlerce penguenin arasından eşi ve yavrusunu güçlük çekmeden bulur. Geçen zaman içerisinde sürekli olarak avlandığından son derece dolu bir kursakla gelmiştir. Kursağındakileri boşaltarak yavrunun bakım işini üstlenir.

Bahar geldiğinde buzul erimeye başlamış ve buz tabakası üzerinde denizin ortaya çıktığı delikler belirmiştir. Artık anne ve baba bu deliklerden balık avlayarak beslenecek, yavrularını da aynı yiyecekle besleyeceklerdir.

Yavruya bakmak oldukça zahmetli bir iştir; onun beslenmesi için ebeveynler bazen uzun süre hiçbir şey yemezler. Ayrıca her yerin buzlarla kaplı olduğu ortamda yuva yapma olanağı da yoktur. Anne ile babanın, yavruyu buzun soğuğundan korumak için yapabilecekleri tek şey, yavruyu ayaklarının üstüne koyup, karınlarıyla ısıtmaktır.

Peki neden? Darwin'in evrim teorisi, tüm canlıların bencil olduklarını ve sadece kendi yaşamlarının devamı için mücadele ettiklerini öngörmektedir. Penguenlerin davranışının bunu yalanladığı ise açıktır. Açık olan bir ikinci nokta, hayvanın sahip olduğu bu inanılmaz fedakarlığın ona "ilham" edilmiş bir içgüdü olduğudur. Allah, pnguen türünün devamını, hayvana yaratılışından verdiği bu fedakarlık ile sağlamıştır.

Bir başka bilinçli tasarım örneği ise, penguenlerin yumurtlamak için seçtikleri zamandır. Acaba niçin penguenler yazın değil de kışın yumurtlarlar? Bunun tek sebebi vardır: eğer yazın yumurtlanmış

olsa, yavrunun büyümesi kışa rastlayacak o zaman da etraftaki denizler donmuş olacaktı. Bu durumda hem hava şartları çok ağır olduğundan, hem de besin kaynağı olan deniz çok uzaklarda kaldığından ebeveynler yavruyu besleyecek besini zor bulacaklardı. MEGAPOD KUŞU ve KULUÇKAMAKİNESİ

Pasifik adalarında yaşayan megapod isimli kuş, yavruları için ilginç bir "kuluçka makinesi" hazırlar.

Dişi megapod, yaz mevsimi boyunca her 6 günde bir tane yumurta yumurtlar. Ancak megapodun yumurtaları kendi boyutuna göre oldukça büyük, neredeyse devekuşu yumurtası kadardır. Bu nedenle de anne megapod, ancak birinin üzerinde kuluçkaya oturabilir. Bu durumda, ilerleyen her altı günde bir annenin yumurtlayacağı yeni yumurtalar, açıkta kalma, dolayısıyla da ısı yetersizliğinden ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Oysa megapod için bu bir sorun değildir. Çünkü az önce de belirttiğimiz gibi, bu sorun, bir tür kuluçka makinesi sayesinde çözülür. Baba megapod, doğada en kolay bulunan materyalleri yani kum ve toprağı kullanarak, kuluçka makinesi üretecek yetenekte yaratılmıştır.

Bunun için baba megapod, daha yumurtlama devresi başlamadan 6 ay önce, dev pençeleriyle 5 metre çapında ve 1 metre derinliğinde bir çukur kazmaya başlar. Ardından çukuru yaş otlar ve yapraklarla doldurur. Bundaki amaç, çürüyen bitkilerdeki bakterilerin ürettiği sıcaklığı, yumurtalar için kullanmaktır.

Ancak bu işlemin gerçekleşmesi için ek düzenlemeler de gerekmektedir. Çünkü bitkilerin çürümelerinin ve ısı açığa çıkarmalarının asıl nedeni, megapodun bitki yığını içine yaptığı huni biçimindeki deliktir. Bu delik kış boyunca yağmurun içeri sızmasını ve organik maddelerin nemli tutulmasını sağlar. Böylece nem nedeniyle üzeri kumla örtülmüş olan bitkilerde çürüme başlar ve ısı açığa çıkar. İlkbaharın, yani Avusturalya için kurak mevsimin başlamasından az önce erkek, çürümüş bitki tabakasını havalandırmaya başlar. Bu, ısı dengesinin korunması içindir. Dişi kuş da arasıra çukurun yanına gelerek erkeğin çalışıp çalışmadığını kontrol eder. Sonunda dişi, çürüyen bitkilerin üzerindeki kuma yumurtlar.

"Kuluçka makinesi"nin üstündeki yavruların gelişebilmesi için, ısının + 33oC'de sabit tutulması gerekmektedir. Erkek, bunu sağlayabilmek için, bir termometre kadar hassas gagası ile sık sık kumların ısısını ölçer. Gerekirse yükselen ısıyı düşürmek için havalandırma delikleri açar. Öyle ki dışarıdan kum öbeğinin üzerine 1-2 avuç toprak atılacak olsa, erkek megapod hemen fazla kumu ayaklarıyla dışarı atarak, ısıdaki en küçük bir değişimi bile engeller. Bu koruma altında yavrular dünyaya gelir. Dünyaya yeni gelen yavrular o kadar gelişmiştir ki, yumurtadan çıktıktan birkaç saat sonra uçabilirler.

İnsanoğlunun bile yapmakta zorlanacağı böyle bir işi, bu hayvanlar milyonlarca yıldır nasıl başarmaktadır? Hayvanlarda, insan gibi bir bilinç olmadığını bildiğimize göre, bu olayın tek açıklaması, hayvanın bu iş için "programlanmış", önceden bu işi yapacak şekilde yaratılmış olduğudur. Aksi halde, ne bu iş için altı ay önceden hazırlık yapmasının, ne de karmaşık kimyasal işlemleri bilmesinin açıklanması mümkün değildir. Neden yumurtaları korumak için böyle bir zahmete giriştiği ise başlı başına bir sorudur. Tek cevabı ise, Allah'ın canlılara verdiği çoğalma ve yavruları koruma isteğinde gizlidir.ÇMEN KUŞLAR

Kuşların nasıl ve neden göç etmeye başladıkları, "göç kararı"nı neye dayanarak aldıkları yüzyıllardır merak ediliyor. Önceleri hayvanların mevsim değişikliğinin bir sonucu olarak göçe başladığı düşünülmüştü. Yani, "yıllar önce göç diye birşey yoktu. Ama şartlar değişince göçler başladı" diyordu bazıları. Oysa göç olayı yön bulma, gıda depolama, uzun süre uçabilme gibi şartlar gerektirmektedir. Bu şekilde yaratılmamış bir hayvanın birdenbire göç eden bir hayvana dönüşmesi mümkün değildir. Zaten yapılan deneyler göç olayının mevsim değişiklikleri ile alakalı olmayıp yeryüzünde kurulmuş bulunan ekolojik dengenin bir parçası olduğunu ortaya çıkartmıştır.

Konuyla ilgili bir çalışmada, bahçe bülbülleri ısı ve ışık gibi iç koşulları değiştirilebilen bir laboratuarda deneylere tabi tutuldu. İçerideki koşullar dışardakinden farklı olarak düzenlendi. Örneğin dışarıda kış mevsimi yaşanırken, laboratuarda bahar ortamı sağlandı. Kuşlar içerdeki şartlara göre vücutlarındaki düzenlemeleri yaptılar. Aynı göç vaktinin yaklaştığı zamanlarda yaptıkları gibi, yakıt için yağ depoladılar. Fakat görüldü ki, kuşlar, yapay mevsime göre kendilerini ayarlayıp, erkenden göç

edecekmiş gibi hazırlansalar da, göç hareketine vaktinden önce girişmediler. Dışardaki mevsime uydular. Bu da kuşların göçe başlama kararını mevsim şartlarını gözlemleyerek almadıklarının ispatıydı.

Peki kuşlar göç vaktini neye dayanarak belirliyorlardı? Bilim adamları bu sorunun cevabını bulabilmiş değiller. Bu nedenle, canlılarda, kapalı bir ortamda zamanlama yapabilmelerini ve mevsim değişikliklerini ayırdedebilmelerini sağlayan bir "iç saat"in varolduğunu düşünüyorlar. Ama, "kuşların bir iç saati var, bu sayede göç vaktini anlıyorlar" demenin bilim dışı, kaçamak bir cevap olduğu açıktır. Bu nasıl bir saattir, vücudun hangi organına bağlı olarak çalışmaktadır ve nasıl oluşmuştur?

Aynı sistemin sadece tek bir göçmen kuş için değil, bütün göç eden canlılar için geçerli olduğunu düşünürsek bu sorunun cevabı daha da önem kazanır.

Dahası, bilindiği gibi göçmen kuşlar aynı yerden göçe başlamazlar, çünkü hepsi aynı yerde bulunmamaktadır. Çoğu tür, önce belirli bir yerde toplanır, sonra hep birlikte göçe başlarlar. Ama bu zamanlamayı nasıl yapmaktadırlar? Acaba nasıl olup da, bu kuşların sahip oldukları kabul edilen "saat"ler, birbiriyle bu denli uyumludur? Bu denli düzenli bir sistemin bilinçli bir yaratılış olmadan ortaya çıkması elbette mümkün değildir.

Enerji Kullanımı

Kuşlar uçmak için büyük bir enerji sarfederler. Harcanan bu enerjiyi karşılayabilmek için, kara ve denizdeki tüm canlılardan daha çok yakıta ihtiyaç duyarlar.

Mesela 3.000 km.'lik Hawaii-Alaska mesafesini katedebilmek için birkaç gramlık, minik "sarısalkım kuşu" yolculuğu boyunca 2.5 milyon kez kanat çırpmak zorundadır. Buna rağmen 36 saat gibi uzun bir süre havada kalabilmektedir. Bu yolculuğu sırasındaki sürati ise saatte ortalama 80 km.dir. Bu kadar yorucu bir uçuş sırasında, kuşların kanındaki asit miktarı aşırı derecede artar ve yükselen vücut ısısı nedeniyle de kuş bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Bazı kuşlar bu tehlikeyi karaya inerek engellerler. Peki engin denizlerin üzerinde göç etmekte olanlar nasıl kurtulacaktır? Onun denizin üzerindeyken inebileceği bir kara parçası bulması imkansız gibidir. Ünlü bilimadamı Wöerner Nachtiyall, bu durumda kuşun kanatlarını mümkün olduğu kadar açıp kendini bırakarak serinlediğini gözlemiştir.

Göçmen kuşların metabolizmaları da, bu işi kaldıracak kadar güçlüdür. Örneğin göçeden en küçük kuş olan "kolibri"nin vücudundaki metabolizma hareketi, bir filinkinden 20 kat daha fazladır. Bu sebeple kuşun vücut sıcaklığı 62°C'ye ulaşır.

Yüksek İrtifada Uçuş

Göçmen kuşların bir bölümü çok yüksek irtifada uçarlar. Örneğin kazlar 8.000 metre yükseklerde uçabilirler. Atmosferin, 5.000 metrede bile deniz seviyesine kıyasla % 63 oranında daha az yoğun olduğu hatırlandığında kazların uçtuğu yüksekliğin ne denli akılalmaz olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü, atmosferin bu denli seyrek olduğu bir yükseklikte uçan kuş, daha hızlı kanat çırpmak ve dolayısıyla daha fazla oksijen bulmak zorundadır.

Ancak bu hayvanların ciğerleri, yükseklerdeki oksijenden maksimum oranda faydalanabilecek şekilde yaratılmıştır. Memeli hayvanlarınkinden farklı bir şekilde çalışan akciğerler, kuşların seyrek havada normalden fazla enerji almalarını sağlar.

Mükemmel Duyma Yeteneği

Kuşlar göçleri sırasında hava olaylarına da dikkat ederler. Örneğin yaklaşan bir fırtınanın odağına girmemek için yollarını değiştirirler. Kuşların bu özelliğini araştıranlardan ornitolog Melvin L. Kreithen bazı kuşların atmosferde çok uzak mesafelere yayılan son derece küçük frekanslı sesleri işittiklerini saptamıştır. Bu sayede göçmen kuş, bulunduğu yerden çok uzaktaki bir dağın üzerinde patlayan fırtınayı veya yüzlerce kilometre ileride, denizin üzerindeki gök gürültüsünü işitebilmektedir. Ayrıca, kuşların göç yollarını, hava şartlarının genelde tehlikeli olduğu bölgelerden uzak tuttukları da bilinmektedir.

Yön Algılama

Kuşlar, binlerce kilometrelik uçuşları sırasında, pusula, harita ya da benzeri yön belirleyicilerden yoksun olarak, nasıl doğru yönü bulmaktadırlar?...

Bununla ilgili olarak ilk öne sürülen teori, kuşların yer şekillerini ezberledikleri ve böylece yolu şaşırmadan katedebildikleri şeklindeydi. Ama yapılan deneyler, bu teorinin yanlış olduğunu göstermiştir.

Konuyla ilgili olarak güvercinler üzerinde yapılan bir deneyde, hayvanların gözlerine etrafı görmelerine engelleyen donuk lensler takılmıştır. Ancak, böylece yeryüzü şekillerini görmeleri engellenmiş güvercinler, sürülerinden birkaç kilometre ötede bırakılsalar bile, yine gidecekleri yolu bulabilmişlerdir.

Daha sonra yapılan araştırmalarda, dünyanın manyetik alanının özellikle kuş türleri üzerinde etkili olduğu anlaşılmıştır. Yapılan çeşitli çalışmalarla, kuşların yerin manyetik alanından yararlanarak yönlerini bulmalarını sağlayan oldukça gelişmiş bir "manyereseptör" (manyetik alan algılayıcısı) sistemine sahip oldukları ortaya konmuştur. Bu sistem sayesinde, kuşlar, göç sırasında dünyanın değişen manyetik alanını hissederek, yönlerini belirlemektedirler. Deneyler, göçmen kuşların, manyetik alandaki % 2'lik bir değişimi bile algıladıklarını göstermiştir.

Bazıları, kuşların vücudunda bir tür pusula olduğunu söyleyerek, konuyu açıkladıklarını zannetmektedirler. Ancak, asıl büyük soru bu noktadan doğmaktadır.

Soru şudur: Kuşlar nasıl olmuş da birer "doğal pusula" ile donatılmışlardır? Pusulanın, "icad" edilen bir şey olduğunu, insan aklı tarafından yapıldığını biliyoruz. Peki insanın bilgi birikimiyle ortaya çıkardığı bir aygıt olan pusula, kuşların vücudunda nasıl var olmuştur? Acaba yıllar önce, bir kuş türü, yön bulurken dünyanın manyetik alanından yararlanmanın faydasını düşünmüş ve kendi vücudu için bir "manyereseptör" mü icad etmiştir?Yoksa yine yıllar önce, bir kuş türü "tesadüfen" böyle bir mekanizma ile mi donanmıştır? Kuşkusuz hayır...

Ne kuşun kendisi, ne de bir tesadüf, vücuda son derece gelişmiş bir pusula ekleyemez. Kuşun vücut yapısı, akciğeri, kanatları, sindirim sistemi vb. gibi, yön bulma yetenekleri de Allah'ın kusursuz yaratışının örneğidir. Kuran, O'nun yaratışından şöyle söz eder:

> **"O Allah ki, yaratandır, kusursuzca varedendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O Azizdir, Hakimdir. (Haşr, 24)**

KELEBEKLERİNİN YOLCULUĞU

Güneydoğu Kanada'da yaşayan Monark kelebeklerinin göç öyküsü, kuşlarınkinden daha da karmaşıktır.

Monark kelebekleri, normalde tırtıllıktan kurtulup tam bir kelebek olduktan sonra ancak 5-6 hafta yaşarlar. Bir yıl içinde dört Monark nesli yaşar. Bu dört neslin üçü, ilkbahar ve yaz aylarında yaşar.

Sonbahar geldiğinde durum değişir. Çünkü sonbaharla birlikte, göç başlayacaktır ve bu göçü üstlenecek olan Monark nesli, aynı yıl içinde gelip-geçmiş olan diğer nesillerden çok daha uzun yaşayacaktır. Göç edecek olan Monarklar, mevsimin dördüncü kuşak kelebekleridir.

Göç, çok ilginç bir biçimde, tam sonbaharda gecenin gündüze eşitlendiği gecede başlar. Güneye göçen bu kelebekler, önceki diğer üç kuşaktan altı ay daha fazla yaşayacaklardır. Çünkü çıktıkları yolculuğu tamamlayıp geri dönebilmeleri için bu kadar süre yaşamaları şarttır.

Güneye inen kelebekler, Yengeç Dönencesi'ni geçip soğukları geride bıraktıklarında dağılmazlar. Kıtanın yarısını aşan bir göçten sonra milyonlarca kelebek Meksika'nın ortasında konaklar. Burası üzeri zengin bitki örtüsü ile kaplı volkanik dağların sırtlarıdır. 3000 m. yükseklikteki bu yer kelebeklerin yaşayabileceği kadar sıcaktır. Burada Aralıktan Mart'a kadar 4 ay boyunca hiçbir şey yemezler. Yaşamlarını vücutlarındaki yağ stoklarıyla sürdürürken, yalnızca su içerler.

İlkbaharda açmaya başlayan çiçekler Monarklar için önemlidir. 4 aylık bir bekleyişten sonra ilk defa kendilerine bir bal özü ziyafeti çekerler. Artık Kuzey Amerika'ya dönüş için gerekli enerjiyi depolamışlardır. İki aylık yaşam süresini sekiz aya genişletilmiş olarak yaşayan bu kuşağın başka yönlerden diğerlerinden hiçbir farkı yoktur. Mart sonunda yola koyulmadan önce çiftleşirler. Tam gece ile gündüz eşitlendiği gün koloni kuzeye uçmaya başlar. Yolculuklarını tamamlayıp Kanada'ya vardıktan az sonra da ölürler. Ancak, ölmeden önce, soylarının devamı için gerekli olan kuşağı da dünyaya getirirler.

Yeni doğan kuşak, yılın ilk neslidir ve yaklaşık bir buçuk ay yaşayacaktır. Daha sonra ikinci ve üçüncü kuşaklar... Dördüncü kuşağa gelindiğinde göç yine başlayacak, bu kuşak yine diğerlerinden altı ay daha fazla yaşayacaktır ve zincir böyle sürüp gidecektir...

Bu ilginç sistem, akla bir çok soru getirmektedir: Nasıl olmaktadır da, her dört nesilden biri altı ay daha uzun yaşayacak şekilde doğmaktadır? Nasıl olmaktadır da, bu uzun yaşayan nesil binlerce yıldır tam kış aylarına denk gelmektedir? Nasıl olmaktadır da, kelebekler göçe tam gece ile gündüzün eşit olduğu günde başlamakta, bu ince hesabı tutturabilmektedirler; yoksa takvim mi kullanmaktadırlar?

Kuşkusuz bu soruların Evrim ya da benzeri teorilerin içinde hiçbir cevabı bulunamaz. Çünkü, kelebekler bu ilginç özellikleri var oldukları andan beri taşımaktadırlar. Eğer dünya üzerindeki ilk dördüncü Monark nesli uzun yaşama özelliğine sahip olmasaydı, bütün kelebekler o kış içinde ölürdü ve hayvanların nesli tükenirdi.

Monarklar, var edildikleri andan itibaren bu olağanüstü özelliği taşıyor olmalıdırlar. "Tesadüf"ler ise, hayvanın neslini göçe göre ayarlama gibi bir yeteneğe şüphesiz sahip değildir. Kelebekler, şöyle bir düşünüp, dördüncü nesillerini uzun yaşatmaya karar vermiş, sonra da metabolizmalarını, DNA'larını, genlerini buna göre ayarlamış da olamazlar.

Açıktır ki, Monarklar, böyle bir özelliğe sahip olarak yaratılmışlardır.

Nadir bitkilerden biri olan orkidelerin insanları hayrete düşüren bir üreme sistemi vardır. Bazı orkide türleri, üremek amacıyla kullandıkları çiçek tozlarını karşı cinsteki bitkiye ulaştırmak için "aracı" kullanırlar. Bu aracılar da genellikle bitkideki nektarı emmeye gelen böceklerdir. Doğadaki birçok bitki türünün de kullandığı bu üreme sistemi genelde söyle işler:

Bitkideki cazip balözünü emmeye gelen bir böcek, bitkinin çiçek tozu kesesinin olduğu bölgeye konar. Balözünü alırken ayakları ve antenleri çiçek tozlarına bulaşır ve diğer bir çiçeğe konduğunda ulaştırdığı bu tozlar sayesinde bitki döllenir. Yani bitki, karşı cinsine kendisinin ulaştıramayacağı tohumlarını, balözü sayesinde cezbettiği böcekler kanalıyla yollar. Dolayısıyla bu yöntemle çoğalan orkideler için balözü, türün devamı için hayati önem taşıyan bir maddedir.

Peki bu yöntemle çoğalan, ama balözüne de sahip olmayan bir bitkinin durumu ne olabilir?

Ophrys speculum isimli orkidenin durumu işte buna örnektir. Bitkinin böcekleri kendisine çekecek bir balözü salgısı yoktur. Ama bitkinin bir başka özelliği onun da diğerleri gibi çoğalabilmesine olanak tanır. Bu özellik, çiçeğinin biçimidir.

Çiçeğin alt dudağı renk, şekil ve hatta üzerindeki sık tüylere varıncaya kadar kanatları açık dişi bir yaban arısına benzemektedir. Erkek yaban arısı çiftleşmek amacıyla bir dişi aradığında, orkideden yayılan çekici kokunun da etkisiyle çiçeğe yönelir. Herşeyiyle tam bir dişi yaban arısına benzeyen çiçeğin alt dudak kısmına konar ve onunla çiftleşmeye çalışır. Bu sırada tam kafasının hizasındaki çiçek

tozlarının bulunduğu bölüme de değer ve çiçek tozları kafası ve antenlerine bulaşır. Arı bir süre sonra bu çiçek tozlarıyla beraber orkidenin üzerinden havalanacak, ve kendisini cezbedecek bir başka orkideyi gördüğünde aynı işlemi tekrarlayacaktır. Bu esnada yine tam kafasının hizasına gelen üreme organına başındaki ve antenlerindeki tozları bırakacak, ve orkideyi döllemiş olacaktır.

Şimdi bu mükemmel mekanizmayı tekrar gözden geçirelim:

1. Orkidenin çoğalabilmesi için böcekleri kendine çekmesi gerekir, ama bunu sağlayabilecek balözüne sahip değildir.

2. Bunun yerine orkidenin alt dudağı, kanatları açık duran bir dişi yaban arısına benzemektedir.

3. Orkidenin çıkardığı bir kokudan etkilenen erkek yaban arısı ona yönelir.

4. Dişisini gördüğünü zanneden arı, çiftleşmek üzere çiçeğe konduğunda çiçek tozlarını taşıyan kese arının kafasına ve antenlerine yapışır.

5. Aynı işlemi bir başka orkidede tekrarlayan yaban arısı, kafasına ve antenlerine yapışmış olan çiçek tozu kesesini diğer çiçeğe getirir ve tam üreme organının bulunduğu yere bırakır.

Bu beş aşamalı üreme mekanizması, ortada çok açık bir "tasarım" olduğunu göstermektedir. Orkidenin dişi bir yaban arısına tıpatıp benzemesi, üstelik de erkeğini kendisine çekecek bir kokuyu salgılayabilmesi "rastgele" ve "bilinçsiz" değişimlerle oluşamayacak kadar ince bir dizayndır. Şimdi kendimize şu soruları soralım:

• Şuursuz bir bitki bir böceğin şeklini, özelliklerini ve hatta cinsiyetini nereden bilir?

• Diyelim ki orkide erkek yaban arısını "tanıyor" (!) ve "biliyor" (!). Kendisini ona benzetecek iradeye, güce ve tekniğe nasıl sahip olabilir? Bilinçsiz bir bitkinin böyle bir gücü olabileceğini düşünmek ne kadar akılcıdır?

• Bu benzediği böceğin karşı cinsini cezbedecek kokuyu nasıl bilebilir? Farzedelim ki bildi, bunu kendinde nasıl üretebilir?

• Dişi yaban arısına benzeyen şeklin biçimini ve pozisyonunu kendisi mi belirlemiştir?

• Bu soruların hepsine arka arkaya "tesadüf" diye cevap veren bir evrimcinin inanılırlığı, güvenilirliği ne olabilir?

Her aşamasında ince bir plan, hesap ve estetik bulunan bu üreme yöntemi, elbette ki bilinçsiz bir bitki tarafından geliştirilemez. Her parçası tam bir uyum içinde çalışmadığı sürece bitkinin üremesi mümkün değildir. Yani evrim teorisinin iddia ettiği gibi zaman içinde, yavaş yavaş gelişerek bu sistemi kazanmış olamaz. Bitkinin ilk oluştuğu anda tüm bu mekanizmanın tam teşekküllü biçimde bulunmaması orkidenin kesin ölümüyle sonuçlanacak ve türün devamı da söz konusu olmayacaktı.

Başından sonuna kadar büyük bir düzen ve intizam içinde çalışan bu mekanizma, Allah'ın yaratışının ve canlılar üzerindeki hakimiyetinin açık bir göstergesidir. Mükemmel bir "tasarım" vardır, ve bir tasarım varsa, bunun elbette ki bir tasarımcısı da olacaktır. Evrimciler bu tasarımcıyı "şans eseri gelişmeler" olarak tanımlamaya çalışırlar. Oysa şans eseri gelişmeler mevcut sistemi bozar, çalışmaz hale getirir ve yok eder. Bir bitkinin "şans eseri" bir yaban arısına benzediğini, yine "şans eseri" benzediği yaban arısının karşı cinsini cezbedecek bir kokuyu salgılayabildiğini iddia etmek, sadece açık gerçeklere yüz çevirmektir.

Bu orkide bizlere göstermektedir ki, bu orkideyi yaratan güç onu da, dişi ve erkek yaban arısını da çok iyi bilmekte ve birbirlerine uygun olarak yaratmaktadır. Bu güç, tüm evrenin ve tüm canlıların yaratıcısı olan Allah'tır.

HÜCREDEKİ MUCİZE

Şimdiye dek farklı canlılardaki yaratılış delillerini inceledik. Tüm bu canlıları mikroskop altında incelediğimizde ise, bir başka çarpıcı yaratılış mucizesi ile ile karşılaşırız. Herhangi bir organımızın derinliklerini mikroskop altında incelediğimizde, orada o organı oluşturmak üzere biraraya gelmiş ve her an faaliyet içinde olan milyonlarca minik canlının yaşadığını görürüz. Yalnızca insan değil, bütün canlılar hücre denilen bu mikroskobik canlıların biraraya gelmesinden oluşurlar.

İnsan vücudunda 100.000.000.000.000 (100 trilyon) civarında hücre bulunur. Bu hücrelerden bazıları o kadar küçüktür ki bunların 1 milyon tanesi biraraya gelse ancak bir iğne ucu kadar yer kaplar. Ancak, bu küçüklüğüne rağmen hücre, bilim dünyasının ortak görüşüyle, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı ünvanını korumaktadır. Halen keşfedilmemiş pekçok sırrı içinde barındırmayı sürdüren hücre, evrim teorisinin de en büyük açmazlarından birini oluşturur. Zira hücre, insanın "yaratılmış" olduğunun en göz kamaştırıcı delillerinden birini oluşturmaktadır.

Çünkü hücrenin yaşamını sürdürebilmesi için, çeşitli işlevlere sahip bütün temel parçalarının birarada bulunmaları gereklidir. Bu nedenle, eğer hücre evrim sonucu meydana gelmiş olsaydı, milyonlarca parçasının aynı anda ve aynı yerde varolmuş olması, bunların da aynı anda belli bir düzen ve plan içinde biraraya gelmiş olmaları gerekirdi. Böyle bir olayın tesadüfen gerçekleşebilmesi ise ihtimal sınırlarının çok ötesinde olduğundan, böyle bir yapının varlığının "yaratılış" dışında hiçbir açıklaması yoktur.

Hücrenin, evrimin iddia ettiği gibi rastlantılar sonucu meydana gelebilmesi, basım evindeki bir patlamayla şans eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından daha düşük bir ihtimale sahiptir. Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de Nature dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir evrimci olmasına rağmen Hoyle, tesadüflerle canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747'nin oluşması arasında bir fark olmadığını belirtir. Başka bir deyişle, canlılığın tesadüfen meydana gelmiş olması ihtimal dışıdır.

Buna rağmen evrimciler, hala, ilkel dünya şartları gibi, olabilecek en kontrolsüz ortamda canlılığın rastlantılarla ortaya çıktığını iddia edebilmektedirler. Oysa bu, hiçbir zaman bilimsel verilerle uyuşmayan bir iddiadır. Ayrıca en basit ihtimal hesapları bile, değil canlı bir hücrenin, o hücredeki milyonlarca proteinden bir tanesinin bile tesadüfen oluşamayacağını matematiksel olarak kanıtlamıştır.

Hücrenin içindeki binlerce küçük organel her saniye binlerce karmaşık işlem gerçekleştirir. Tek bir canlı hücresinde, enerji üretiminden vücutta kullanılan proteinlerin ve enzimlerin sentezine, dışarıdan alınan kimyasal maddelerin seçilip ayrıştırılmasından bunların kullanılabilecek hale getirilmesine, hücre içinde kullanılacak maddelerin cinslerine göre depolanmasına kadar pekçok karmaşık işlem ve bu işlemler için gerekli binlerce ara işlem ve organizasyon her an süregider.

Bu işlemlerde son derece karmaşık ve uzmanlaşmış olan ve organel adı verilen mikroskobik hücre elemanları görev yapar. Her ne kadar mikroskobik olsalar da her biri en az bir fabrika ya da laboratuvar kadar kompleks ve özelleşmiş olan bu organellerin yaptıkları işlemlerin birçoğu, günümüzün teknoloji harikası laboratuvarlarında bile gerçekleştirilemez. Örneğin hücrede oldukça karmaşık bir işlem sonucunda üretilen enzimlerin ve proteinlerin çoğu bugün suni yöntemlerle istenen verimde ve başarıda elde edilememektedir. Bitki hücrelerinde yapılan fotosentez işlemi suni yöntemlerle gerçekleştirilemediği gibi, bu işlemin bitki hücresinde meydana gelen birçok aşaması bugün hala keşfedilememiştir.

Hücrenin akıllara durgunluk veren yapısı hakkında küçük bir fikir sahibi olmak için yalnızca bu hücre organellerini çevreleyen zarın yapısını ve fonksiyonlarını incelemek bile yeterli olacaktır.

Hücre Zarı

Başlangıçta bilim çevrelerinde, en küçük canlı birimi olarak hücre kabul edilmekteydi. Ancak daha sonra, hücreyi çevreleyen ve hacim olarak ondan çok daha küçük olan hücre zarı araştırmacıların karşısına adeta yeni bir canlı türü olarak çıktı. Çünkü hücreyi çepeçevre saran bu zar, bir canlının, dahası bilinçli bir canlının, yani insanın temel özelliklerinden olan karar verme, hatırlama, değerlendirme gibi özellikler göstermekteydi.

Hücre zarı hücreyi çevreleyen bir örtüdür. Ama görevi sadece hücreyi sarıp kuşatmak değildir. Bu zar, hem komşu hücrelerle iletişimi ve bağlantıyı sağlar, hem de en önemlisi, hücreye giriş çıkışı çok sıkı bir şekilde denetler. Sahip olduğu bu üstün karar verme yeteneği, hafızası ve gösterdiği akıl yüzünden hücre zarı hücrenin beyni olarak kabul edilir.

Hücre zarı o kadar incedir ki, 1 milimetrenin yüzbinde biri kalınlığıyla, sıradan mikroskopla değil ancak elektron mikroskobuyla ayırt edilebilir. Zar çift taraflı, hem içe hem dışa doğru dönük yağ moleküllerinden oluşan uçsuz bucaksız bir duvara benzer. Bu duvar üzerinde hücreye girişi ve çıkışı sağlayan kapılar ve zarın dış ortamı tanımasını sağlayan algılayıcılar vardır. Bu kapılar ve algılayıcılar protein moleküllerinden yapılmıştır. Hücre duvarının üzerinde yer alırlar ve hücreye yapılan tüm giriş ve çıkışları titiz bir biçimde denetlerler.

Şimdi dilerseniz, yağ ve protein gibi bilinçsiz moleküllerden oluşan bu ince örtünün başardığı işleri, yani kendisine "canlı" ve "akıllı" dedirten özelliklerini inceleyelim.

Kontrol Kimde?

Hücre zarının ilk görevi az önce de belirttiğimiz gibi, hücrenin organellerini sararak bir arada tutmaktır. Ancak bundan çok daha karmaşık bir iş daha yapar. Bu organellerdeki işlemlerin ve hücrenin yaşamının devam edebilmesi için gerekli maddeleri dış ortamdan sağlar. Hücrenin dışındaki ortamda sayısız kimyasal madde vardır. O, bunların içinden hücrenin ihtiyaç duyduklarını tanır ve yalnızca onları içeri alır. Son derece ekonomiktir; hücrenin ihtiyaç duyduğu miktardan fazlasını kesinlikle içeri almaz. Bu kadarla da kalmaz; bir yandan da hücrenin içindeki zararlı artıkları anında tesbit eder ve hiç zaman kaybetmeden dışarı atar. Zarın bir diğer görevi de, beyinden veya vücudun çeşitli bölgelerinden hormonlar vasıtasıyla taşınan mesajları anında hücrenin merkezine ulaştırmaktır.

Belli ki, bu işleri yapabilmesi için hücre içindeki bütün faaliyetleri ve gelişmeleri bilmeli, gerekli veya fazla olan maddelerin listesini çıkarmalı, stokları kontrol altında tutup, üstün bir hafıza ve karar verme yeteneğine sahip olmalıdır.

Hücre zarı öyle seçicidir ki, dış ortamda başıboş dolaşan maddelerden bir tanesi bile onun izni olmadan şans eseri hücre kapılarından içeri giremez. Hücrenin içinde lüzumsuz, amaçsız tek bir molekül bile bulunmaz. Hücre dışına çıkışlar da aynı şekilde hassas kontroller, sıkı denetimler sonucunda gerçekleşir. Hücre zarının görevi o kadar hayatidir ki en ufak bir hatayı kabul etmez. Çünkü içeriye yanlış, zararlı bir kimyasal maddenin veya bir maddenin gerekli olanından fazlasının alınması ya da dışarı atılması gereken artık maddelerin zamanında ve gerektiği gibi atılamaması gibi hata ve aksaklıklar hücrenin ölümü anlamına gelir.

Evrimcilerin öne sürdüğü gibi ilk canlı hücre tesadüflerle meydana gelmiş olsaydı, varlığını devam ettirebilmesi için mutlaka bu saydığımız mükemmel yeteneklerle donatılmış bir zarla kaplanmış olması gerekirdi. Bu zarın özelliklerinden birisi gelişmemiş olsa, hücre çok kısa bir sürede kesinlikle yokolurdu.

Peki acaba hangi "tesadüf" böyle "akıllı" bir yağ birikintisini meydana getirmiştir?...

Tüm evrim teorisini tek başına bir anda çökerten bu sorunun daha da ötesinde bir soru soralım; Sözünü ettiğimiz işlemler sırasında ortaya çıkan "akıl", zarın kendi aklı mıdır?

Dikkat edin; bu saydıklarımızı yapan bir bilgisayar veya robot değil, yalnızca hücrenin etrafını çeviren, yağdan oluşan ve üzerinde yer yer protein bulunan bir örtüdür. Bu kadar karmaşık işi hatasız yapabilen hücre zarında bir düşünme merkezi veya beyin de aramaya kalkmayın. Bulamazsınız. Çünkü, adı üzerinde kendisi sadece bir 'zar'dır.

Zarın, bir beyni ve aklı olmadığı halde bu kadar akıllı işler yapması onun yalnızca, bu aklın kaynağından aldığı emirleri harfiyen yerine getirdiğini gösterir. Bir ayet bu gerçeği şöyle açıklar:

> **Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın her şeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle her şeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak, 12)**

İşte, hiçbir düşünme kabiliyeti olamayacak böyle basit bir zarda bu kadar üstün özellikler sergileyen Allah'ın, insanlara kendi varlığını kanıtlayan bu kadar bariz bir delil daha sunması, göz göre göre O'nu inkar edenleri bir kez daha mazeretsiz bırakmaktadır.

İnsan Hücresindeki Dev Ansiklopedi

Teknolojik bir ürünün veya tesisin yapımında ve yönetiminde insanoğlunun yüzyıllar boyunca elde ettiği tecrübe ve bilgi birikimi kullanılır. Dünyanın en ileri ve karmaşık tesisi olan insan vücudunun inşası için gereken bilgi ve tecrübe ise DNA'da saklıdır. Burada vurgulanması gereken önemli nokta, DNA'-nın daha ilk insandan itibaren şimdiki mükemmellik ve karmaşıklığıyla birlikte varolageldiğidir. Akıllara durgunluk veren yapı ve özellikleriyle, böyle bir molekülün, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüf ve rastlantılar sonucu oluşmasının ne derece mantık dışı olduğunu ilerleyen satırları okudukça sizler de daha net göreceksiniz.

İnsan vücudu bir yapıya benzetilecek olursa, vücudun en ince ayrıntısına kadar eksiksiz bir plan ve projesi, bütün teknik ayrıntılarıyla her hücrenin çekirdeğindeki DNA'da mevcuttur.

DNA, hücrenin ortasında yer alan çekirdekte titizlikle korunmaktadır. İnsan vücudunda sayıları 100 trilyona varan hücrelerin ortalama çapının 10 mikron (mikron=milimetrenin binde biri) olduğu hatırlanacak olursa, ne kadar küçük bir alandan söz edildiği daha iyi anlaşılır. Bu mucizevi molekül, Allah'ın yaratma sanatındaki mükemmellik ve olağanüstülüğün açık bir kanıtıdır. Öyle ki yalnızca bu molekülü incelemek ve halen pek azı günışığına çıkmış sırlarını araştırmak için özel bir bilim dalı bile kurulmuştur: "Genetik"...

21. yüzyılın bilimi olarak kabul edilen genetik, elindeki her türlü teknolojik olanaklara rağmen DNA'nın esrarını çözme konusunda henüz emekleme safhasındadır.

Daha anne karnında yeni döllenmiş bir yumurta hücresi halinde iken, ilerde sahip olacağımız bütün özellikler bir kader tarafından belirlenmiş ve "bir düzen içinde" DNA'larımıza yerleştirilmiştir. Otuz yaşına geldiğimizde sahip olacağımız boy, renk, kan grubu, yüz şekli gibi bütün özelliklerimiz otuz yıl dokuz ay öncesinden, yani döllendiğimiz andan itibaren başlangıç hücremizin çekirdeğinde kodlanmıştır.

DNA'daki bu bilgiler sadece az önce değindiğimiz fiziksel özellikleri belirlemez. Aynı zamanda hücre ve vücuttaki binlerce farklı olayı ve sistemi de kontrol eder. Örneğin, insanın kan basıncının alçak, yüksek veya normal olması bile DNA'daki bilgilere bağlıdır.

DNA'da kayıtlı bulunan bu bilgi pek hafife alınacak gibi değildir. Öyle ki, inanması güç fakat insanın tek bir DNA molekülünde tam bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak miktarda bilgi bulunur. Dikkat edin; tam 1.000.000 ansiklopedi sayfası... Yani, her bir hücrenin çekirdeğinde, insan vücudunun işlevlerini kontrol etmeye yarayan bir milyon sayfalık bir ansiklopedinin içerebileceği miktarda bilgi kodlanmıştır.

Bir benzetme yapmak istersek, dünyanın en büyük ansiklopedilerinden birisi olan 23 ciltlik "Encyclopedia Britannica"nın bile toplam 25 bin sayfası vardır. Bu durumda, karşımıza inanılmaz bir tablo çıkar. Mikroskobik hücrenin içindeki, ondan çok daha küçük bir çekirdekte bulunan bir molekülde, milyonlarca bilgi içeren dünyanın en büyük ansiklopedisinin 40 katı büyüklüğünde bir bilgi deposu saklı durmaktadır. Bu da 920 ciltlik, dünyada başka eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi demektir. Yapılan tesbitlere göre ise, bu dev ansiklopedi yaklaşık 5 milyar farklı bilgiye sahiptir.

Bu son iki kelimeyi tekrarlayalım; "bilgiye sahiptir"...

İşte burada durup, ağzımızdan kolayca çıkıveren bu iki kelime üzerinde düşünmemiz gerekir. Bir hücrenin içinde milyarlarca bilgi olduğunu söylemek kolaydır. Ancak bu, hiç de öyle laf arasında söylenip geçilebilecek bir ayrıntı değildir. Çünkü, burada sözünü ettiğimiz bir bilgisayar veya kütüphane değil, yalnızca protein, yağ ve su moleküllerinden oluşan, milimetreden 100 kat daha küçük bir küptür. Bu küçücük et parçasının içinde, değil milyonlarca bilgi, tek bir bilginin var olması ve onun bu bilgiyi muhafaza etmesi bile son derece hayret verici bir mucizedir.

İnsanlar modern çağda bilgiyi saklamak için bilgisayarları kullanıyorlar. Bilgisayar teknolojisi ise bugün bütün diğer teknolojilerin başını çeken en ileri teknoloji olarak kabul ediliyor. Bundan 20 yıl önce, oda büyüklüğündeki bir bilgisayarın sahip olabildiği bilgiyi, bugün küçük "mikroçip"ler saklayabilmekte... Ancak insan zekasının asırlardır edindiği bilgi birikimi ve yıllar süren çabaları sonucunda geliştirdiği bu son teknoloji bile daha tek bir hücre çekirdeğinin bilgi saklama kapasitesine uzaktan yakından ulaşabilmiş değil. Böyle muazzam bir kapasiteye sahip olan DNA'nın küçüklüğünü yansıtması açısından şu karşılaştırma yeterlidir sanırız:

Bugüne kadar yaşamış, gelmiş geçmiş her canlı türünün bütün özellikleri bilgi olarak DNA'ya yüklense toplam DNA hacmi bir çay kaşığının ancak küçük bir kısmını doldururdu. Dahası geriye şu ana kadar yazılmış bütün kitapları saklayabilecek kadar boşluk kalırdı.[12]

Gözle göremediğimiz, çapı milimetrenin milyarda biri büyüklüğünde olan, basit atomların yanyana dizilmesiyle oluşmuş bir zincir, acaba böyle bir bilgiye ve hafızaya nasıl sahip olabilir? Bu soruya şunu da ekleyin: Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden herbiri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve bilinçli bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz?

Bu durumda şunu kabul etmelisiniz ki midenizdeki ya da kulağınızdaki herhangi bir hücre sizden kat kat daha bilgili, bu bilgiyi en doğru ve en kusursuz şekilde değerlendirdiği için de sizden çok daha akıllıdır.

Peki nasıl olur da vücudunuzdaki 100 trilyon hücrenin herbiri ayrı ayrı böylesine inanılmaz bir akla sahip olabilir? Bunlar sonuçta birer atom yığınıdır ve bilinç sahibi değildirler. Tüm elementlerin atomlarını alın, farklı biçimlerde ve sayılarda birbirlerine bağlayın, farklı moleküller oluşturun, yine de akıl elde edemezsiniz. Bu moleküllerin büyük, küçük, basit ya da karmaşık olması da birşey değiştirmez. Sonuçta, bilinçli olarak bir işi organize edip başaracak bir zihin asla elde edemezsiniz.

Bunun cevabı çok basittir; akıl, bu moleküllerde ya da bunları içinde barındıran hücrede değil, bu molekülleri bu işleri yapacak şekilde programlanmış olarak var edenin kendisindedir.

Kısaca akıl eserde değil, o eseri yaratanda bulunur. En gelişmiş bilgisayar bile, onu en ince ayrıntısına dek dizayn eden, tasarlayan, onu çalıştıracak programları yazıp ona yükleyen ve kullanan bir akıl ve zekanın ürünüdür. Aynı şekilde, hücre de, içindeki DNA ve RNA'lar da, bu hücrelerden meydana gelen insan da, kendilerini ve yaptıkları işleri yaratanın eserinden başka birşey değildirler. Eser ne kadar mükemmel, kusursuz ve etkileyici olursa olsun, akıl her zaman o eserin sahibindedir.

Bir gün bir bilgisayar laboratuvarında, masanın üstünde çok gelişmiş bir disket bulsanız, ve onu bir bilgisayar yardımıyla okuyup içinde, sizin şahsınıza özel milyarlarca bilgi olduğunu görseniz, aklınıza gelecek ilk soru, bu bilgilerin kim tarafından ve ne amaçla yazıldığı olurdu. Bu bilgilerin disketin "kendisi" tarafından yazıldığı gibi saçma bir düşünce de elbette aklınıza gelmezdi. Disket bilinç sahibi değildir çünkü.

Peki aynı soruyu neden hücre için sormuyoruz? Disket içindeki bilgiler birileri tarafından oraya yazılmış ise, bundan çok daha üstün ve ileri bir teknolojiye sahip olan DNA, hangi akıl tarafından en mükemmel şekilde tasarlanıp, yaratılıp, kendisi de ayrı bir mucize olan minicik hücrenin içine özenle yerleştirilmiştir? Hem de binlerce yıl öncesinden günümüze kadar hiçbir özelliğini kaybetmeden. (Disketi yapan ve içine bilgileri yazan insanın beyninin de bu hücrelerden oluştuğunu unutmayalım). Bu satırları okumanız, görmeniz, nefes almanız, düşünmeniz, kısaca var olmanız ve varlığınızı sürdürmeniz için her an görev başında olan bu hücrelerin kim tarafından ve niçin yapıldığını sormaktan daha önemli ne olabilir sizin için?

Hayatta en çok merak etmeniz gereken, bu sorunun cevabı değil midir sizce? **BİTKİ HÜCRESİ**

Yeryüzünün yaşanabilir bir yer olmasında en büyük pay şüphesiz bitkilerindir. Bitkiler soluduğumuz havayı biz insanlar için temizler, yaşadığımız gezegenin ısısını dengelerler. Soluduğumuz havadaki oksijen bitkiler tarafından üretilir. Eğer bu üretim olmasaydı, insanların ve hayvanların yaşamı pek fazla süremezdi; atmosferdeki oksijen kısa zamanda tükenir, canlılar topluca boğularak ölürlerdi.

Besinlerimizin önemli bir bölümü de türlü tatlar taşıyan bitkilerden oluşur. Bitkiler bu besinleri hazırlarken sadece üç temel malzeme kullanırlar: Toprak, güneş ışığı ve su. Buna karşın, hepsinin de kendine özgü ve binlerce yıldır hiç değişmeyen şekil, renk, koku ve tadları vardır.

Bitkilerin, "insana besin sağlama" özelliği, diğer tüm işlevleri gibi, hücrelerindeki özel yaratılışın bir sonucudur. İnsan ve hayvan hücrelerinden daha farklı bir yapıya sahip olan bitki hücreleri, hem tüm canlılar için bir besin kaynağı oluşturacak, hem de atmosferi temizleyecek biçimde tasarlanmışlardır.

Durgun gözüken bitkilerin içinde gerçekte oldukça hareketli bir yaşam vardır. Topraktan her saniye su ve ihtiyaçları olan madensel elementleri çekerler. Bunların yanına havadan aldıkları karbondioksiti ve en önemlisi güneş enerjisini ekleyerek insanlar için temiz hava ve besin üretirler. Her gün ağaçlarda gördüğümüz, üstüne basıp geçtiğimiz yapraklardaki milyarlarca küçük hücre bu üretimi hummalı bir biçimde sürdürürler.

Bitki hücresini insan ve hayvanlarınkinden ayıran en önemli özellik, güneş enerjisini kullanabilmesidir. Bunu fotosentez denen işlemle başarır ve güneşten gelen enerjiyi insanlar ve hayvanlar tarafından besin yoluyla alınacak enerjiye çevirir.

Güneşten Besinlere Giden Enerji

Yeryüzündeki yaşamın ana enerji kaynağı güneştir. Ancak insanlar ve hayvanlar, güneş enerjisini doğrudan kullanamazlar. Güneşin enerjisi, bitkiler aracılığıyla insanlara ve hayvanlara ulaşır. Hücrelerimiz tarafından kullanılan enerji hammaddelerinin tümü, gerçekte bitkiler aracılığı ile bize taşınan güneş enerjisidir. Çayımızı yudumlarken güneş enerjisi yudumlarız, ekmeği yerken dişlerimiz arasında bir miktar güneş enerjisi vardır. Kaslarımızdaki kuvvet de gerçekte güneş enerjisinin farklı bir formundan başka bir şey değildir. Bu yazıyı okurken harcadığınız enerji de, yine güneşten gelmiştir.

Bitkilerin ve hayvanların enerji kaynağı da aynıdır. Yanan odunun yaydığı enerji, dönüşmüş güneş enerjisidir. Dönüşümün adı ise, az önce belirttiğimiz gibi, "fotosentez"dir.

Bitki hücresi güneş ışığından aldığı enerjiyi kimyasal enerjiye çevirir ve çok özel yollarla besinlere depolar. Aslında bu işi, tüm hücre değil, hücrede yer alan ve bitkiye yeşil rengini veren "kloroplast" adlı organel yapar. Bu küçük yeşil köleler, hayatlarını insanoğlu için besin ve oksijen üretmeye adamışlardır adeta. Yalnızca mikroskopla görebildiğimiz bu küçük yeşil organcıklar, güneş enerjisini organik maddeler içine depolayan dünyadaki yegane laboratuarlardır. Bitkileri insanlar ve hayvanlar için vazgeçilmez beslenme aracına dönüştüren özellik budur.

Kloroplastların yeryüzünde ürettikleri madde miktarı yılda 200 milyar tonu bulmaktadır. Yaptıkları üretim olağanüstü karmaşık bir kimyasal süreçtir ve baş döndürücü bir hızda gelişir. Kloroplastın içinde bulunan binlerce "klorofil"in ışığa verdiği tepki, saniyenin binde biri gibi kısa bir sürede gerçekleşir. Bu hız yüzünden klorofilde olan bir çok olay halen gözlemlenememektedir. Fotosentezin aşamaları genel

olarak anlaşılmıştır, fakat ayrıntılar tamamen bir bilinmeyenler yumağıdır. Çünkü kimyasal olarak taklit edilemez karmaşadaki bir sistem, insanın kavrama sınırının çok ötesinde bir hızla işlemektedir.

Fotosentez iki aşamada meydana gelir. Bu aşamalar "aydınlık evre" ve "karanlık evre" olarak adlandırılır. Aydınlık evre kloroplastın thylakoid denilen ve disklere benzeyen bölümünde yaşanır. Buradaki pigment molekülleri, güneş ışığından aldıkları enerji sayesinde elektronlarını kaybederler. Elektronların elektron taşıma sistemindeki hareketleri sonucunda ortaya bir enerji paketi ve hammadde olarak ATP ve NADPH ortaya çıkar. Karanlık evrede ise, karbondioksit, aydınlık evre sonucunda ortaya çıkan ATP ve NADPH'ın yardımları ile, şeker ve nişasta gibi besin maddelerine dönüştürülür.

Bu anlatım, sözkonusu olayın binlerce kere sadeleştirilmiş halidir, buna karşın yine de insana karmaşık gelebilmektedir. Gerçekte, fotosentez sırasında meydana gelen tepkimeler, anlatımı bu sayfalara sığmayacak kadar uzundur. Dünya üzerinde hiçbir laboratuar kısaca bahsettiğimiz bu enerji dönüşümünü yapmaya güç yetiremez. Üstelik bu işlemler milimetrenin binde biri büyüklüğünde bir organelde meydana gelmektedir. Bu organelin milimetrenin yüzmilyonda biri kalınlığında olan çeperine yerleştirilmiş bir sistem, güneş ışığı sayesinde gelen elektronları kontrolü altına alır. Bu elektronları da insanlara besin üretebilmek için enerji yapımında kullanır.

İşte bu mükemmel sistem, evrim teorisini bir kez daha tümüyle çökertmektedir. Çünkü, fotosentezin yürüyebilmesi için bütün enzim ve sistemlerin aynı anda hücre içerisinde mevcut olması gereklidir. Eksik tek bir basamak bütün sistemi etkisiz hale getirecektir. Nitekim evrimci bilim adamları, fotosentezi açıklamada -tıpkı hücredeki diğer kimyasal mekanizmalarda olduğu gibi- çaresiz kalmışlardır. Bu tür bir "bilim adamı", Prof. Dr. Ali Demirsoy, içine düştükleri aciz durumu şöyle özetler: "Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek oluşması da anlamsızdır." [13]

Güneş enerjisini elektronik ya da kimyasal enerjiye çevirmek, bilindiği gibi modern teknolojinin henüz yakın zaman önce başarabildiği bir işlemdir. Bunun için yüksek teknoloji ürünü aygıtlar kullanılmaktadır. Oysa gözle görülemeyecek kadar küçük olan bitki hücresi, bu işi tarihin başından beri istikrarlı bir biçimde yapmaktadır. Bu işi yapar hale "tesadüfen" gelmiş olması ise, üstteki evrimci itiraftan da anlaşıldığı gibi, kesinlikle mümkün değildir.

O zaman ardı ardına sorular gelir. Metrenin yüzmilyonda biri kalınlığında bir zara bir elektronu kontrol altına almayı, daha sonra insanlara hizmet etmesi için elektronu bir başka tepkimeye sokmayı kim öğretmiştir? Tüm kademeler aynı anda hücre içine nasıl yerleştirilmiştir? Nasıl olmuştur da, bitkilerin yeşil yaprakları, tüm bir canlı dünyasının enerji deposu haline gelebilmişlerdir?

Cevap açıktır. Allah, bitkilere böyle bir özellik vermiştir ve onlar da kendilerine verilen görevi Allah'a boyun eğmiş olarak yürütmekten başka bir şey yapmamaktadırlar. Nitekim Kuran şöyle der: **"O, size yeşil ağaçtan bir ateş kılandır; siz de ondan yakıyorsunuz." (Yasin Suresi, 80)**

Yeryüzündeki tüm "yeşil ağaç"lar, tüm bitkiler, Allah'ın emriyle, topraktaki su, mineraller ve gökteki karbondioksit insan için besin ve oksijen üretmektedirler. Allah insanları "gökten ve yerden rızıklandırmak" için bu canlıları araç kılmıştır. Kuran, bu gerçeği şöyle vurgular:

> **Ey insanlar, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Gökten ve yerden sizi rızıklandıran Allah'ın dışında bir başka yaratıcı var mı? (Fatır Suresi, 3)**

SONUÇ

Şüphesiz dünya üzerinde bir insanın yaratılmış olmasından ve Yaratıcısı'nı tanımasından daha önemli bir şey olamaz. Kitap boyunca yaptığımız da, her insan için hayatta en çok önem teşkil eden bu konuyu anlatmaya çalışmak oldu.

Kitap boyunca gördüğümüz gibi, Allah'ın varlığı tüm delilleriyle ortadadır. Çünkü evrende ve canlılarda var olan bilinçli tasarımlar, ancak yüksek bir bilincin sonucu olarak ortaya çıkabilirler. Bu son derece açık, yalın ve tartışmasız bir gerçektir.

Dahası bu gerçek, sizin için tüm yaşamınızdaki en önemli konudur. Belki bu konuyu şimdiye kadar bu denli önemli görmemiş, hatta üzerinde çok az düşünmüş olabilirsiniz. Ancak, emin olun, sizi yaratmış olan Allah'ı tanımak, başka her şeyden çok daha önemli ve aciliyetlidir.

O'nun size verdiklerini bir düşünün; Hayatınızı sürdürebilmeniz için özel yaratılmış, tüm detaylarıyla ince ince planlanmış bir dünyada yaşıyorsunuz. Dünyaya gelmek için ve bu düzeni sağlamak için hiçbir şey yapmadınız; sizin bu konuda hiçbir katkınız olmadı. Sadece bir gün gözünüzü açtınız ve kendinizi sayısız nimet içerisinde buldunuz. Görebiliyorsunuz, duyabiliyorsunuz, hissedebiliyorsunuz...

Tüm bunların nedeni ise, O'nun sizi bu şekilde yaratmış olmasıdır. Bir ayette şöyle denir:

"Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme ve gönüller verdi." (Nahl, 78)

Kuran'da belirtildiği gibi, sahip olduğu herşeyi insana veren ve içinde yaşadığı tüm evreni yaratan, Allah'tan başkası değildir.

O halde insana düşen de, kendisinin ve her şeyin Yaratıcı'sı olan Allah'ı bilmek ve O'na şükredici olmaktır.

NOTLAR

1. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61.
2. *İbid.*
3. *Bilim ve Teknik,* sayı 203 s. 25.
4. *New Science,* 20 Ocak 1983, s. 155.
5. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 16.
6. *Meydan Larousse,* Cilt 9, s. 21.
7. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 74.
8. *İbid,* s. 523.
9. Frank Salisbury, "Doubts about the modern synthetic theory of Evolution", *American Biology Teacher,* September 1971, s. 338.
10. Charles Darwin, *The Origin of Species,* New York: Colier Books, 1962, s. 182; Charles Darwin, *Türlerin Kökeni,* 3.b. Ankara: Onur Yayınları, 1984, s. 177.
11. Cavit Yalçın, *Evrim Teorisi,* 2.b. İstanbul: Vural Yayıncılık, ss. 94-98.
12. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* Maryland: Adler & Adler, 1986, s. 334.
13. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 80.

EVRİMİN MİKROBİYOLİK ÇÖKÜŞÜ:MOLEKÜLER BİYOLOJİ EVRİM TEORİSİNİ HÜCRE DÜZEYİNDE NASIL GEÇERSİZ KILIYOR?

EN KÜÇÜK CANLI

Vücudumuzun her noktasında küçük, ama küçük olduğu kadar da karmaşık bir hayat hüküm sürer. İnsanın herhangi bir organının derinliklerini mikroskop altında incelediğimizde, orada o organı oluşturmak üzere biraraya gelmiş ve her an faaliyet içinde olan milyonlarca minik canlının yaşadığını görürüz. Yalnızca insan değil, bütün canlılar hücre denilen bu mikroskobik canlıların biraraya gelmesinden oluşurlar.

Hücreler çekirdeksiz (prokaryot) ve çekirdekli (ökaryot) olmak üzere ikiye ayrılırlar. Bakteriler çekirdeksiz tek hücreli canlılardır. İnsan ve hayvan hücreleri ile bitki hücreleri çekirdekli hücrelerden oluşur ancak yapı olarak birbirlerinden farklıdırlar. Bitki hücreleri içerdikleri kloroplastlar sayesinde güneş ışığını kullanarak insanlar ve hayvanlar için besin ve oksijen üretirler. Bu broşürde genel olarak insan hücreleri üzerinde durulmuş aynı zamanda yer yer bitki hücrelerine de değinilmiştir.

İnsan vücudunda 100 trilyondan fazla hücre bulunur. Bu hücrelerden bazıları o kadar küçüktür ki bunların bir milyon tanesi biraraya gelse ancak bir iğne ucu kadar yer kaplar. Ancak, bu küçüklüğüne rağmen hücre, bilim dünyasının ortak kanaatiyle, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı ünvanını korumaktadır. Halen keşfedilmemiş pekçok sırrı içinde barındırmayı sürdüren hücre, evrim teorisinin de en büyük açmazlarından birini oluşturur. Nitekim ünlü Rus evrimcisi A. I. Oparin gözardı edilemeyen bu gerçeği şöyle ifade eder: "Maalesef hücrenin meydana gelişi evrim teorisinin bütününü içine alan en karanlık noktayı teşkil etmektedir." (A. I. Oparin, Origin of Life, s.196)

Bu itiraftan, evrimin önünün daha ilk aşamada tıkandığı ve daha fazla ileri gitme şansının kalmadığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Zira, bilindiği gibi canlı vücudunun başlıca yapıtaşı hücredir. Dolayısıyla, henüz hücrenin hatta hücreyi meydana getiren proteinler ve proteinleri meydana getiren aminoasitlerin meydana gelişini bile açıklayamayan bir teorinin, dünya üzerindeki canlıların ortaya çıkışı hakkında bir açıklama getirmesi mümkün değildir.

Aksine, hücre, insanın "yaratılmış" olduğunun en göz kamaştırıcı delillerinden birini oluşturmaktadır.

Gerçekten de hücrenin, yaşamını sürdürebilmesi için, çeşitli işlevlere sahip bütün temel parçalarının birarada bulunmaları gereklidir. Bu nedenle, eğer hücre evrim sonucu meydana gelmiş olsaydı, milyonlarca parçasının aynı anda ve aynı yerde varolmuş olması, bunların da yine aynı anda belli bir düzen ve plan içinde biraraya gelmiş olmaları gerekirdi. Böyle bir olayın tesadüfen gerçekleşebilmesi ise ihtimal sınırlarının çok ötesinde olduğundan, bu duruma yaratılış demek çok daha makul ve yerinde olacaktır.

Hücrenin, evrimin iddia ettiği gibi rastlantılar sonucu meydana gelebilmesi, basımevindeki bir patlamayla bir ansiklopedinin şans eseri basılıvermiş olmasından daha düşük bir ihtimale sahiptir. Başka bir deyişle, canlılığın tesadüfen meydana gelmiş olması ihtimal dışıdır.

Buna rağmen evrimciler, hala, ilkel dünya şartları gibi, olabilecek en kontrolsüz ortamda canlılığın rastlantılarla ortaya çıktığını iddia edebilmektedirler. Bu, hiçbir zaman bilimsel verilerle

uyuşmayan bir iddia olduğu için gerçekçilikten tamamen uzaktır. Ayrıca en basit ihtimal hesapları bile, değil canlı bir hücrenin, o hücredeki milyonlarca proteinden bir tanesinin bile tesadüfen oluşamayacağını matematiksel olarak kanıtlamıştır. İnsan vücudundaki bütün hücreler başlangıçta tek bir hücrenin bölünerek çoğalmasıyla meydana gelmiştir. Ve, daha en başından, vücudumuzun şu anki yapısı, şekli, tasarımı ve tüm özellikleriyle ilgili her türlü bilgi bu ilk hücrenin çekirdeğindeki kromozomlarda mevcuttur.

Bütün hücreler genel özellikleri bakımından birbirlerine benzerler. Ancak her organ, yapısına ve görevine göre özelleşmiş şekiller ve kabiliyetlerle donatılmış, diğer organlardakinden farklı hücrelere sahiptir.

Tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle büyük bir şehirle benzer bir karmaşıklık derecesine sahiptir: Hücrenin sarfettiği enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışardan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri bu karmaşık yapının yalnızca bir bölümünü oluştururlar.

İnsanın hayatının devamlılığı, kendisini meydana getiren bu hücrelerin hem kendi içlerinde hem de birbirleri arasında uyum içinde çalışmaları sayesinde olur. Hücre, diğer hücrelerle uyum içinde çalışırken, kendi yaşamını da büyük bir düzen ve hassas bir denge içerisinde sürdürür. Bu düzenini devam ettirmek, iç dengesini korumak için ihtiyacı olan birçok maddeyi, enerjisi de dahil olmak üzere bizzat kendisi tesbit eder ve üretir. Kendi karşılayamadığı ihtiyaçlarını ise dışardan büyük bir titizlikle seçip alır. Öyle seçicidir ki, dış ortamda başıboş dolaşan maddelerden bir tanesi bile hücrenin izni olmadan şans eseri onun kapılarından içeri giremez. Hücrenin içinde lüzumsuz, amaçsız tek bir molekül bile bulunamaz. Hücre dışına çıkışlar da aynı şekilde hassas kontroller, sıkı denetimler sonucunda gerçekleşir.

Tüm bunlarla birlikte hücre, her türlü dış tehdit ve saldırıya karşı kendini koruyacak bir savunma sistemine de sahiptir. Dahası, içerdiği bunca yapı ve sisteme, içinde süregiden bunca sayısız faaliyete rağmen, ortalama bir hücrenin büyüklüğü modern bir şehir gibi kilometrelerce kare değil, yalnızca milimetrenin 100'de biri kadardır.

İşte bu dünyadaki en küçük canlının burada kısaca birkaçını saydığımız işlevlerinden herbiri, kitabın devamında da inceleyeceğimiz gibi, başlıbaşına inanılması güç birer mucize niteliğindedir.

Dünyanın En Gelişmiş Fabrikası

Hücredeki üretim sistemini, dünyada henüz benzeri tesis edilememiş, son derece ileri teknolojiyle çalışan hayali bir fabrikaya benzetebiliriz. Bu hayali fabrika, çok sayıda gelişmiş birimlerden oluşan ve her birimde farklı teknolojik ürünler üreten dev bir tesistir. Ürünlerinin bir kısmını kendi iç yapısında kullanır, bir kısmını birbirine monte edip yeni üretim makineleri yapar.

Ürettiği ürünlerin bir çoğunu da hammadde ve makina olarak dışarıya gönderir. Üretimde en az sarfiyatı yapıp, en yüksek verimi elde eder. Yeryüzünde hiçbir fabrikanın olamayacağı kadar çevrecidir. Atıklarını kendisi yok edip çevreyi hemen hemen hiç kirletmez.

Fabrikadaki üretim ve işletim sistemleri mükemmel olarak dizayn edilmiştir. Yöneticiler, mühendisler, işçiler, kısacası bütün personel, görevlerini en mükemmel şekilde yerine getiren üstün nitelikli robot ve bilgisayarlardan oluşmuştur. Bu bilgisayar ve robotlar ise, benzerlerine ancak bilimkurgu filmlerinde rastlayabileceğimiz düzeyde gelişmişlerdir.

İşte hücredeki üretim de aynı bu hayali fabrikadaki gibi gerçekleşir. Fabrikadaki robotların ve makinelerin yerini hücrede, "enzim" adı verilen, özel işlemler için uzmanlaşmış karmaşık yapılı protein molekülleri tutar. Fabrikadaki, bilgileri depolayan ve yönetimi sağlayan bilgisayarlara karşılık hücredeki bilgi ve yönetim, bu konuda uzmanlaşmış, çok sayıda atomların birleşmesinden meydana gelmiş, büyükçe, sarmal şeklinde bir molekül tarafından yapılır: "DNA" molekülü.

Şimdi bu mucize molekülün akıllara durgunluk veren yapısını ve başardığı inanılmaz işleri görelim.

DNA'NIN GİZLİ DÜNYASI

Teknolojik bir ürünün veya tesisin yapımında ve yönetiminde insanoğlunun yüzyıllar boyunca elde ettiği tecrübe ve bilgi birikimi kullanılır. Dünyanın en ileri ve karmaşık tesisi olan insan vücudunun inşası için gereken bilgi ve tecrübe ise DNA'da saklıdır. Burada vurgulanması gereken önemli nokta, DNA'nın daha ilk insandan itibaren şimdiki mükemmellik ve karmaşıklığıyla birlikte var olageldiğidir. Akıllara durgunluk veren yapı ve özellikleriyle, böyle bir molekülün, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüf ve rastlantılar sonucu oluşmasının ne derece mantık dışı olduğunu ilerleyen satırları okudukça sizler de daha net göreceksiniz.

DNA, hücrenin ortasında yer alan çekirdekte titizlikle korunmaktadır. İnsanda (sayıları 100 trilyona varan) hücrelerin ortalama çapının 10 mikron (mikron=milimetrenin binde biri) olduğu hatırlanacak olursa, ne kadar küçük bir alandan söz edildiği daha iyi anlaşılır. Bu mucizevi molekül, Allah'ın yaratma sanatındaki mükemmellik ve olağanüstülüğün açık bir kanıtıdır. Öyle ki yalnızca bu molekülü incelemek ve halen pek azı günışığına çıkmış sırlarını araştırmak için özel bir bilim dalı bile kurulmuştur: "Genetik"... 21. yüzyılın bilimi olarak kabul edilen Genetik, elindeki her türlü teknolojik olanaklara rağmen DNA'nın esrarını çözme konusunda henüz emekleme safhasındadır.

Çekirdekteki Hayat

İnsan vücudu bir yapıya benzetilecek olursa; bu yapının en ince ayrıntısına kadar eksiksiz bir plan ve projesi, bütün teknik ayrıntılarıyla her hücrenin çekirdeğindeki DNA'da mevcuttur.

İnsanın anne karnındaki ve doğumundan sonraki gelişmelerin hepsi önceden belirlenmiş bir program çerçevesinde düzenlenir. İnsanın gelişimindeki bu kusursuz düzenleme Kur'an'da şöyle ifade ediliyor:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' (Kıyamet, 36-38)

Daha anne karnında yeni döllenmiş bir yumurta hücresi halinde iken, ilerde sahip olacağımız bütün özellikler bir kader tarafından belirlenmiş ve "bir düzen içinde" DNA'larımıza yerleştirilmiştir. Otuz yaşına geldiğimizde sahip olacağımız boy, renk, kan grubu, yüz şekli gibi bütün özelliklerimiz otuz yıl dokuz ay öncesinden, yani döllendiğimiz andan itibaren başlangıç hücremizin çekirdeğinde kodlanmıştır.

DNA'daki bu bilgiler sadece az önce değindiğimiz fiziksel özellikleri belirlemez. Aynı zamanda hücre ve vücuttaki binlerce farklı olayı ve sistemi de kontrol eder. Örneğin, insanın kan basıncının alçak, yüksek veya normal olması bile DNA'daki bilgilere bağlıdır.

İnsan Hücresindeki Dev Ansiklopedi

DNA'da kayıtlı bulunan bu bilgi pek hafife alınacak gibi değildir. Öyle ki, inanması güç fakat insanın tek bir DNA molekülünde tam bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak miktarda bilgi bulunur. Dikkat edin; tam 1.000.000 ansiklopedi sayfası... Yani, her bir hücrenin çekirdeğinde, insan vücudunun işlevlerini kontrol etmeye yarayan bir milyon sayfalık bir ansiklopedinin içerebileceği miktarda bilgi kodlanmıştır. Bir karşılaştırma yapmak istersek, dünyanın en büyük ansiklopedilerinden birisi olan 23 ciltlik "Encyclopedia Britannica"nın bile toplam 25 bin sayfası vardır. Bu durumda, karşımıza inanılmaz bir tablo çıkar. Mikroskobik hücrenin kendisinden çok daha küçük olan çekirdeğindeki bir molekülde, milyonlarca bilgi içeren dünyanın en büyük ansiklopedisinin 40 katı büyüklüğünde bir bilgi deposu saklı durmaktadır. Bu da 920 ciltlik, dünyada başka eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi demektir. Yapılan tesbitlere göre ise, bu dev ansiklopedi yaklaşık 5 milyar farklı bilgiye sahiptir.

Bu son iki kelimeyi tekrarlayalım; "bilgiye sahiptir"...

İşte burada durup, ağzımızdan kolayca çıkıveren bu iki kelime üzerinde düşünmemiz gerekir. Bir hücrenin içinde milyarlarca bilgi olduğunu söylemek kolaydır. Ancak bu, hiç de öyle laf arasında söylenip geçilebilecek bir ayrıntı değildir. Çünkü, burada sözünü ettiğimiz bir bilgisayar veya kütüphane değil, yalnızca protein, yağ ve su moleküllerinden oluşan, milimetreden 100 kat daha küçük bir küptür. Bu küçücük et parçasının içinde, değil milyonlarca bilgi, tek bir bilginin var olması ve onun bu bilgiyi muhafaza etmesi bile son derece hayret verici bir mucizedir.

İnsanlar modern çağda bilgiyi saklamak için bilgisayarları kullanıyorlar. Bilgisayar teknolojisi ise bugün bütün diğer teknolojilerin başını çeken en ileri teknoloji olarak kabul ediliyor. Bundan 20 yıl önce, oda büyüklüğündeki bir bilgisayarın sahip olabildiği bilgiyi, bugün küçük "mikroçip"ler saklayabilmekte... İnsan zekasının asırlardır edindiği bilgi birikimi ve yıllar süren çabaları sonucunda geliştirdiği bu son teknoloji bile daha tek bir hücre çekirdeğinin bilgi saklama kapasitesine uzaktan yakından ulaşabilmiş değil. Böyle muazzam bir kapasiteye sahip olan DNA'nın küçüklüğünü yansıtması açısından şu karşılaştırma yeterlidir sanırız:

Bugüne kadar yaşamış, gelmiş geçmiş her canlı türünün bütün özellikleri bilgi olarak DNA'ya yüklense toplam DNA hacmi bir çay kaşığının ancak küçük bir kısmını doldururdu. Dahası geriye şu ana kadar yazılmış bütün kitapları saklayabilecek kadar boşluk kalırdı. (Denton Michael, "A Theory in Crisis", s. 334)

Gözle göremediğimiz, çapı milimetrenin milyarda biri büyüklüğünde olan, basit atomların yanyana dizilmesiyle oluşmuş bir zincir, acaba böyle bir bilgiye ve hafızaya nasıl sahip olabilir? Bu soruya şunu da ekleyelim: Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden herbiri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve şuurlu bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz?

Hücrenin Aklı

Bu durumda şunu kabul etmelisiniz ki midenizdeki ya da kulağınızdaki herhangi bir hücre sizden kat kat daha bilgili, bu bilgiyi en doğru ve en kusursuz şekilde değerlendirdiği için de sizden çok daha akıllıdır.

Peki bu aklın kaynağı nedir? Nasıl olur da vücudunuzdaki 100 trilyon hücrenin herbiri ayrı ayrı böylesine inanılmaz bir akla sahip olabilir? Bunlar sonuçta birer atom yığınıdır ve bilinç sahibi değildirler. Tüm elementlerin atomlarını alın, farklı biçimlerde ve sayılarda birbirlerine bağlayın, farklı moleküller oluşturun, yine de akıl elde edemezsiniz. Bu moleküllerin büyük, küçük, basit ya da karmaşık olması da birşey değiştirmez. Sonuçta, bilinçli olarak bir işi organize edip başaracak bir zihin asla ortaya çıkaramazsınız.

O zaman nasıl oluyor da, yine aynı şekilde, belli sayıdaki cansız atomun belli şekillerde dizilmesinden meydana gelmiş DNA ve onunla uyumlu olarak çalışan enzimler bilinçli birçok işler yapıp, hücredeki sayısız karmaşık ve farklı işlemi kusursuz ve mükemmel şekilde organize ediyorlar? Bunun cevabı çok basittir; akıl, bu moleküllerde ya da bunları içinde barındıran hücrede değil, bu molekülleri, bu işleri yapacak şekilde programlanmış olarak var edenin kendisindedir.

Kısaca akıl eserde değil, o eseri yaratanda bulunur. En gelişmiş bilgisayar bile, onu en ince ayrıntısına dek tasarlayan, onu çalıştıracak programları yazıp ona yükleyen ve kullanan bir akıl ve zekanın ürünüdür. Aynı şekilde, hücre de, içindeki DNA ve RNA'lar da, bu hücrelerden meydana gelen insan da, kendilerini ve yaptıkları işleri Yaratanın eserinden başka birşey değildirler. Eser ne kadar mükemmel, kusursuz ve etkileyici olursa olsun, akıl her zaman o eserin sahibindedir.

Bir gün bir bilgisayar laboratuvarında, masanın üstünde çok gelişmiş bir disket bulsanız, ve onu bir bilgisayar yardımıyla okuyup içinde, sizin şahsınıza özel milyarlarca bilgi olduğunu görseniz, aklınıza gelecek ilk soru, bu bilgilerin kim tarafından ve ne amaçla yazıldığı olurdu.

Peki aynı soruyu neden hücre için sormuyoruz? Disket içindeki bilgiler birileri tarafından oraya yazılmış ise, bundan çok daha üstün ve ileri bir teknolojiye sahip olan DNA, kim ve hangi akıl tarafından en mükemmel şekilde tasarlanıp, yaratılıp, kendisi de ayrı bir mucize olan minicik hücrenin içine özenle yerleştirilmiştir? Hem de binlerce yıl öncesinden günümüze kadar hiçbir özelliğini kaybetmeden. (Disketi yapan ve içine bilgileri yazan insanın beyninin de bu hücrelerden oluştuğunu unutmayalım.) Bu satırları okumanız, görmeniz, nefes almanız, düşünmeniz, kısaca var olmanız ve varlığınızı sürdürmeniz için her an görev başında olan bu hücrelerin kim tarafından ve niçin yapıldığını sormaktan daha önemli ne olabilir? Hayatta en çok merak etmemiz gereken, bu sorunun cevabı değil midir sizce?

Tesadüfler Düzen Oluşturabilir mi?

Ünlü bir yöntemdir: Bir uçak kazası sonucunda ıssız bir araziye düşüp mahsur kalan yolcular, kendilerini havadan arayan kurtarma ekiplerine yerlerini belli etmek için büyük bir "X" çizerler. Ellerindeki eşyaları ya da topladıkları cisimleri kullanarak düzgün ve büyük bir çarpı oluştururlar. Böylece havadan keşfe çıkan ekip, bu "akıl ürünü" işareti görür ve orada akıl sahibi varlıkların, yani insanların bulunduğunu anlar.

Türkiye'deki şehirlerarası karayollarında ilerlerken, bazen yolun kenarındaki tepelerin yamaçlarında beyaz taşlardan yazılmış yazılar görürsünüz; "Herşey Vatan İçin", ya da "Ne Mutlu Türküm Diyene" gibi. Bu yazıların orada nasıl oluştuğu ise son derece açıktır. Oralarda bir yerde bir askeri birlik vardır ve mıntıka temizliği yaparken tepenin üzerine beyaz taşlardan oluşan bu tür yazılar yazmışlardır.

Peki acaba hiç kimse çıkıp da bu yazıların bilinçli bir zihin, örneğin askerler tarafından yazılmadığını, aksine tesadüfen oluştuklarını söyleyebilir mi? Hiç kimse, çıkıp da "bu taşlar tepeden aşağı yuvarlanırken tesadüfen yanyana gelmiş ve 'Herşey Vatan İçin' cümlesini oluşturmuşlar" diyebilir mi?

Ya da bir "bilimadamı" çıksa ve, "dünyada trilyonlarca taş var bunlar milyonlarca yıldır yuvarlanıyorlar, bu durumda taşların bir kısmının tesadüfen böyle anlamlı bir yazı oluşturacak şekilde yuvarlanıp biraraya gelmesi mümkündür" dese buna çocuklar bile gülmez mi? Üstüne bir de bilimsel üslup kullansa, bilimsel açıklamalar yapsa, olasılık hesapları gösterse, herkes onun aklından daha da çok şüphe etmez mi? Çünkü bırakın "Herşey Vatan İçin" cümlesinin, düzgün bir "H" harfinin bile kendi kendine tesadüfen oluşması gibi bir ihtimal yoktur. Dağın tepesinde beyaz taşlardan oluşmuş düzgün bir "H" görseniz, "bunu buraya yazmakla ne demek istemişler" diye düşünürsünüz.

Bu örneklerle anlatmak istediğimiz şudur: Eğer bir yerde en ufak bir planlanmışlık varsa, orada mutlaka bir akıl sahibinin izleri vardır. Hiçbir akıl ürünü tesadüfen oluşmaz. Bir dağın üzerine milyarlarca kez beyaz taşlar yuvarlasanız, "Herşey Vatan İçin" yazısı, hatta düzgün bir "H" bile elde edemezsiniz. Eğer bir yerde bir harf varsa, herkes kabul eder ki, mutlaka o harf biri tarafından yazılmıştır. Yazarsız harf olmaz.

İnsanın bedeni ise, "Herşey Vatan İçin" cümlesinden trilyonlarca kez daha kompleks bir yapıya sahiptir ve bu karmaşık yapının kendiliğinden, ya da "tesadüfen" oluşmuş olması kesinlikle ve kesinlikle mümkün değildir. Öyleyse insanı da, onun hücresini de, DNA'sını da kusursuz ve mükemmel bir şekilde planlayıp düzenleyen bir Yaratıcı vardır. Bunun aksini iddia etmek, olabilecek en büyük akılsızlık, akılsızlıkla birlikte samimiyetsizlik ve küstahlıktır. O aklın ve gücün sahibine karşı büyük bir saygısızlıktır.

Oysa, ne yazık ki, taşların kendi kendilerine dizilip üç küçük kelimeyi bile yazabilmelerinin imkansız olduğunu bir çırpıda söyleyecek birçok kişi, milyarlarca atomun tek tek planlanmış bir dizilimle biraraya gelip DNA gibi muhteşem işler başarabilen bir molekül oluşturmasının "tesadüfler" sonucu olduğu aldatmacasını itiraz etmeden dinleyebilmektedir. Tıpkı hipnotize edilen bir kişinin yapılan telkinle, kendisinin bir kapı, ağaç ya da kertenkele olduğuna itiraz etmemesi, kabul etmesi gibi...

DNA Ansiklopedisinin Dili

Toplumların hayatı bilgi akışı ve haberleşme üzerine kuruludur. Fertler ve nesiller arasındaki bilgi akışında en önemli araç ise dildir. Dil belirli şifreler yani harfler ile temsil edilir. Türkçe 29

harften, ya da bir diğer deyişle 29 şifreden oluşan bir dildir. Bu şifreler kelimeleri, kelimeler de cümleleri oluşturur. Bilgi akışı ve depolanması bu şifreler sayesinde gerçekleşir.

Hücredeki lisan da işte buna benzer. İnsanın bütün fiziksel özellikleri bu dil vasıtasıyla kodlanarak hücre çekirdeğine depolanmıştır ve yine bu dil sayesinde hücre tarafından kullanılabilir. Bu dil, DNA adlı yönetici molekülün dilidir. Dört harfli bu DNA dili A, T, G ve C harflerinden oluşur. Her harf, "nükleotid" adı verilen dört özel bazdan birini temsil eder. Bu bazların milyonlarcası, anlamlı bir sıralama ile üstüste dizilerek DNA molekülünü oluştururlar. İşte çekirdekteki bilgi bankasında bilgiler bu şekilde depolanmıştır. Biz bu bilgi deposundaki şifreleme sistemini anlatırken, kolaylık için, DNA'yı oluşturan nükleik asit molekülleri için yine harf benzetmesini kullanmaya devam edeceğiz. Bu harfler ikişerli olarak karşılıklı eşleşir ve birer basamak oluştururlar. Bu basamaklar ise üstüste eklenerek genleri meydana getirirler. DNA molekülünün bir bölümü olan herbir gen insan vücudundaki belli bir özelliği kontrol eder. Boyun uzunluğu, gözün rengi, burnun, kulağın, kafatasının şekli gibi sayısız özellik ilgili genlerin emriyle meydana gelir. Bu genlerin herbirini bir kitabın sayfalarına benzetebiliriz. Sayfaların üzerinde ise A - T - G - C harflerinden oluşmuş yazılar vardır.

İnsan hücresindeki DNA'larda 200.000 civarında gen bulunur. Her gen, karşılığı olduğu protein türüne göre, sayıları 1000 ile 186.000 arasında değişen nükleotidlerin özel bir sıralamada dizilmesinden oluşur. Bu genler insan vücudunda görev yapan yaklaşık 200.000 civarındaki proteinin kodlarını saklar ve bu proteinlerin üretimini denetler.

Bu 200.000 genin içerdiği bilgi DNA'daki toplam bilginin yalnızca % 3'ünü teşkil eder. Geriye kalan % 97'lik bölüm ise günümüzde hala esrarını korumaya devam etmektedir. Son yıllardaki araştırmalar bu % 97'lik karanlık bölümde vücuttaki çok karmaşık faaliyetlerin yönetimini sağlayan mekanizmalar ve hücrenin varlığını sürdürmesiyle ilgili hayati bilgiler bulunduğunu göstermiştir. Ancak daha katedilecek çok yol vardır.

Genler kromozomların içinde bulunur. Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde ise 46 kromozom vardır. Herbir kromozomu, gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi" vardır diyebiliriz. Daha önceki ansiklopedi örneğini hatırlarsak, bu hücre ansiklopedisi tam 920 ciltlik "Encyclopedia Britannica"nın içerdiği bilgiye eşdeğerdir.

Her insanın DNA'sındaki harflerin dizilimi farklı farklıdır. Şu ana kadar dünya üzerinde yaşamış milyarlarca insanın tümünün birbirinden farklı olmalarının altında yatan neden de budur. Organların ve uzuvların temel yapı ve işlevleri her insanda aynıdır. Ancak herkes o kadar ince farklılıklarla o kadar ayrıntılı ve özel yaratılır ki bütün insanlar tek bir hücrenin bölünmesiyle meydana geldikleri, ve aynı temel yapıya sahip oldukları halde, milyarlarca değişik insan ortaya çıkmıştır.

Vücudumuzda bulunan bütün organlar genlerin tarif ettiği bir plan çerçevesinde inşa edilirler. Birkaç örnek verirsek; bilimadamlarının çıkardıkları bir gen atlasına göre vücudumuzda, deri 2.559, beyin 29.930, göz 1.794, tükürük bezi 186, kalp 6.216, göğüs 4.001, akciğer 11.581, karaciğer 2.309, bağırsak 3.838, iskelet kası 1.911 ve kan hücreleri 22.092 gen tarafından kontrol edilmektedir.

DNA'daki harflerin diziliş sırası insanın yapısını en ince ayrıntılara dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanısıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2

milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur.

Şimdi bu bilgilerin ardından düşünelim: Bir harf bile, bir yazar olmadan oluşamadığına göre, insan hücresindeki milyarlarca harf nasıl oluşmuştur? Bu harfler nasıl olup da böyle mükemmel ve karmaşık bir bedenin eşsiz planını oluşturacak bir düzende birbiri ardına anlamlı bir şekilde dizilmiştir? Eğer bu harflerin düzeninde çok ufak bir bozulma olsaydı, kulağınız karnınızda yer alır ya da gözleriniz topuklarınızda bulunabilirdi. Elleriniz sırtınıza yapışmış olarak doğabilir, bir hilkat garibesi olarak yaşam sürebilirdiniz. Şu anda düzgün bir insan olarak yaşam sürdürmenizin sırrı, DNA'larınızda bulunan 46 ciltlik ansiklopedideki milyarlarca harfin "hatasız" olarak birbiri ardına dizilmiş olmasındadır.

DNA Tesadüfe Meydan Okuyor

Matematik bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 200.000 genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali 'imkansız' kelimesinin anlamının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söylemiştir:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 aminoasit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4 üzeri 1000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir. (Frank B. Salisbury, "Doubts About The Modern Synthetic Theory of Evolution", s. 336)

Yani ortamda bütün gerekli nükleotidlerin bulunduğunu, bunların aralarında bağlanması için gereken bütün kompleks moleküllerin ve bağlayıcı enzimlerin hepsinin hazır olduğunu farzetsek bile bu nükleotidlerin istenen sırada dizilmesi ihtimali 4 üzeri 1000'de 1, diğer bir ifadeyle, 10 üzeri 620'de 1 ihtimal demektir. Kısaca insan vücudundaki ortalama bir proteinin DNA'daki şifresinin şans eseri, kendi kendine oluşma ihtimali, 10'un yanında 620 tane sıfır olan sayıda 1'dir. Bu astronomik olmanın da ötesindeki sayı ise, pratik olarak "0" ihtimal anlamına gelir. Demek ki böyle bir dizilim ancak akıllı ve şuurlu bir gücün bilgi ve kontrolü altında gerçekleşmek zorundadır.

Şu anda okumakta olduğunuz yazıyı düşünün. Harflerin (her harf için farklı bir baskı kalıbı kullanılarak) kendi kendilerine ve rastgele biraraya gelerek böyle bir yazı oluşturduklarını iddia eden birisine ne gözle bakardınız? Belli ki akıllı ve bilinçli birisi tarafından kaleme alınmıştır. İşte DNA'daki durum da bundan hiç farklı değildir.

DNA'nın yapısını keşfeden biyokimyacı Francis Crick, konu üzerinde yaptığı çalışmalardan dolayı Nobel ödülü aldı. İlk zamanlarda koyu bir evrimci olan Crick, DNA'nın mucizevi yapısına şahit olduktan sonra yazdığı eserinde bilimsel bir gerçeği şöyle ifade etmiştir: "Bugün sahip olduğumuz bilgiler ışığında, dürüst bir adamın yapabileceği tek yorum, hayatın bir mucize eseri olarak ortaya çıktığıdır." Crick'e göre hayat kesinlikle tesadüflere bağlı olarak dünya üzerinde var olamazdı. Görüldüğü gibi DNA üzerinde en uzman kişi bile yaratılışta tesadüfe yer vermiyordu.

Beş milyar harften oluşan DNA'daki bilgiler, A - T - G - C harflerinin birbiri ardına özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşur. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi yapılmaması gerekir. Ansiklopedide yanlış yazılmış bir kelime ya da harf hatası önemsenmez, geçilir. Hatta farkedilmez bile. Buna karşın, DNA'da herhangi bir basamaktaki, örneğin 1 milyar 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile, hücre için, dolayısıyla insan için korkunç sonuçlara yol açar. Mesela çocuklarda görülen hemofili (kan kanseri) hastalığı bu tip bir yanlış kodlanmanın sonucudur.

İşin aslı, buna "yanlış kodlama" demek doğru olmaz. Çünkü var olan her şey gibi, insanın DNA'sı da Allah tarafından yaratılmıştır ve nadiren de olsa görülebilecek hatalar belli bir hikmet (ilahi amaç) dahilinde ortaya çıkar. Kanser meydana getiren kodlama bozukluğu, özel olarak yaratılmış bir bozukluktur. İnsana, kendi güçsüzlüğünü, acizliğini göstermek, insanın aslında ne derece hassas dengeler üzerinde yaratıldığını ve bu dengelerdeki en ufak bir bozulmayla başına ne gibi sıkıntılar gelebileceğini hatırlatmak için Allah tarafından özel olarak, belli bir hikmet dahilinde yaratılmıştır.

DNA'nın Kendini Eşlemesi

Bilindiği gibi hücreler bölünerek çoğalırlar. Öyle ki, insan vücudu başlangıçta tek bir hücre iken bu hücre bölünür ve sonuçta 2-4-8-16-32... oranında bir katlanmayla çoğalır.

Peki bu bölünme işlemi sonucunda DNA'ya ne olur? Hücrede tek bir DNA zinciri vardır. Halbuki yeni doğan hücrenin de bir DNA'ya ihtiyacı olacağı açıktır. Bu açığı gidermek için DNA, her aşaması ayrı bir mucize olan ilginç bir seri işlem yapar. Sonuçta, hücrenin bölünmesinden kısa bir süre önce kendisinin bir kopyasını çıkarır ve bunu yeni hücreye aktarır!...

Hücrenin bölünmesi ile ilgili yapılan gözlemler göstermektedir ki hücre, bölünmeden önce belirli bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Bu belirli büyüklük sınırını aştığı anda ise bölünme süreci kendiliğinden başlar. Hücrenin şekli bölünmeye uygun olarak yayvanlaşırken, DNA da az önce belirttiğimiz gibi kendini eşlemeye başlar.

Bunun anlamı şudur: Hücre bir bütün olarak bölünmeye "karar vermekte" ve hücrenin içindeki farklı parçalar bu bölünme kararına uygun olarak davranmaya başlamaktadırlar. Hücrenin böylesine kollektif bir işi kendi aklı ve iradesiyle yapmadığı açıktır. Bölünme işlemi, gizli bir emir ile başlar ve başta DNA olmak üzere hücrenin tümü buna göre hareket eder.

DNA, kendini çoğaltmak için önce karşılıklı iki parçaya ayrılır. Bu olay oldukça ilginç bir şekilde gerçekleşir. Yapısı sarmal bir merdivene benzeyen DNA molekülü, bu merdivenin basamaklarının ortasından fermuar gibi ikiye ayrılır. Artık DNA iki yarım parçaya bölünmüştür. Her iki parçanın da eksik olan yarıları (eşlenikleri) ortamda hazır bulunan malzemelerle tamamlanır. Böylece iki yeni DNA molekülü üretilmiş olur. Operasyonun her kademesinde enzim denilen ve adeta gelişmiş robotlar gibi çalışan uzman proteinler görev yapar. İlk bakışta basit gibi görünse de bu operasyon sırasında gerçekleşen ara işlemler o kadar çok ve karmaşıktır ki, olayı ayrıntılarıyla anlatmak sayfalar tutar.

Eşleşme sırasında ortaya çıkan yeni DNA molekülleri denetleyici enzimler tarafından defalarca kontrol edilir. Yapılmış bir hata varsa—ki bu hatalar son derece hayati olabilir—derhal tesbit edilir ve düzeltilir. Hatalı şifre kopartılıp yerine doğrusu getirilir ve monte edilir. Bütün bu işlemler öyle baş döndürücü bir hızla yapılır ki, dakikada 3.000 basamak nükleotid üretilirken bir yandan da tüm bu basamaklar görevli enzimler tarafından defalarca kontrol edilir ve gereken düzeltmeler yapılır.

Üretilen yeni DNA molekülünde, dış etkiler sonucunda normale göre daha fazla hata yapılabilir. Bu sefer hücredeki ribozomlar, DNA'dan gelen emir doğrultusunda DNA onarım enzimleri üretmeye başlarlar. Böylece DNA kendi kendini korur ve hem kendisini hem soyun devamını güvence altına alır.

Hücreler de insanlar gibi doğar, çoğalır ve ölürler. Ancak hücrelerin ömrü meydana getirdikleri insanın ömründen çok daha kısadır. Örneğin altı ay önce bedenimizi oluşturan hücrelerin bugün büyük bir çoğunluğu hayatta değildir. Fakat zamanında bölünerek yerlerine yenilerini bıraktıkları için, siz şu anda hayatta kalabilmektesiniz. Bu yüzden hücrelerin çoğalması, DNA'nın kopyalanması gibi işlemler —her ne kadar çok karmaşık da olsalar—insanın varlığını sürdürmesi açısından en ufak bir hataya yer verilmemesi gereken hayati işlemlerdir. Ancak çoğaltma işlemi o kadar kusursuz işler ki, hata oranı 3 milyar basamakta yalnızca bir basamaktır. Bu tek hata da herhangi bir probleme sebep olmadan vücuttaki daha üst kontrol mekanizmaları tarafından yokedilir.

İşte bütün gün, siz hiç farkında değilken, vücudunuzda sizin yaşamınızın problemsiz olarak devam etmesi için akıl almaz bir titizlik ve sorumluluk anlayışı içinde sayısız işlemler ve denetimler yapılır, tedbirler alınır. Herkes görevini eksiksiz olarak ve başarıyla yerine getirir. İşte Allah en büyüğünden en küçüğüne, en basitinden en karmaşığına kadar sayısız atomu ve molekülü sizin yaşamınızı güzel ve sağlıklı bir biçimde sürdürmeniz için hizmetinize vermiştir. Yalnızca bu lütuf ve nimet bile hiç durmadan şükretmeniz için yeterli değil midir? Yoksa insan aklının başına gelmesi için mutlaka bu kusursuz sistemde bir takım sorunlar yaratılmasını mı beklemelidir?

İşin en ilginç yönü de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre ve DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmasıdır. Ortada içiçe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse hücrenin, zarından diğer bütün kompleks organellerine kadar eksiksiz olarak var olması gerekir.

Canlıların birbirini izleyen "yararlı tesadüfler" sonucunda "aşama aşama" geliştiklerini öne süren evrim teorisi, sözkonusu DNA-enzim paradoksu tarafından kesin biçimde yalanlanmaktadır. Çünkü DNA'nın ve enzimin de aynı anda var olması gerekmektedir. Bu ise bilinçli bir müdahaleyi zorunlu kılar.

Evrim Masalının Son Sığınağı: Mutasyonlar

Darwin, teorisini ortaya atarken, ne aynı tür içindeki çeşitliliğin nedenini, ne de kendi uydurmalarından biri olan, 'bir türün başka bir türe değiştiği' iddiasının mantığını açıklayamamıştı. Açıklayamazdı da çünkü Darwin'in DNA'dan haberi yoktu. Darwin ne genetik, ne biyomatematik, ne

de mikrobiyoloji biliyordu. Bu bilim dalları Darwin yaşadığında var olmadığından zaten bilmesine de imkan yoktu. Sahip olduğu imkanlar ile değişik hayvanları kesmiş, iskeletlerindeki benzerliklerden yola çıkarak bilimsel olmayan hayal mahsulü çıkarımlar yapmıştı. Yukardaki bilim dalları henüz olmadığından hücre hakkında bir çalışma yapmasına da imkan yoktu.

Bugün gelişen teknoloji ile insanlar hücrenin sahip olduğu kusursuz ve kompleks mekanizmalardan haberdar oldular. Bunların tesadüfen veya zamanla kendi kendilerine varolamayacakları da anlaşıldı. Zira, bu kompleks sistemin bütün parçaları aynı anda, aynı yerde eksiksiz ve fazlasız olarak ortaya çıkmış olmalıydı. Dahası, sözünü ettiğimiz bu sistem de binlerce farklı alt sistemlerden oluşmaktaydı. Bu durumda, aynı anda, aynı yerde, eksiksiz bir düzenin bir kerede var olmasının tek bir açıklaması vardı: "Yaratılış". Böylelikle insanları, yaratılışı inkar yoluyla Allah'ın yolundan çevirmek için ortaya atılan evrim teorisinin ne kadar büyük bir yalan olduğu, gelişen bilim ve teknoloji ile bir kez daha ispatlanmış oldu.

Ancak, evrim bilimsel bir gerçek değil dine karşı olan bütün ideolojilerin dayandıkları uydurma bir temeldi. Bu yüzden de ne pahasına olursa olsun bu yalan sürdürülmeliydi. Çare bir başka yalanda bulundu: "mutasyon".

Evrimciler, ilkel türlerin gelişmesinin ve farklı yeni türlerin meydana gelmesinin mutasyonlar sonucunda gerçekleştiğini öne sürdüler.

Mutasyon canlının DNA'sında dış etkilerle (kimyasal maddeler, X ışınları, radyasyon) meydana gelebilecek değişikliklerdir. Fakat bu değişiklikler hiçbir zaman yeni bir türün oluşumuna imkan vermez, çünkü mutasyonlar genetik bilgide meydana gelen eksilme veya yer değiştirmelerdir. Yoksa genetik bilgiye yeni birşeyler eklenmez. Her canlının genetik bilgisinde kendi türüne ait bilgiler kaydedilmiştir. Dolayısıyla genetik değişiklik (mutasyon), o canlı türünde var olan organ ve yapıların sayı, renk ve biçimi üzerinde kısıtlı değişiklikler yapar. Canlıya hiçbir şekilde yeni bir organ veya özellik kazandıramaz. Kaldı ki mutasyonların yüzde 99.9'u canlı için zararlı, hatta öldürücüdür. Geri kalan yüzde 0.01'lik kısım ise etkisiz ya da zararı ilk bakışta belirlenemeyen mutasyonlardır. Genetik ve fizyolojik yapıları kasıtlı biçimde mutasyona elverişli kılınmış virüsler dışında mutasyonun yararlı bir katkısı sözkonusu bile değildir.

DNA vücut hakkında içerdiği bilgi ve bu bilgiyi saklamasındaki tasarımla son derece gelişmiş bir yapıya sahiptir. Bu kadar gelişmiş bir sisteme yapılacak bir dış müdahale doğal olarak sistemi tahrip eder. Karmaşık mekanizmalı bir alete yapılacak rastgele bir değişim aleti daha gelişmiş bir yapıya getirmez, aksine bozar. Veya bir deprem bir şehri imar etmez, yıkar; tıpkı mutasyonun DNA üzerindeki etkisi gibi.

Farzedelim ortada faydalı bir mutasyon olsun. Her faydalı mutasyona karşı binlerce zararlı mutasyon olacak, genel etki türlerin ölmesine veya dejenere olmasına yol açacaktı. Bugün dünya ufak tefek mutasyonlara uğramış binlerce çeşit hilkat garibesi ile dolu olmalıydı. İnsanların kimi üç gözlü, kimi iki burunlu olarak yaşayacak, kediniz beş bacaklı yavrular doğuracaktı. Ama mutasyonlar zararlı oldukları gibi aynı zamanda son derece nadirdirler bu yüzden hayatta hiçbir yerleri yoktur.

Bir başka nokta da mutasyonların bir sonraki nesle aktarılması için yalnızca üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerektiğidir. Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir kadın parmağını kaybedecek olsa, bebeği eksik bir

parmakla doğmayacaktır. Bin nesil boyunca her doğan maymuna iki ayak üzerinde yürümek öğretilse binbirinci nesil doğduğunda bu özellik yeni nesle geçmiş olmayacaktır.

Görüldüğü gibi mutasyonlar hiçbir şekilde canlılardaki çeşitliliğin nedeni olamazlar. DNA'daki kusursuz dizilim ancak özel bir yaratılışı gerektirir.

HÜCREDEKİ PROTEİN ÜRETİMİ

Gıda yoluyla alınan proteinler insan vücudunun yapısına aynen katılmazlar. Önce, hücredeki özel laboratuvarlara alınırlar ve burada "aminoasit" adı verilen daha küçük moleküllere ayrıştırılırlar. Daha sonra ise bu aminoasitler, hücre DNA'sında şifreleri bulunan 200.000 kadar protein çeşidinden o anda gerekli olanlarını oluşturmak üzere yeni dizilimlerle biraraya getirilirler. Her aşaması ayrı birer mucize olan bu karmaşık işlemler serisine "protein sentezi" adı verilir. Bu işlemlerin herbirinde de onlarca ara işlem meydana gelir. İnsan günlük yaşamında, hiç farkında değilken, vücudundaki 100 trilyon hücrenin hemen hepsinde bu işlemler her an tekrarlanır.

Gözle Görülemeyen Dev Fabrika

Bu konuyu daha iyi anlayabilmek için, fabrika örneğini hatırlayalım; hücrenin içinde protein üretimi için kurulmuş olan düzeni dev bir fabrikaya benzetmiştik. Bu dev tesis yüzlerce çeşit ürünü, örneğin, jet uçağını, televizyonu, uzay mekiğini, diyaliz makinasını, hem de bunların binlercesini aynı anda üretebilir. Yeryüzünde bu kadar farklı ürünü kusursuz olarak yapabilecek bir fabrika elbette yoktur. Ama biz hücredeki üretimin mükemmelliğini anlatabilmek için hücreyle benzer özelliklere ve kabiliyetlere sahip bilim-kurgu tarzı bir fabrika modeli hayal edelim.

Böyle teorik bir fabrikanın şu şekilde çalışması gerekir: Fabrika dışardan gelen bir emirle, örneğin, bir savaş uçağı yapma kararı alır. Uçağın teknik hesapları diğer bütün ürünlerin teknik ölçüm ve hesaplarıyla birlikte fabrikanın bilgisayarında kayıtlıdır. Bilgisayar bütün bu hesap ve ölçümleri montaj ve üretim robotlarının anlayabileceği planlara döker. Bu planlar özel bir iletişim sistemiyle montaj robotuna gönderilir.

Montaj sistemi titizlikle uçağı yapmaya koyulur. Uçağın herbir parçası, yalnızca o parçadan sorumlu olan uzman tarafından montaj robotuna getirilir ve ilgili yerlere monte edilir. Yapılacak en küçük hata uçağın düşmesine neden olacaktır; ama sistem hata yapmaz. Yanlışlıkla hatalı bir ürün üretilirse, bu ürün hassas kontrolörler tarafından anında tesbit edilir ve kesinlikle devre dışı bırakılır. Dahası, hatalı ürün, parçalarına ayrılarak bu parçalar yeni üretimlerde tekrar kullanılır. Hiçbir şey israf edilmez. Fabrika aynı ortamda, yüzlerce uçak, diyaliz makinesi, bilgisayar, otomobil gibi birbirinden farklı ürünleri aynı anda üretebilmektedir. Bu ürünlerin bazılarını kendisi kullanır, bazılarını da dışarı satar.

Hücredeki organizasyon bu bilim-kurgu örnekten çok daha mükemmeldir. Başta da belirttiğimiz gibi, insan vücudunda 200.000 tane birbirinden farklı protein çeşidi kullanılır ve bunların hepsi hücrelerde üretilir. Her hücrede bütün proteinlerin yapım planları mevcuttur. Buna karşın, hücre yalnızca kendi içinde kullanacağı ve dışarıya ihraç edeceği proteinlerin bilgisini kendi DNA'sından seçer ve üretimini bu doğrultuda yapar. Üretilen proteinlerin aralarındaki işlevsel farklar ise en az, bir uçakla, televizyonun arasındaki fark kadar büyüktür.

Protein Üretimi Nasıl Gerçekleşir?

- Vücutta herhangi bir proteine ihtiyaç duyulduğu zaman bunu üretecek hücre ya da hücreler bir seri kompleks işlemleri gerçekleştirmek üzere harekete geçerler. Bu, hücrenin kendi yapısında kullanacağı veya kendi dışında kullanılmak üzere ihraç edeceği bir protein çeşidi olabilir. Kendi iç yapısı ile ilgili bir proteinin üretimine hücre kendisi karar verirken, dışarıda kullanılacak bir proteinin üretimi için o hücreye protein gibi özel elçilerle mesaj gelir.

- Sözkonusu proteinin yapısı hakkında her türlü bilgi hücrenin çekirdeğindeki DNA'larda kodludur. Üretilecek proteinle ilgili gerekli bütün bilgiler pekçok enzimin yardımıyla DNA'dan kopyalanarak DNA üzerinde şerit halinde bir RNA molekülü elde edilir. Artık protein RNA'nın DNA'dan kopyaladığı bu bilgilere göre üretileceği için bu RNA'ya mesajcı (m) RNA adı verilir.

- Bilgileri alan mesajcı RNA, hücrenin ana üretim birimi olan ribozomlardan birisine yönelir. Ribozom, mesajcı RNA'nın şeridinin başlangıç ucundan bilgileri okumaya başlar. DNA'daki üç harften oluşan şifrelerin herbiri protein zincirinin halkalarından olan bir aminoasiti temsil eder.

- Ribozom, mesajcı RNA'dan öğrendiği sıralamayla halkaları (aminoasitleri) birleştirir ve zinciri oluşturur.

- Ribozoma halkaları (aminoasitleri) teker teker, taşıyıcı RNA (t-RNA) adı verilen moleküller getirir. Her taşıyıcı RNA kendisine ait özel bir halkayı (aminoasit) taşır. Taşıyıcı RNA'nın bir ucunda taşıdığı aminoasit, diğer ucunda ise yükünü bırakacağı adresi yazan şifre (antikodon) vardır.

- Ribozoma gelen taşıyıcı RNA elindeki adresin tarif ettiği mesajcı RNA kalıbına oturur. Üzerindeki aminoasitini bırakır ve ribozomdan ayrılır. Ribozom kalıp üstünde bir şifre (üç harf) ileri gider. Yeni şifrenin adresine sahip diğer bir taşıyıcı RNA gelip kalıba oturur, o da kendi aminoasitini bırakır. Kalıptaki bütün şifreler okunduğunda aminoasitler birbirleriyle bağlanmış ve protein molekülü oluşmuştur.

Sizin de tahmin edeceğiniz gibi yukarıda birkaç cümlede en kaba hatlarıyla özetlediğimiz bu olay gerçekte çok daha karmaşık ara işlemler sonucunda gerçekleşir. Ayrıntılara inildikçe görülen mucize işlemler aklın kavrama sınırlarının çok ötesindedir. Ve bizi çok önemli bazı sorularla karşı karşıya bırakır.

İlk soru protein üretiminin hemen başında akla gelir. Gözle görülemeyen, şuursuz moleküllerden oluşan hücre, hangi irade ile birşeyler üretme kararı almaktadır? Çünkü karar alma yeteneği, düşünebilen, değerlendirme yapabilen şuurlu canlılara ait bir özelliktir. O halde, karbon, hidrojen, oksijen, azot atomlarından oluşmuş moleküller nasıl bir karar alma yeteneğine sahip olabilirler? Ya da bu kararı alıp hücreye ilham eden, hücreyi de bu karar doğrultusunda çalıştıran başka bir güç mü vardır?

Karar aşamasından sonra sıra mesajcı RNA'nın DNA'daki bilgileri okumasındadır. RNA'nın üretiminden sorumlu enzim DNA basamağından yalnızca istenen proteine ait bilgiyi bulur. "Bulur" demek kolaydır belki, ama sözünü ettiğimiz işlem olağanüstü derecede zordur. Çünkü, DNA'daki gerekli bilgiyi bulmak, 900 basamaklık bir bilgiyi 5 milyar basamak arasından bulup çıkarmak demektir. Bu, 20 ciltlik bir ansiklopedinin, herhangi bir sayfasına saklanmış, yarım satırlık özel bir yazıyı, hiçbir tarif olmadan o anda bulmaya benzer. Buna karşın, hücrede bu sorun yine akıl almaz bir

yöntemle çözülmüş ve gereken kolaylık sağlanmıştır: DNA üzerindeki gerekli kısım birer başlangıç ve bitiş kilidiyle işaretlenmiştir. Enzim bu kilitleri bulur.

Bu noktada yine bir soruyla karşılaşıyoruz; sadece enzimin anlayabileceği bu kilitleri tam gereken yerlere kim bırakmıştır? Ya da enzimi, ilerde bu kilitleri tanıyacak niteliklerle donatılmış olarak kim yaratmıştır?

Gerekli Her Türlü Önlem

Enzimler sadece ilgili bilgiyi bulmakla kalmaz, aynı zamanda bu bilginin süratle kopyalanmasını da sağlarlar. Diğer taraftan bazı enzimler de çok karmaşık bir yapıya sahip olan DNA'nın kopyalanması sırasında meydana gelebilecek problemleri önlerler. DNA'nın bükülmüş ve sarılmış bir merdiven gibi olduğuna değinmiştik. Kopyalama sırasında DNA'nın içindeki bilgilerin okunabilmesi için basamaklar bir enzim tarafından açılır. Bu açılma öyle hızlı olur ki DNA'nın sürtünmeden dolayı ısınıp yanma tehlikesi vardır. Ama bu tehlike de önceden alınmış bir tedbir sayesinde aşılır. Özel bir enzim DNA'nın okunan sarmalını iki tarafından tutarak bu sürtünmeye izin vermez. Yine özel enzimler sayesinde DNA'nın kopyalanma anındaki açılımı sırasında birbirine karışması ve arapsaçına dönmesi engellenir.

Bu kadar karmaşık ve zor işi yapan enzimlerin kendilerinin de birer protein olduğunu ve aynı yöntemle yani protein sentezi ile hücre tarafından üretildiklerini hatırlayalım. Bu üretimin bir kere bile gerçekleşmesi için gerekli bütün enzimlerin, enzimleri çalıştıracak vitaminlerin, yardımcı proteinlerin ve enerji kaynaklarının, gerekli genetik bilginin ve üretim organellerinin hepsinin aynı anda, bir arada bulunması gerekir. Birisinin eksik olması bile bütün mekanizmayı işe yaramaz hale getirir.

Dolayısıyla, dünyadaki ilk hücrenin, eksiksiz bir biçimde bir anda "oluşmuş" olması gerekmektedir. Kuşkusuz bunun anlamı, hücrenin yaratılmış olmasıdır. Bu, canlılığın aşama aşama gelişen tesadüfler sonucu oluştuğunu öne süren evrimciler açısından asla açıklanamayacak bir durumdur. Evrimcilerin içine düştükleri bu çaresizlik, evrimci biyolog Haskings'in American Scientist'te yazdığı bir makalede şöyle dile getirilir:

... Fakat, biyokimyevi genetik seviyesinde evrimle ilgili birçok önemli sorular hala cevaplanamamıştır... Bütün canlılarda, hem DNA eşleşmesi, hem de üzerindeki şifrelerin proteinlere çevrilmesi, oldukça spesifik ve uygun enzimler sayesinde olmaktadır. Aynı zamanda bu enzim moleküllerinin yapıları da tam olarak bizzat DNA tarafından belirlenmektedir. İşte bu gerçek, evrimde çok esrarlı bir problemi ortaya çıkarmaktadır. Acaba, evrim olayında, şifrenin kendisi ve şifreden proteinlerin sentezinde gerekli olan diğer enzimler beraberce mi ortaya çıkmıştır? Bu bileşiklerin olağanüstü karmaşıklığı ve sentezlenmeleri için aralarında hiç aksamayan bir koordinasyonun olma zorunluluğu gözönüne alındığında, söz konusu zaman çakışmasından bahsetmek çok saçma olmaktadır. Bu soruya Darwin'in görüşleri dışında cevap aramalıyız. Çünkü, söz konusu durum özel yaratılışı öngören çok güçlü bir delil oluşturmaktadır.

İstenmeyen Şifreler Bilmecesi

Bazı hücrelerde RNA, DNA'yı kopyalarken şaşırtıcı olaylar gerçekleşir. RNA'yı üreten enzim DNA'daki üretilecek proteinle ilgili şifreyi sıradan okuyup kopyalarken, bazen o üretim için gerekli olmayan bazı şifrelerle de karşılaşır. Bu nedenle, enzim, kopyalama sıralamasında ihtiyacı olan DNA parçasını sıradan okuduğunda, ihtiyacının olmadığı bilgi parçasını da okumak zorunda kalacaktır. Ve unutmamamız gerekir ki, gereksiz okunan tek bir bilgi bile üretilecek proteini tamamen işe yaramaz hale getirecektir.

Enzimin karşılaştığı bu problemi biraz daha yakından inceleyelim: Diyelimki bin aminoasitli bir protein üretilecek. Her aminoasit üç şifre ile temsil edildiğinden, bu işlem için görevli enzimin DNA üzerinde sırayla üçbin basamaklık bir şifre zincirini okuması gerekir. Ama DNA'nın üzerindeki üçbin şifrenin arasında enzimin ihtiyacı olmayan, örneğin beşyüz şifre, bütün olarak araya karışmıştır. Enzim bu beşyüz basamağın üstünden atlayamaz. Ancak, ilerdeki bilgilere ulaşabilmek için de bu beşyüz basamağın üzerinden bunları kopyalamadan geçmesi de gerekmektedir. Oysa üstünden geçerse ister istemez bu gereksiz bilgileri de kopyalamış olacaktır. Enzim dev DNA molekülünü kesemez, üzerinden de atlayamaz. Çözümü tekrar size, akıl sahibi insanoğluna soralım. Siz olsanız bu problemi nasıl çözerdiniz?

Bilimadamları son yıllarda yaptıkları çalışmalarda bu problemin çok şaşırtıcı bir şekilde çözüldüğünü gözlemlemişlerdir. Fosfat, şeker, karbon gibi basit maddelerden oluşmuş DNA molekülü, hayret verici bir hareket yapar. Ekson adı verilen okunması istenmeyen şifre dizisini dışarı doğru kıvırır. Böylece ardı ardına okunması gereken ama arada gereksiz şifrelerin bulunması nedeniyle birbirlerinden uzakta kalan iki şifre dizisinin uçları birleşir. Gerekli bilgilerin bulunduğu bölüm intron olarak adlandırılır. DNA molekülünü okuyan enzim dışarıda kalan gereksiz bilgiyi okumadan molekülün bükülüp birbirine yaklaştığı noktadan karşı tarafa geçer ve okumayı sürdürür. Tahmin edileceği gibi bu olayların her basamağında birçok kimyasal reaksiyon meydana gelir. Fakat bu reaksiyonların gerçekleştiği ufacık hücre çekirdeğinin içinde en ufak bir kargaşa ya da kaos yaşanmaz.

İstenmeyen şifreler problemini önlemek için ikinci bir yöntem daha kullanılır. RNA önce gereksiz şifreler de dahil olmak üzere geni başından sonuna DNA'dan kopyalar. Daha sonra, nereden geldiği belli olmayan bir emre itaat ederek, kendi üzerindeki gereksiz şifreleri bir halka şeklinde dışarı doğru büker ve bu bölüm kopartılıp atılır. Peki RNA'ya, başlangıçta kopyaladığı halde sonradan kesilip atılan şifrelerin gereksiz olduğunu kim haber verir, yoksa bunu kendisi mi farkeder?

Bu olayların gerçekleşebilmesi için kullanılan enzimin, DNA'nın ve RNA'nın birbirlerini çok iyi tanımaları gerekmektedir. Enzim yapacağı iş için çok ayrıntılı bir "eğitim" almış olmalıdır. Sorumluluğunu bilmeli ve işini yapabilmek için diğer enzimlerle tam bir işbirliği içinde davranmalıdır. DNA'nın ise ayrı bir canlı gibi karar verebilmesi, sahip olduğu bazı bilgileri enzime sunup, duruma göre bazılarını saklaması, enzime yol göstermesi gerekir. Ve elbette hem enzimlerin hem de DNA'nın, üretilecek proteinin ne işe yaradığını bilmeleri, onu üretmek istemeleri, bütün bu karmaşık hesapları ve planı yapıp başarıyla uygulamaları gerekir.

Oysa bilmek, hesaplamak, istemek ve yaratmak gibi özelliklerin bu küçük molekül yığınlarında var olamayacağı açıktır. Ancak dikkat edilirse, bu özellikler Allah'ın sıfatlarıdır. Allah da bu sıfatlarını,

gözle görülemeyen bir hücrenin çekirdeğindeki cansız bir molekülde göstermektedir. Biraz akıl sahibi bir insan bu sistemin yaratıldığını ve evrendeki diğer bütün sistemlerin olduğu gibi hücrenin de Allah'ın mutlak kontrolünde olduğunu anlar.

Siparişin Hazırlanması

Yukarıda saydığımız işlemler sonucunda sipariş için gerekli bilgiler DNA'dan mesajcı RNA (m-RNA)'ya enzimler sayesinde kaydedilmiştir. Şimdi sıra ribozomun DNA'nın kendisinden istediği siparişi üretmesindedir. Ribozom öyle bir fabrikadır ki, tam, kendisine sipariş edilen molekülü imal eder. Sipariş edilen molekülün yapı planı da m-RNA molekülündedir. m-RNA, DNA'dan kendi üzerine kopyaladığı bilgiyle birlikte çekirdekten çıkar ve sitoplazma içindeki ribozomlardan birine giderek ona kenetlenir. m-RNA'daki her şifrenin karşılığı olan aminoasit, ortamdan taşıyıcı (t) başka bir tür RNA tarafından ribozoma getirilir ve uygun yere yapıştırılır. t-RNA'nın bir ucunda m-RNA'daki şifrelerden birinin eşleniği diğer ucunda da bu şifrenin temsil ettiği aminoasit molekülü bulunur. Böylece t-RNA, kendi şifresine karşılık gelen m-RNA üzerindeki şifreyle birleşince, otomatik olarak bunun taşıdığı aminoasit de doğru sıraya yerleşmiş olur.

Kullanılan 20 farklı aminoasit için 20 farklı taşıyıcı RNA vardır. Her aminoasit, ancak kendi taşıyıcısı olan RNA ile birleşebilir. Çünkü birbirlerine kenetlenebilmeleri için üç boyutlu yapılarının karşılıklı hatasız olarak birbirlerine oturması gerekir. Binlerce atomdan oluşan bir taşıyıcı ve aminoasitin birbirlerinin yapılarına uygun yaratılmaları Allah'ın yaratışındaki uyum ve kusursuzluktan kaynaklanır. **Çünkü O, "kusursuzca yaratan" (Barî) dır. (Bakara Suresi, 54)**

Protein sentezinin yapıldığı ribozomlar kendilerine gelen m-RNA üzerinde yazılı olan bilgiye dayanarak yüzlerce, binlerce aminoasit molekülünü birbirine ekler ve istenilen polipeptid zincirini (protein molekülünü) kurarlar. Bu molekül içinde, m-RNA'daki plana dahil olmayan tek bir aminoasit bile fazladan eklenmez. Yahut herhangi bir aminoasit plandaki yerinden ayrı bir noktaya konulmaz, hiç biri de eksik bırakılamaz. Bu hatalardan herhangi biri yapılsa istenen protein molekülü değil, onun yerine istenmemiş başka biri, yani yabancı bir protein üretilmiş olur. Halbuki yabancı proteinlere genellikle organizmanın ve hücrelerin tahammülü yoktur. Onlara karşı antikorlar yapar ve allerjik reaksiyonlar gösterirler.

Hücredeki diğer elemanlar gibi ribozom da atomlardan oluşmuş cansız bir yığındır. Ama bu protein yığını yine nereden geldiği bilinmeyen bir akılla binlerce çeşit ürünü birçok karmaşık işlem sonucunda üretmeyi başarır.

Hücrede, DNA'daki bilgi doğrultusunda sadece tek bir proteinin üretilmesi için, birbiriyle uyum içinde çalışan en az 75 tane yardımcı moleküle ihtiyaç vardır. DNA'dan bilgi kopyalanması sırasında görev yapan enzimler ise bu sayının dışındadır.

Yapımı biten her protein molekülünün, son aminoasiti de yerine takılıp hepsinin tamam olduğu, hücrenin (daha doğrusu ribozomun) bir son kontrol yetkilisi tarafından onaylanmadıkça, bu sentez bitmiş sayılmaz. Eğer son anda bile eksiklik belirirse 'bu kadarı oldu, bu da böyle çıksın' deyip plan dışı bir molekül ortama salıverilmez. Çünkü böyle bir hoşgörü hücredeki protein sentezini plan dışına,

hesapsızlığa sürükler, kontrol sistemini dejenere eder ve hücreyi yıkıcı bir anarşiye sürükler. Hücrede bu hal ancak patolojik hallerde, belki ölürken söz konusu olabilir.

Normal durumda ve sıhhatli bir hücrede, yapısı tamam ve kusursuz olmayan molekül derhal bir yıkıcı enzime teslim edilir. Ve o enzim, onun birçok veya bütün peptid bağlarını koparır. Yani molekülü aminoasitler haline veya çok kısa ve zararsız polipeptid zincirciklerine ayırır. Başka sentezlerde kullanılabilecek yapı taşları halinde serbest bırakır.

Hücredeki bu sistem evrimcileri bile hayrete düşürmektedir. Evrimci bir akademisyen ve hücre uzmanı olan Prof. Dr. Muammer Bilge de aşağıdaki ifadelerinde hayretini gizleyememektedir:

Bütün bu sonuçları lazım geldiği gibi sağlayabilen, kendisi için tehlike ve kayıp yaratmayan, çıkmaz sokaklara girmeyen hücrede, protein sentezi endüstrisi, diyebiliriz ki, çok mükemmel bir organizasyonla ve kusursuz bir önceden görüşle yürütülmektedir... Hücrede bütün bunlar böyle olur. Fakat nasıl becerilir, nasıl başa çıkılır? Henüz bunu tam anlayamıyoruz. Sadece sonuçları görüyoruz ve bu sonuçları sağlayan mükemmel organizasyonun ancak bazı noktalarını farkedebilmiş bulunuyoruz. (Prof. Dr. Muammer Bilge, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Fizyoloji ve Biyofizik Kürsüleri 'Hücre Bilimi' 3.Baskı, s.131,132)

Canlılık Tesadüfen Meydana Gelemez

Evrim teorisi, canlılığın ilk basamağı olan proteinin nasıl oluştuğunu ne şekilde açıklamaktadır?

Cevap basittir; evrim teorisi proteinin nasıl oluştuğunu herhangi bir şekilde açıklamamaktadır. Evrimcilerin söyledikleri tek şey, proteinin çok büyük bir şans eseri, bir tesadüf sonucu oluştuğundan ibarettir.

Bu iddianın tutarlılığını incelemek, bizlere evrimin ne denli büyük bir aldatmaca olduğunu çok çarpıcı bir biçimde gösterir.

Düşünmek gerekir; ilkel dünya gibi olabilecek en kontrolsüz ortamda "ilk" protein molekülü, acaba evrimcilerin iddialarına göre tesadüfen nasıl oluşmuş olabilirdi? Aminoasit dizilimi, her türlü olumsuz etkinin varolduğu ilkel dünya şartlarında nasıl "tesadüfen" gerçekleşmiş olabilirdi?

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbirşey gelmeden kendi gibi aynı şartlarda tesadüfen oluşacak başka bir molekülü daha beklemesi gerekecekti.... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşsunlar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla binlerce, milyonlarca yıl hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece uyumlu ve bağlantılı bir biçimde, bir plan ve düzen içerisinde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu imkansız olaylar gerçekleşseydi bile meydana gelen molekül yığını sizce canlanabilir miydi?

Cevap, hayırdır. Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir. Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de bir canlı elde etmeyi başaramayız.

Çünkü yaşam, organizmayı oluşturan parçaların ya da moleküllerin birarada bulunmasından çok daha öte, metafizik bir kavramdır. Yaşam, Allah'ın "Hayy" (Hayat sahibi) sıfatının bir yansımasıdır. Ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Herşey gibi yaşam da Allah'ın tek bir "ol" emri ile olur.

Evrim, canlılık için gerekli malzemenin oluşmasını da, bir araya gelişini de açıklayamamaktadır; tabii canlılığın nasıl başladığını da...

Biz yine de bir an için bu imkansızları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak evrim yine çökmektedir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbirşey kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da bunun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak aminoasitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi

sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm hammadde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte tam teşekküllü bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, inanılmaz derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda, durup dururken oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda oluşmuşsa, bunun anlamı nedir?

Bu soruyu şimdi de bir örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği itibarıyla gelişmiş bir arabaya benzetebiliriz. (Hatta hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir). Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürsünüz? Acaba ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen bir araya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığını mı düşünürsünüz? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da bir araya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, aklıbaşında normal bir insan arabanın bilinçli bir dizaynın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir.

Tekrar hücreye dönersek, şunu söyleyebiliriz: Kompleks bir yapının durup dururken, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir varlık tarafından yaratıldığını gösterir. Hele hücre kadar karmaşık bir yapıda, bu durum apaçık ortadadır. İşe yarar anlamlı bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali sıfırken, bu hayali proteinlerden milyonlarcasının biraraya gelerek hücreyi oluşturması imkansız kavramının da ötesinde bir durumdur.

İmkansızlıklar zinciri devam eder. İnsan vücudu için gerekli olan milyonlarca proteinin tesadüfen oluştuğunu ve tesadüfen aynı noktada biraraya yığıldığını varsaysak bile, bunun bir gökdelenin taşının, çimentosunun, yapı malzemelerinin bir arsaya yığılmasından daha öte bir anlamı yoktur. Bütün bu malzemelerin son derece karmaşık bir plan ve proje çerçevesinde, son derece ölçülü, hesaplı, düzenli, akılcı ve kontrollü bir şekilde, ve bir emir-komuta zinciri içerisinde biraraya getirilmesi sonucunda bir gökdelen inşa edilebilir.

Ama insanlardan kimi vardır ki, gökdelenleri gördüklerinde "kim tarafından inşa edilmiş" sorusunu sorarlar da, canlılara gelince "hangi tesadüf sonucunda oluşmuş" diye merak ederler. Bu gerçekten de anlaşılması zor bir körlüktür.

Diğer Bazı Çelişki Örnekleri

Bilim dünyası, canlı hücresinin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks yapı olduğu yönünde ortak bir görüşe sahiptir. Bir benzetmeye göre, bağımsız yaşayabilme özelliğine sahip en basit canlı organizma olan bir prokaryot bakteri hücresi bile öyle bir minyatür karmaşıklığa sahiptir ki, uzay mekiği bunun yanında daha geri bir teknoloji ürünü olarak kalır.

O halde imkansızı bir an için kabul edelim, bir an için hücrenin tesadüfen oluşabildiğini varsayalım ve bu varsayımın ne denli makul olduğu sorusu üzerinde düşünelim. Bu durumda; etrafımızda gördüğümüz ve hücreden çok daha basit yapılara sahip olan sayısız eşya ve araç tesadüflerle binlerce kez daha kolay bir şekilde oluşabilirdi. Çünkü, en temel mantık kurallarına göre, karmaşık bir şeyin rastlantılarla oluşması, çok daha karmaşık bir şeyin rastlantılarla oluşmasından çok daha kolaydır. Eğer bu en kompleks yapı bile kendi kendine oluşabiliyorsa, aynı ortamda bundan daha basitlerinin çok daha rahatlıkla ve çok daha fazla sayıda oluşmuş olmaları gerekirdi. Dolayısıyla, bir an için tesadüflerin gücü olduğunu farzetsek, ilkel ortamda bir televizyonun, bir arabanın, bir mikroçipin ya da bir walkman'in hiçbir bilinçli bir üretici olmadan raslantı eseri oluşma ihtimali, teorik olarak bir hücrenin tesadüfen oluşma ihtimalinden çok daha fazladır. (Kuşkusuz, gerçekte hepsi için tesadüfen oluşma şansı sıfırdır, bu tümüyle hayali bir örnektir.)

Şimdi de bir başka çelişki üzerinde düşünelim.

Canlı hücrenin varolması ve çoğalıp neslini sürdürmesi için hem büyük bölümü proteinlerden oluşmuş parçalarının hem de kalıtımını sağlayacak DNA'sının aynı anda birarada bulunmaları gerekir dedik. Bir an için hem proteinlerin ve bunlardan oluşan enzim, organel, hücre zarı, vs.'nin hem de DNA'nın tesadüflerle yanyana oluştukları gibi çılgınca bir fikri kabul ettiğimizi varsayalım... Ancak bu bile hücrenin oluşması için yeterli değildir. Çünkü ortada büyük bir tehlike vardır; DNA'nın sözkonusu proteinlere kesinlikle değmemesi gerekmektedir. Çünkü biraraya geldiklerinde, DNA asit, proteinler de baz etkisi gösterecek ve anında reaksiyona girip birbirlerini yokedeceklerdir. Bu nedenle, DNA nükleotidleri ve proteinler, evrimciler tarafından "ilkel çorba" olarak adlandırılan hayali ortamda bir şekilde oluşmuş olsalar bile daha ileri bir formasyona gidemeden birbirlerini tuza çevireceklerdi.

İşin bir diğer mucize yönü de şudur: Bir asitle bir baz yanyana geldiklerinde reaksiyona girmeleri doğalken bu ikisi hücrede mükemmel bir işbirliği ve uyum içinde birarada faaliyet gösterirler. Üretimi sağlarlar. Oysa hücre dışındaki serbest ortamda bir araya gelmeleri her ikisi içinde yıkım olacaktır.

Bunun yanısıra iş her zaman olduğu gibi şansa bırakılmamış her türlü tedbir düşünülmüştür. DNA molekülleri, hücrenin en sağlam bölümü olan çekirdeğe yerleştirilmiş, ve ortamdaki zarar verebilecek yapılardan özel ve hassas yöntemlerle izole edilmiştir. Kopyalanma gibi işlemler esnasında DNA ve enzim proteinlerinin teması da o derece kontrollü ve ölçülü bir düzende gerçekleşir ki iki taraf da hasar görmediği gibi olabilecek en yüksek verim elde edilir.

Moleküllerin Bilinci Var mı?

Yazarları evrimci olan biyoloji kitaplarında bile sürekli olarak vurgulanan ortak bir konu vardır: Buraya kadar anlattığımız olaylardaki elemanların büyük bir şuurla hareket ediyor oluşları. Biz de buraya kadar birçok yerde gerek hücre, gerek DNA veya RNA, gerek enzimler, gerekse organeller için; "okur", "karar verir", "seçer", "denetler", "düzeltir", ... gibi fiiller kullandık. Açıktır ki, bu fiiller ancak ve ancak bilinç, akıl ve irade sahibi varlıkların gerçekleştirebileceği fiillerdir. Halbuki buraya kadar

sözkonusu olan varlıklar, hiçbir şekilde düşünme, karar verme, akletme gibi özelliklere sahip olmayan çeşitli atomlar ve moleküllerden ibarettir.

Önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi, değişik moleküllerin değişik oranlarda birleşmesinden meydana gelmiş hücrenin, ne kadar karmaşık ve harika bir yapıya sahip olursa olsun, akıl ve bilinç sahibi olması mümkün değildir. Dolayısıyla bu hücrenin ya da herhangi bir parçasının istemesi, karar vermesi, kararını uygulamaya geçirmesi, kontrol etmesi, gibi bir durum da hiçbir şekilde söz konusu olamaz.

İşte bu nedenle de, hücredeki parçacıkların bilinçlerine ve akıllarına atıfta bulunan, "karar verir", "denetler", "düzeltir" gibi ifadeler, gerçekte bu parçacıkları Yaratana atıfta bulunmaktadırlar.

Örneğin, "bu kitap şunu anlatmak istiyor" dediğimizde, bellidir ki kastedilen o kitabın yazarının anlatmak istediğidir. Yoksa bu ifadeden, kitabın bizzat kendisi, sayfaları ve mürekkebiyle, düşünmüş de birşeyler anlatmak istiyor gibi bir anlam çıkmayacağı açıktır. (Böyle bir anlam çıkarmak ise, o kişinin muhakeme yeteneğinde ciddi bir bozukluk olduğunun belirtisidir.)

Aynı şekilde, kitabın pekçok yerinde kullandığımız; "ister", "karar verir", "hesaplar" gibi ifadeler de olayların tarif ve tasvirini pratik hale getirmek için seçilmiş yakıştırma ifadelerdir. Kelimelere amaçlanan anlamları dışında yanlış anlamlar yüklemek, insanı köklü yanılgılara sürükler. Belli ki isteyen, karar veren irade, bu bilinçsiz molekül yığınları değildir. Bu özellikler, ancak bu molekül yığınlarına böyle şuurlu, hesaplı hareketleri yaptıran ve bunları yaptıkları işe uygun olarak yaratan gücün, yani Allah'ın kendisine ait özelliklerdir. İsteyen de, karar veren de, yaptıran da Allah'tan başkası değildir.

Bu tür kavramlarla uzaktan yakından ilgisi kurulamayacak maddelerin böyle olağanüstü işler gerçekleştirmeleri, insanın bunların arkasındaki gerçek güç ve akıl sahibini daha kolay ve rahat farkedebilmesi içindir.

Buraya kadar anlattıklarımız, hücrede ve insan bedeninde gerçekleşen mucizelerden sadece birkaçıdır. Bunları gören vicdanlı bir insan, kendi yaratılışındaki mükemmelliği farkedebilir ve Yaratıcı'sı olan Allah'ı tanıyabilir.

HÜCRE İÇİ SİSTEMLER

Protein üretiminin nasıl başladığını, hangi süreçlerden geçilerek bu üretimin gerçekleştiğini inceledik. Fakat herkes bilir ki, üretimin gerçekleşmesi için en başta gerekli olan şey hammaddedir. Bu hammaddelerin de üretim sürecine katılabilmeleri için belli işlemlerden geçip, rafine edilerek kullanıma uygun hale getirilmeleri gerekir. Örneğin plastik gibi birçok ürün petrolden elde edildikleri halde, üretim aşamasına gelene kadar rafinerilerde, kimya laboratuvarlarında birçok ara işlemlerden geçtikten sonra üretime hazır hammadde haline gelirler.

Aynı teknolojinin daha gelişmişi ise hücrede uygulanır.

Hücredeki Laboratuvar

Hücreye giren besinler, çok karmaşık kimyasal işlemler sonucunda parçalanarak yeni üretimler için hammadde haline getirilirler. Böylece artık yepyeni alanlarda kullanılabileceklerdir. Bu hammaddeler yalnızca sentezlenecek proteinleri oluşturacak aminoasitleri değil, hücrenin her türlü işinde kullanacağı kimyasal maddeleri de içerir.

İçinde bu işlemlerin yapıldığı "lizozom" adlı organel çok ileri bir kimya laboratuvarını andırır. Lizozomda yaklaşık olarak 36 farklı enzim, farklı besin maddelerinin sindirimi için görev yapar. Örneğin protein sindirimi için 5, nükleik asitler için 4, polisakkaritler için 15, lipitler için 6, organik sülfatlar için 2, organik fosfatlar için 4 ayrı enzim devreye girer. Tek bir enzimin bile kimyasal yapısı, fiziksel özellikleri, yaptığı karmaşık işler ve inanılmaz işlem hızı düşünülürse, 36 farklı enzimin yaklaşık 1 mikronluk (milimetrenin binde biri) bir organelde görev yapmasının ne kadar büyük bir mucize olduğu daha iyi anlaşılır. Bu kadar güçlü öğütücülerin böylesine uyumla, hücreye de birbirlerine de hiçbir zaman zarar vermeden çalışmaları hayret vericidir.

Hücre İçi Ulaşım

Hücre içinde üretilen ürünlerin ve bu ürünlerin hammaddelerinin ulaşımı da "endoplazmik retikulum" denilen kanallar sayesinde sağlanır. Protein üreten ribozomlar genellikle bu ulaşım hattının yakınlarında yer alırlar. Tıpkı fabrikaların özellikle karayolu ve denizyolu bağlantılarına yakın yerlerde kurulmaları gibi.

Hücrenin Paketleme Sistemi

Hücre içindeki her ayrıntının büyük bir akıl sonucu özenle yaratıldığı ortadadır. Bunun yeni bir örneğini, hücrenin içindeki "ambalaj tesisleri"ne göz attığımızda görebiliriz.

Ticaret ve sanayide, üretilen bir malla ilgili en önemli sorunlardan biri paketlenmesi, diğeri de tüketiciye ulaştırılmasıdır. Özellikle gıda sanayisinde ürünün bozulmadan uzun süre dayanacak şekilde paketlenmesi zorunludur. Günümüz teknolojisi bu problemlere ancak son bir kaç on yılda çözüm bulabilmiştir. Buna karşın hücrelerde üstün bir paketleme, ulaştırma ve depolama sistemi insanoğlunun yaratıldığı andan beri binlerce yıldır, milyonlarca insanın herbirinin trilyonlarca hücresinde her an işlemektedir.

Bu paketleme işini golgi cisimciği denilen bir hücre organeli gerçekleştirir. Salgılanan maddeleri biriktirip, onların küçük kofullar halinde paketlenmelerini sağlar. Paketlenen bu maddeler ihtiyaca göre ya saklanmakta ya da dışarı atılmaktadır.

MUCİZE MOLEKÜLLER: PROTEİNLER

Proteinsiz bir yaşam mümkün değildir. Çünkü proteinler hem vücudun temel yapıtaşlarıdır hem de insan yaşamında son derece hayati öneme sahip olan enzim ve hormonların yapılarını oluştururlar. Enzim ve hormonlar vücutta belirli görevlerde ve reaksiyonlarda uzmanlaşmış, karmaşık protein molekülleridir. Bunlar vücut içerisindeki koordinasyonun sağlanmasından temel hayat fonksiyonlarının sürmesine kadar bir çok önemli görevi yürütürler.

Bu bölümde proteinlerin olağanüstü yapılarını ve proteinlerden oluşan bu mekanizmaların vücut içinde gerçekleştirdikleri inanılması zor işlemleri inceleyeceğiz. Her an içimizde bu işlemlerin milyarlarcasının gerçekleştiği düşünülürse, insan vücudunun hayal gücü sınırlarının ötesinde kompleks bir sistem olduğu daha iyi anlaşılır.

Proteinlerin yapısında 20 farklı cins aminoasit yeralır. Aslında doğadaki bu yirmi çeşit aminoasitin farklı sayılarda ve dizilişlerde sıralanmasından sonsuz çeşitlilikte farklı protein türü meydana gelebilir. Proteinleri bir zincire benzetirsek, aminoasitler bu zincirin halkalarıdır. Canlı varlıklarda bulunan protein türlerinin içerdikleri aminoasit sayısı 100 ile 3000 arasında değişir. Bir proteini meydana getiren dizilimlerde, aminoasitlerden birinin rastgele çıkarılması, eklenmesi ya da sırasının değiştirilmesi genelde proteinin tamamen işe yaramaz, hatta zararlı hale gelmesine neden olur.

Aminoasitlerin yer ve sayılarının yanısıra, bu aminoasitlerin oluşturduğu proteinin üç boyutlu geometrisi de çok önemlidir. Aminoasitler doğru sayı ve dizilimde biraraya gelmekle kalmaz, belli noktalarda bükülerek, proteinin görevini yerine getirebilmesi için sahip olması gereken üç boyutlu biçimini de belirlerler. Bunu sağlamak için bükülme noktalarındaki aminoasitler, belli bir açıda bükülmeye imkan verecek şekilde, diğerlerinden daha zayıf bağlarla birbirlerine bağlanırlar. Eğer böyle olmasa, tüm aminoasitler birbirlerine eşit kuvvetlerle bağlansalardı, dümdüz, vasıfsız ve işe yaramaz bir protein zinciri oluşacaktı.

Oysa üç boyutluluk, proteinler için çok önemli bir özelliktir. Özellikle enzimler, ancak sahip oldukları üç boyutlu yapı sayesinde bir takım reaksiyonları yönetir, denetler ya da hızlandırabilirler. Kısacası, doğru sayı ve dizilim sağlansa bile, gereken geometrinin sağlanamaması bir proteini işlevsiz hale getirecektir. Bunun sağlanması içinse aminoasitlerin arasındaki çekim kuvvetleri bile akıl almaz bir kontrol ve hassasiyetle teker teker ayarlanmakta, en ufak bir ayrıntı bile şansa bırakılmamaktadır.

Görüldüğü gibi tek bir protein molekülünün elde edilmesi bile, sayısız işlem ve denetimler sonucunda gerçekleşebilmektedir. Bugünün teknolojisiyle, bir protein molekülünü laboratuvar şartlarında bile yapay olarak sentezlemek mümkün değildir.

Enzimler

Vücudumuzun içinde her saniye birçok karmaşık olay meydana gelmektedir. Bunlar o kadar ayrıntılıdırlar ki, hemen her aşamalarında, bütün karmaşayı denetleyen, düzeni sağlayan ve olayları

hızlandıran "süper denetleyiciler"in müdahalesine ihtiyaç duyulur: Enzimler... Her canlı hücre, herbiri kendi özel işini yapan, örneğin besin maddelerini parçalayan, besinlerden enerji üreten, basit moleküllerden zincir yapımını sağlayan ve bunlar gibi sayısız işler yürüten binlerce enzim bulundurur.

Eğer bu enzimler olmasa, en basitinden en karmaşığına kadar hemen hiçbir fonksiyonumuz çalışmaz, ya da dururcasına yavaşlardı. Sonuç her iki halde de ölüm olurdu. Nefes alamaz, birşey yiyemez, sindiremez, göremez, konuşamaz kısaca yaşayamazdık.

Enzimlerin olayları hızlandırmasını günlük hayattan bir örneğe uyarlayabiliriz. Eğer "enzimsiz" kalma gibi bir durumla karşılaşılsa; normal şartlarda okunması birkaç saniye sürecek bir cümleyi okumak, yaklaşık on yıl sürerdi. İşte enzimler vücuttaki tepkimeleri en az bu örnekteki kadar hızlandırmaktadırlar. Enzimlerin, protein sentezinden, enerji üretimine kadar hücrenin bütün fonksiyonlarında hayati bir önemi vardır.

Enzimle etkilediği madde arasındaki ilişki, anahtarla kilit arasındaki ilişkiye benzetilebilir. Enzim ve onun birleşeceği madde, üç boyutlu karmaşık bir geometride birbirlerine kenetlenirler. Her ikisi de birbirlerine tam bir uyum gösterecek şekilde özel olarak yaratılmışlardır. Dahası, bu uyum çok etkileyici bir hız içinde işler. Bu hız o kadar baş döndürücüdür ki, bir enzim bazen bir saniyede 300 maddeyle belirli bir sıraya uygun olarak teker teker birleşir, o maddeyi istenen forma sokar, sonra da ayrılır.

Kısacası, hücre enzimler sayesinde yaşamaktadır. Ancak enzimler de hücrede üretilmektedir. Her hücre kendi ihtiyacı olan enzimi, gerekli gördüğü miktarda, kendisi üretir.

Bütün bunlar, bilinçli bir insanın aklında sorular uyandırmalıdır: Bir hücre nasıl olur da bir şeyi gerekli görebilir, ihtiyacını nasıl hesaplayabilir? Birçok karmaşık işi yapan, bir robottan daha hızlı çalışan enzim denilen makineleri hücre kendisi mi tasarlamıştır? Bu planı yapan akıl nerededir?

Bilinçli bir insanın varacağı cevap da bellidir. Tüm bunlar, "hücre" adı verilen mikroskobik et parçasının ve onun içindeki daha küçük 'organellerin' eseri olamazlar. Gerçek çok açıktır. Bütün bunlar Allah'ın **"herşeyi birbiriyle uyumlu olarak, çelişki ve uygunsuzluk olmaksızın yaratması" (Mülk Suresi, 3)** sonucunda gerçekleşmektedir.

Hormonlar

Çok hücreli organizmalar olan hayvanlar ve insanlar farklı yapı ve görevleri olan hücrelerden meydana gelmişlerdir. Vücudun bütünlüğü, bu hücreler arasındaki karmaşık fakat son derece uyumlu ilişkilere bağlıdır. İnsan vücudundaki 100 trilyon hücre sanki birbirlerini tanıyormuşçasına hareket ederler. Kendilerine ayrılmış özel görevleri, sonuna kadar, hiçbir ihmal ve gevşeklik göstermeden yerine getirirler. İşte bu mükemmel koordinasyonda hormon denilen mesaj taşıyıcılar hücrelere emir taşımakla görevlidirler. Vücudun büyümesi, üremenin düzenlenmesi, vücuttaki iç denge, sinir sistemindeki koordinasyon ve daha birçok işlem hormonların ilgili hücrelere ulaştırdıkları mesajlar sonucunda gerçekleşir. Görünmez bir akıl, hormonlar vasıtasıyla hücrelere emirlerini bildirir. Sizin haberiniz bile olmadan içinizde muhteşem bir emir-komuta sistemi oluşturulmuştur.

Bu büyük akıl, yine sizin bilginiz dışında içinizdeki herşeyi kontrol altında tutar. Bu sistemde sizin hiçbir söz hakkınız yoktur. Örneğin vücudunuzun büyümesi: Siz ne kadar isteseniz de boyunuzu olduğundan fazla uzatamazsınız. Ne yaparsanız yapın içinizdeki hücrelere "bölünün, çoğalın ve beni büyütün" gibi bir emir veremezsiniz. Ancak hücreler, sizin için belirlenmiş olan boyu ve vücut şeklini bilirler ve o belirli şekle ulaşıncaya kadar çoğalarak vücudu büyütürler. Sonra da tam gerektiği anda büyümeyi durdururlar.

Esrarengiz Kontrol

Vücudunuz üzerindeki denetimsizliğinizi bir başka örnekle gösterelim.

Kandaki şeker miktarının belirli limitler içinde olması insan yaşamı için zorunludur. Ama günlük hayatta şekerli gıdalar yerken bu hassas dengenin hesabını siz yapamazsınız elbette. Ancak "sizin adınıza" bu hesap yapılır. Kanınızdaki şeker miktarı yükseldiğinde pankreas adı verilen organınız insülin denilen özel bir madde salgılar. Bu madde karaciğer ve vücuttaki diğer hücrelere kandaki fazla şekeri geri çekip depolamalarını emreder. Kandaki şeker oranı, böylece hiç bir zaman tehlikeli bir düzeye çıkmaz.

Şimdi isterseniz bir deneme yapın. Kendi kendinize emir verin ve başta karaciğerinizdekiler olmak üzere vücudunuzdaki hücrelere "kanımdaki şekeri geri çek" komutunu verin. Onlar da sözünüzü dinleyip şeker depo etmeye başlasınlar!...

Şüphesiz böyle bir şey yapamazsınız.

Bırakın onları kontrol etmeyi, günlük hayatta sizin ne pankreastan, ne insülinden, ne de karaciğerden haberiniz olmaz. Kanınızdaki şekerin yükseldiğini fark etmezsiniz, hatta önünüze farklı şeker oranları olan iki şişe kan konulsa aradaki farkı dahi anlayamazsınız. Bunun için laboratuvarlara, gelişmiş aletlere ihtiyacınız vardır. Ama hiçbir zaman görmediğiniz ve bilmediğiniz bazı hücreleriniz, kandaki şekeri bu laboratuvar ve aletlerden daha hassas şekilde ölçer ve ne yapılması gerektiğine karar verirler. Sonra gerekli tedbirler alınır, hücreler kandaki şekeri tanıyıp, ayırt edip, yakalarlar. Yediği bir pasta yüzünden kısa bir sürede şeker krizine girip ölmesi işten bile olmayan insan, bu mükemmel sistem sayesinde hayatta kalır.

Peki bu mükemmel sistemi kime borçludur?

Her zamanki gibi karşımızda iki farklı açıklama vardır. Ya bu sistem, bilinçli bir Yaratıcı tarafından insan vücuduna konmuştur, ya da evrim süreci içinde "tesadüfen" oluşmuştur.

Ancak bu ikinci "açıklamayı" aslında açıklama olarak saymak mümkün gözükmemektedir; çünkü evrimin diğer iddiaları gibi bu da tek kelimeyle bir safsatadır.

Evrim, insan vücudunun milyonlarca yıllık bir süreç içinde bugünkü haline geldiğini öne sürer. Bu, şu demektir: İnsan bedenindeki organların bir kısmı, bir zamanlar yoktu, ancak daha sonra evrimleşerek oluştu. Bu durumda, kandaki şeker dengesini kontrol eden pankreasın ve onun salgıladığı insülinin de evrimin aşamalarından birinde oluştuğunu varsaymamız gerekir.

Ancak bu elbetteki bir mantık hezimetidir. Çünkü pankreasa ve insüline sahip olmayan bir insan bedeninin yaşamını sürdürmesine olanak yoktur. Pankreası olmayan bir yarı-insanın milyonlarca yıl önce dünya üzerinde gezindiğini varsayalım. Başına ne gelirdi?.. Cevap basittir; bulduğu ilk şekerli gıdadan, örneğin bir şeker kamışından bolca yerdi ve hemen oracıkta şeker komasına girerek ölürdü.

Aynı şey, tüm öteki hemcinslerinin de başına gelir, hepsi, nedenini anlayamadan, şeker komasından ölürlerdi.

Biz yine de bir kısmının çok "bilinçli" bir diyet yaparak—aslında bu mümkün değildir, çünkü yediğimiz besinlerin çok büyük kısmında şeker vardır—hayatta kaldığını varsayalım. O zaman şu soruyla karşılaşırız: Acaba bu "insan ataları", pankreasa ve insüline nasıl sahip oldular?

Acaba günlerden bir gün bir tanesi çıkıp; "artık bu şeker sorununu çözmemiz gerek, iyisi mi midenin altında bir yere bir organ koyalım da bu organ kandaki şekeri dengeleyen bir hormon salgılasın" mı dedi? Ve sonra kendisini zorlayarak midesinin altında gerçekten de bir pankreas mı oluşturdu? İnsülinin nasıl bir formüle sahip olması gerektiğini hesaplayıp sonra da bu formülü pankreasa mı öğretti?

Yoksa, günlerden bir gün, çok "başarılı" bir mutasyon oldu da, bu pankreası olmayan yarı-insanlardan birinin DNA'sındaki bir bozulma sonucunda, ortaya birden bire tam teşekküllü bir pankreas ve insülin hormonu mu çıktı?..

Ancak bu "mükemmel" mutasyon bile yeterli olamazdı. Bir de, kandaki şeker oranını sürekli olarak kontrol altında bulunduracak, gerektiğinde pankreasa insülin salgılama komutu yollayacak, gerektiği kadar insülinin salgılanmasından sonra da "dur" emri verecek bir karar mekanizmasının beynin bir köşesinde bir başka "tesadüf" sonucunda oluşması gerekiyordu.

"Evrimsel mantık" ile düşünülmüş olan bu iki "açıklama" da elbette birer safsatadan başka bir şey değildir. Belki inanmayacaksınız fakat, evrimcilerin inancı da tam bu anlattığımız şekildedir. Ancak bunun ne denli büyük bir saçmalık olduğunu kendileri de bildiklerinden, bu tür konuları gündeme getirmemeyi ve mümkün olduğunca geçiştirmeyi tercih ederler.

Evrimsel mantıkların insülin örneğinde açıkça ortaya çıkan bu sefaleti, bizi tek bir sonuca ulaştırır: İlk insanın da aynen bizimki gibi bir pankreası vardı. Bu organın "evrimleşmiş" olması hiç bir şekilde mümkün değildir.

Kuşkusuz insülin örneği, vücuttaki diğer tüm organlar, binlerce hormon, yüzlerce farklı sistem ve sayısız işlem için de kullanılabilir. Çünkü vücudun içinde, en az insülin kadar, hatta daha da hayati binlerce hormon ya da enzim vardır. Bunların her biri, insanın yaşamı için "olmazsa olmaz" şartlardır ve çoğu insülin dengesinden çok daha karmaşıktır. Örneğin kan basıncını (tansiyonu) ayarlayan sistem, pankreas sisteminden çok daha kompleks hesaplar ve işlemler içermektedir.

Aslında vücudun hangi organına bakarsak bakalım, aynı durumla karşılaşırız. Böbrekleri olmayan bir insan, en fazla üç gün yaşar. Akciğeri olmayan ise bir-iki dakikadan fazla dayanamaz. Sindirim sistemi olmayan, hatta yalnızca ince bağırsağı eksik olan bir insanın bir hafta yaşaması mucize olur. Karaciğer, iki yüze yakın fonksiyonu ile eksikliğine bir iki saat dayanılabilecek bir organdır. Kalbin yokluğuna, üç-beş saniyeden fazla karşı konulamaz. Beyni söylemeye artık herhalde gerek yok.

Bu organların hiç biri, "evrim süreci" içinde "aşama aşama" gelişmiş olamazlar. Hiç bir insan vücudu, kendisine "mutasyon sonucu" bir böbrek edinmek için milyonlarca yıl bekleyemez. Dolayısıyla, ortada kesin bir gerçek vardır. O da ilk insanın, bizim bugün sahip olduğumuz vücut yapısının aynısına sahip olduğudur. Yani, kusursuz ve eksiksiz bir bedenle birlikte yaratılmıştır.

İnsan için geçerli olan bu durum, kuşkusuz tüm diğer canlılar için de geçerlidir. Dünya üzerinde gezen ilk kaplanla bugünkü arasında hiç bir fark yoktur. Fil, balina, kartal ya da yılan, ilk kez ne şekilde yaratılmışlarsa, halen öyledirler.

Bilinmeyen Uğruna Harcanan Hayat

Daha önce değindiğimiz ve evrim için kesin bir çıkmaz oluşturan insülin, vücut içindeki hormonlardan yalnızca biridir aslında. Diğer hormonlara şöyle bir baktığımızda ise, en az insülin kadar çarpıcı 'delil'lerle karşılaşırız.

Hücreler ürettikleri bazı enzimleri ve hormonları kendileri kullanmayıp dış ortama gönderirler. Bunlar, hücrenin tanımadığı ve hiçbir zaman bilemeyeceği kadar uzaktaki bambaşka hücreler tarafından kullanılırlar. Mesafe o kadar uzaktır ki, hücrenin boyutu düşünüldüğünde ürettiği maddenin aldığı yol bizim boyutumuzda binlerce kilometre ile ifade edilebilir. Hücre büyük bir özen ve zahmetle ürettiği maddelerin nerede ve nasıl kullanıldığını bilmez. Ama bu bilinmeyen amaç uğruna, ne işe yaradığını bilmediği karmaşık ürünleri bütün hayatı boyunca üretmeyi sürdürür.

Örneğin beyinin hemen altında bulunan hipofiz adlı bezdeki hücrelerin ürettikleri özel bir hormon, böbrek faaliyetlerini düzenler. Hipofizdeki bir hücre, böbreğin nasıl birşey olduğunu bilemez. Peki hiç bilmediği ve hayatı boyunca da bilemeyeceği bir organ olan böbreğin yapısına tam uygun özelliklerde bir maddeyi nasıl üretebilir? Bu sorunun tek cevabı, kuşkusuz bu iş için bilinçli bir şekilde yaratıldığıdır.

Hücredeki bu "bilinmeyen amaca yönelik" hormon üretimini bir örnekle açıklayabiliriz. Yüzlerce insanın bir fabrikada oturup bütün hayatları boyunca çok önemli bir elektronik aletin özel ve karmaşık bir devresini yaptıklarını düşünün. Ama bu insanlar birkez olsun ne bu aleti görmüşlerdir, ne de ne işe yaradığını bilirler. Hatta bu insanlar yaşadıkları fabrikanın dışında hiçbir şey görmemişlerdir. Bütün hayatlarını adayıp, binbir zahmetle ürettikleri bu karmaşık devreleri fabrikanın dışına bırakırlar. Birileri de bu devreleri alıp binlerce kilometre ötedeki bir başka fabrikada yeni bazı parçalarla birleştirip, söz konusu aleti oluştururlar. Birinci fabrikadakiler, hayatlarını neye adadıklarını bile bilmeden, hiç yorulmadan, kusursuz bir itaatle yirmi dört saat çalışmaktadırlar.

Böyle bir fabrikanın nasıl oluştuğu sorusuna ise tek bir cevap verilebilir: Şüphesiz, her iki fabrikayı da tanıyan ve yöneten bir irade, belli bir iş bölümü tasarlamış ve birinci fabrikaya yalnızca sözkonusu elektronik devreyi üretme görevi vermiştir. Bu üretimin nasıl yapılacağını da çok ayrıntılı bir biçimde tarif etmiş, öğretmiştir. (Çünkü ortaya konan ürünün tümünü bilmeyen birinci fabrikanın, kendi kararıyla böyle bir üretim gerçekleştirmesi mümkün değildir).

İşte enzim ve hormon üreten hücreler de aynı şekilde çalışırlar. Hiçbir zaman bilemeyecekleri bir yer için sürekli üretim yapar, tüm hayatlarını buna feda ederler. En ufak bir bencillik, bıkkınlık ya da kapris yapmazlar, çünkü onlara öyle öğretilmiş, daha doğrusu o işi yapacak şekilde yaratılmışlardır. Evrendeki herkes ve herşey gibi onlar da alemlerin Rabbi olan Allah'ın emrine boyun eğmişlerdir. Başka seçenekleri de yoktur. Bir ayet, bu boyun eğmişliği şöyle ifade eder:

... Göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasıa karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

HÜCRE ZARI

Başlangıçta bilim çevrelerinde, en küçük canlı birimi olarak hücre kabul edilmekteydi. Ancak daha sonra, hücreyi çevreleyen ve hacim olarak ondan çok daha küçük olan hücre zarı araştırmacıların karşısına adeta yeni bir canlı türü olarak çıktı. Çünkü hücreyi çepeçevre saran bu zar bir canlının, dahası şuurlu bir canlının, yani insanın temel özelliklerinden olan karar verme, hatırlama, değerlendirme gibi özellikler göstermekteydi. Peki 1 mm'nin yüzbinde biri kalınlığındaki bir zar bu özelliklere nasıl sahip olmuştu?

Hayatımız boyunca farkında olmadan yaşadığımız bu zardan 100 trilyon tanesi her an vücudumuzda kararlar almakta ve şu an dahi bunları uygulamaktadır.

Hücre zarı hücrenin çevresini sınırlayan bir örtüdür. Ama görevi sadece hücreyi sarıp kuşatmak değildir. Bu zar, hem komşu hücrelerle iletişimi ve bağlantıyı sağlar, hem de en önemlisi, hücreye giriş çıkışı çok sıkı bir şekilde denetler. O kadar incedir ki sıradan mikroskopla değil ancak elektron mikroskobuyla ayırt edilebilir. Yapısının çift taraflı yağ tabakası ve tabaka üzerinde yer yer bulunan proteinlerden oluştuğu tesbit edilmiştir. Sadece canlı özelliği göstermekle kalmayıp bu zar, sahip olduğu üstün karar verme yeteneği, hafızası ve gösterdiği akıl yüzünden hücrenin beyni olarak kabul edilir. Şimdi dilerseniz, yağ ve protein gibi şuursuz moleküllerden oluşan bu ince örtünün başardığı işleri, yani kendisine "canlı" ve "akıllı" dedirten özelliklerini inceleyelim.

İlk olarak bu kadar işi başarabilen hücre zarının yapısına bir göz atalım. Zar çift taraflı, hem içe hem dışa doğru dönük yağ moleküllerinden oluşan uçsuz bucaksız bir duvara benzer. Bu yağ parçacıklarının arasında hücreye girişi ve çıkışı sağlayan kapılar ve zarın dış ortamı tanımasını sağlayan algılayıcılar vardır. Bu kapılar ve algılayıcılar protein moleküllerinden yapılmıştır. Hücre duvarının üzerinde yer alırlar ve hücreye yapılan tüm giriş ve çıkışları titiz bir biçimde denetlerler.

Kontrol Kimde?

Hücre zarının ilk görevi hücrenin organellerini sararak bir arada tutmasıdır. Ancak bundan çok daha karmaşık bir iş daha yapar; bu organellerdeki işlemlerin ve hücrenin yaşamının devam edebilmesi için gerekli maddeleri dış ortamdan temin eder. Hücrenin dışındaki ortamda sayısız kimyasal madde vardır. O, bunların içinden hücrenin ihtiyaç duyduklarını tanır ve yalnızca onları içeri alır. Son derece ekonomiktir; hücrenin ihtiyaç duyduğu miktardan fazlasını kesinlikle içeri almaz. Bu kadarla da kalmaz; bir yandan da hücrenin içindeki zararlı artıkları anında tesbit eder ve hiç zaman kaybetmeden dışarı atar. Zarın bir diğer görevi de, beyinden veya vücudun çeşitli bölgelerinden hormonlar vasıtasıyla taşınan mesajları anında hücrenin merkezine ulaştırmaktır.

Belli ki, bu işleri yapabilmesi için hücre içindeki bütün faaliyetleri ve gelişmeleri bilmeli, gerekli veya fazla olan maddelerin listesini çıkarmalı, stokları kontrol altında tutup, üstün bir hafıza ve karar verme yeteneğine sahip olmalıdır.

Acaba hangi "tesadüf" böyle "akıllı" bir yağ birikintisini meydana getirebilir?...

Tüm evrim teorisini tek başına bir anda çökerten bu sorunun daha da ötesinde bir soru soralım; sözünü ettiğimiz işlemler sırasında ortaya çıkan "akıl", zara ait olan bir akıl mıdır?

Dikkat edin; bu saydıklarımızı yapan bir bilgisayar veya robot değil, yalnızca hücrenin etrafını çeviren, yağdan oluşan ve üzerinde yer yer protein bulunan bir örtüdür. Bu kadar karmaşık işi hatasız yapabilen hücre zarında bir düşünme merkezi veya beyin de aramaya kalkmayın. Bulamazsınız. Çünkü, adı üzerinde kendisi sadece bir 'zar'dır.

İşte, hiçbir düşünme kabiliyeti olmayan böyle basit bir zarda son derece üstün özellikler sergileyen güç sahibi, Allah'tır. Allah'ın insanlara kendi varlığını kanıtlayan bu derece bariz bir delil sunması, göz göre göre O'nu inkar edenleri bir kez daha mazeretsiz bırakmaktadır.

Hücrenin Kapıları

Hücre zarında bazen bir pompa bazen de bir kapı gibi çalışan mekanizmalar vardır. Bunlar hücrenin ihtiyacı olan maddeleri tanıyıp, seçip, büyük enerji harcayarak bu maddeleri hücre içine sokarlar. Bu tek cümleyle söylenip geçilebilecek bir şey değildir, çünkü bu işlem sırasında bir çok mucize daha gerçekleşir. Bu transferlerdeki birçok olayın sırrı halen çözülememiştir. Hücrenin yaşamını devam ettirmesi için zarlardan geçmesi gereken maddeler arasında elektron ve hatta fotonlar, protonlar, atomlar, su gibi küçük moleküller, aminoasit ve şeker gibi orta boy moleküller, proteinler ve nihayet DNA gibi makromoleküler yapılar bulunur. Bazen kapının kendisinden çok daha büyük bir molekül yüksek enerjiler harcanarak, birçok enzimin yardımıyla son derece özenli bir şekilde hücrenin içine alınır. Bazen geçirilecek madde geçeceği kapıya göre o kadar büyüktür ki, bu iğne deliğinden halatın geçirilmesine benzer. Geçişin sağlanması için delik önce genişletilir, sonra yine eski haline döndürülür. Bu işlem esnasında, ne kapıya, ne geçen maddeye, ne de hücreye hiçbir zarar verilmez.

Hücrenin Yutması

Pinositoz ve Ekzopinositoz; Hücre, kendi zarından kesecikler oluşturur. Bu kesecikler sayesinde depolama ve ulaştırma işleri yapılır. Pinositoz denilen işlemde hücre zarı bir miktar içeri gömülür, oluşan çukurun içine hücre dışında bulunan moleküller girer. Bu çukur içeri doğru iyice çekilerek hücre içine alınır ve bir kesecik oluşturulur. Bir anlamda hücre ihtiyacı olan maddeleri yutar.

Ekzopinositoz denilen işlemde ise hücre, kendi içinde bir kesecik oluşturur. Artık maddelerle doldurduğu bu keseciği hücre zarından dışarı atar. Böylece keseciğin taşıdığı maddeler dış ortama bırakılmış olur.

Kusursuz Uyum ve İşbirliği

Vücuttaki trilyonlarca hücre birbirleriyle akıl almaz bir işbirliği içindedir. Örneğin saç tellerinizin hepsinin beraber uzamalarının nedeni kafa derisi hücrelerinin uyumundandır.

İşte bu hassas ilişki, hücre zarında bulunan ve diğer hücrelerle ilişkileri sağlayan özel proteinler ve kancalara benzeyen uzantılar sayesinde olur. Bu mekanizmalar henüz insan anne karnında bir cenin halinde iken oluşmaya başlar. Bölünme sırasında bazı hücreler bilinmeyen bir şekilde aniden farklı proteinler üretmeye başlarlar. Bu farklı üretimin sonucunda hücreler arasındaki yapısal farklılıklar ortaya çıkar. Bu değişimden hücre zarı da etkilenir ve dış yüzeyinde kancamsı uzantılar oluşur. Bu uzantılar sayesinde ancak kendi cinslerinden olan hücrelere tutunabilirler. Böylece milyarlarca benzer hücre bir araya gelerek organları oluştururlar.

Sözkonusu kancaların neden ve nasıl oluştukları sorusu ise evrim teorisinin bir başka açmazıdır. Çünkü, bir kez daha, ortada bilinçli bir yaratılış vardır.

Organize 100 Trilyon İşçi

Bir otomobil fabrikasının nasıl çalıştığını düşünelim. Fabrikadaki sözgelimi bin işçinin hepsinin disiplin ve uyum içinde çalışması gerekir. Bu organizasyonu sağlamak için bir çok denetleme sistemi ve emir-komuta zinciri kurulmuştur. Her bölüm kendisinden istenen parçayı üretir. Örneğin bir yerde motor parçaları, başka bir bölümde ise kapılar yapılır. Herkes, hangi ürünün nerede kullanılacağını bilir. Herşey kontrol altındadır.

Ancak açıktır ki, eğer aynı fabrikaya, araba üretiminden hiç haberi olmayan, alabildiğine cahil bin kişi konursa, bunlardan neyi nasıl üreteceklerini kendilerinin bulması istenirse büyük bir kargaşa ve kaos ortaya çıkar.

Buna karşın insan vücudunda bin değil, 100 trilyon "işçi" büyük bir uyum içinde çalışır. Bunlar, bir fabrikadaki işçilerden çok daha bilinçli ve eğitimli olan hücrelerdir. Yalnızca kendi içlerindeki mucizevi işlemler değil, birbirleri arasındaki koordinasyon da aynı derecede göz kamaştırıcıdır. Birbirlerini zarlarında bulunan özel tanıma sistemleriyle tanırlar. Mide hücresi mide hücresini, saç hücresi saç hücresini tanır.

Kaçınılmaz sorular yine karşımıza çıkmıştır: İki zar birbirini nasıl tanır? Bu işçileri kim eğitmiştir? Nasıl olur da büyük bir sadakatla görevlerini yaparlar?

100 trilyon hücrenin her biri vücut için kendisinden istenileni yapar. Peki her hücre her an ne yapması gerektiğini nereden bilir? Örneğin bölünmenin olması istenen bölgedeki hücrelere beyin 'bölün' emrini verir. Bunun için salgılanan hormon denilen özel elçiler vardır. Her hormon ilgili hücreye giderek beynin mesajını iletir. Elçi, hücreye geldiğinde mesajını hücre zarında bulunan algılayıcı proteine bildirir. Protein aldığı mesajı, merkeze bildirir. Hücre de bu emri anlar, karar alıp buna göre harekete geçer.

Peki yine size soralım; bir yağ denizinin üzerindeki protein adasının verilen emri anlaması, bunu hücrenin merkezine bildirmesi, hücrenin bu emre itaat etmesi ve ömrünü nerede kullanılacağını bilmediği bir maddeyi üretmeye adaması sıradan bir bilgi olarak karşılanabilir mi?

Zar üzerinde bulunan yüzlerce geçiş noktası, algılayıcılar, kontrolörler hepsi birbirlerinden haberli, büyük bir uyumla hareket ederler.

Oysa bunların hepsi bilinçsiz proteinlerdir. Hücre zarının bu saydığımız özelliklerini kendi kendine elde etmediği, bu sistemin başka biri tarafından yaratıldığı açıkça ortadadır.

Böyle bir sistem elbetteki boşuna yaratılmamıştır. Bundaki amaç, insanın kendisini yaratan sonsuz merhamet ve şefkat sahibi Allah'ın varlığını ve gücünü daha iyi anlayabilmesidir.

Sıcak Savaş, Yakın Temas

İnsan vücudunun bağışıklık sisteminde gözle görülmeyen büyük bir savaş yaşanır. Bu savaş her gün, her dakika, hatta her saniye sürmektedir. Çatışma, vücudu koruyan hücrelerle vücuda dışardan giren mikroplar ve virüsler arasında olur. Savaşın en şiddetli geçtiği an, yakın temas durumudur.

Bu yakın temas anında bazı özel savunma hücrelerinin zarları önemli bir role sahiptirler. Savaşın ön saflarında görev yapan bu hücreler, her türlü yabancı maddeyi yakalayıp yutmakla görevlidirler. Bunu da zarları sayesinde yaparlar. Savunma hücrelerinin zarları vücuda girmiş olan zararlı yabancı maddeleri tesbit ederler. Zarın uzantıları gerektiği zaman uzayarak bakterileri, mikropları yakalar. Düşman yakalandıktan sonra da zarın içinden geçirilerek, hücre tarafından yutulur. Hücre zarı bu savaşta düşmanı tanımış, yakalamış ve yutmuştur. Hücre düşmanı sindirir ve açığa çıkan maddeleri tekrar kullanarak vücuda yararlı hale getirir. Kimi zaman da özel bazı hücreler yabancı maddeye yapışır ve onu hareketsiz kılarak çökertirler. Böylece düşmanı savaşçı hücrelere deşifre ederler. Bu savaşın basamakları elbette burada yazıldığı kadar yalın değildir. Her basamakta haber alma, değerlendirme, ve arşivleme gibi üstün "istihbarat" tekniklerinden yararlanılır.

Görüldüğü gibi ortada son derece kompleks bir savaş mekanizması ve son derece üstün bir teknoloji işlemektedir. İnsan aklının şu ana kadar ulaştığı son gelişmelerle bile bir taklidini üretemediği bu mekanizma binlerce yıldır aynı mükemmellikte çalışmasını sürdüregelmektedir. Öyleyse ne gibi bir sonuca varmalıyız? Acaba mikroskopla bile zor görülebilen ve büyük bölümü yağ moleküllerinden ibaret olan hücre zarı, insanoğlundan daha mı akıllıdır? Yoksa bu ilkel görünümlü zar da, en üstün, en akıllı olduğunu iddia eden insan da, kendilerinden çok daha üstün bir aklın ilham ettiklerini mi yerine getirmektedirler? Aksini iddia eden birisi hücrenin aklının kendi aklından daha üstün olduğunu da kabul etmek zorundadır.

Bazı kimseler de bütün olayı beyne bağlayıp, "işte emirleri veren bir beyin var, herşeyi o idare ediyor" gibi bir çıkarım yaparak kendilerince bütün olayların açıklamasını yakaladıklarını zannederler. Bu basit mantıkla büyük bir sırrı çözdüğüne inanan kişi, gerisini artık düşünmeye gerek duymaz. O an için rahatlamıştır. Kendisini rahatsız eden vicdanını bir süre için bastırmıştır. Daha fazla kurcalarsa yine içinden çıkamayacağı olaylarla karşılaşacağını anlar: "Beyin denen bu organ da aynı hücrelerden meydana gelmiyor mu? Beynin verdiği emirleri beyindeki bu mikroskobik yağ ve protein yığınları mı kararlaştırıyor? Eğer öyleyse beynin hangi hücreleri emir veriyor? Yoksa bir kısmı biraraya gelip ortak kararlar mı alıyorlar? Bu hücreler biraraya gelince birdenbire, haber alma, karar verme, emir verme gibi soyut kavramları nereden öğreniyorlar ve kusursuzca uygulamaya başlıyorlar?

İnsan daha tek bir hücre halindeyken ve ortada beyin diye birşey yokken, bu hücrenin bölünmesini, bölünen hücrelerin farklılaşmasını, aralarındaki akıl almaz koordinasyonu hangi beyin yönetiyor? Annesinin beyni mi? Oysa annenin kanı bile bebeğinkiyle karışmıyor... Diyelim yine kanaati gelmedi. Peki, dış döllenme yoluyla, daha tek bir hücre halindeyken gelişimine kavanozda başlayan bir "tüp bebek" emirleri hangi beyinden alıyor? Ya da tavuğun üstüne oturup ısıttığı döllenmiş bir yumurta, minik bir civciv olana kadar hangi beyin tarafından yönetiliyor? Tek bir hücreden civcivi ya da insan yavrusunu beyniyle birlikte yaratan başka bir gizli beyin mi var?, vb..."

gibi sorularla karşılaşacağını ve sonunda yine karşısında Allah'ı bulacağını hisseder. Bu yüzden olayları derinlemesine ve geniş bir perspektifle düşünmekten sürekli kaçar.

Çünkü inkarın mantığı sürekli olarak Allah'la karşılaşmaktan kaçmaya, O'nu hatırlatan, O'na götüren, O'nun varlığını ispatlayan herşeye gözünü kapamaya ve O'nun yerini dolduracağını sandığı en ufak bir ihtimale bile can havliyle sarılmaya dayanır. Bu nedenle Allah'ı tanımayan inkarcı, ister istemez kendi yaratılışını, varlığını ve yaşamının devamını trilyonlarca hücreye, hatta bunları da oluşturan moleküllere ve atomlara bağlamaktadır ya da diğer deyimle bütün bunların sayısı kadar ilahlar edinmiştir.

Yukarıda anlattığımız kusursuz koordinasyonu sağlayan ve kaynağını görünürde hiçbir yerde bulamadığımız emirlere gelince, bu emirlerin nereden ve niçin geldiği ayette bildirilmektedir:

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın her şeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle her şeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için.(TalakSuresi,12)

HÜCREDEKİ ENERJİ ÜRETİMİ

Enerji her alanda insan için vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Teknoloji, sanayi, ulaşım, haberleşme gibi birçok hayati konuda kilit konumdadır. Bu kadar vazgeçilmez bir ihtiyaç olan enerjinin bedeli de elbette yüksektir. Dev barajlar, rafineriler, hatta nükleer santraller bu amaçla inşa edilir. Ülke bütçelerinin büyük bir kısmı enerjiye ayrılır. Yalnızca gündelik hayatta kullandığımız bir otomobilin yakıt ihtiyacı için bile yüklü miktarlarda para harcarız.

Peki enerji temini bu kadar masraflı iken, sizi taşıyan, düşünmenizden konuşmanıza, yürümenize kadar bir çok işinizi gören vücudunuz, hangi enerjiyi hangi kaynaktan sağlayıp, nasıl üretip, ne şekilde kullanmaktadır?

Hücre ve Enerji

Hücre vücudun ihtiyacı olan enerjiyi üretmek için "mitokondri" denilen yüzlerce küçük enerji santralinden yararlanır. Bu santrallerde, besinlerden elde edilen kimyasal enerjiler, hücrenin kullanabileceği enerji paketlerine dönüştürülür. Bu paketlere ATP adı verilir. Hücre içinde hayatı sağlayan bütün olaylar, mitokondrilerde üretilen bu kullanıma hazır enerji paketleri sayesinde gerçekleşir.

Peki bu enerjinin bedeli nedir?

Bir karşılaştırma için, otomobilinizde yakıt olarak kullandığınız benzini ele alalım. Bu benzin önce yerin derinliklerinden ham petrol olarak çıkartılır. Sonra gemilerle petrol rafinerilerine taşınır. Bu rafinerilerde, birçok karmaşık kimyasal işlemden sonra benzin haline getirilir. Aracınızın motoru da, burada kullanılan benzin de birbirlerine uyumlu bir şekilde üretilmiştir. Aracınız başka herhangi bir yakıtla çalışamaz. Aynı şekilde trenleri çalıştıran elektrik de büyük zahmetler ve masraflar sonucunda barajlarda üretilir. Bu iş için dev hidroelektrik santralleri kurulmuştur. Her iki örnekte de önemli bir bilgi birikimi ve ileri bir teknoloji kullanılmaktadır.

Hücrenin Enerji Santrali

Hücrede bu üstte saydıklarımızdan çok daha mükemmel bir sistem vardır. Kullanılacak enerjinin ilk kaynağı güneştir. Bitkiler güneş ışınlarını kullanarak besin yaparlar. Daha doğrusu, güneş ışığının enerjisini, ürettikleri besinlerin içine depolarlar. Vücut da bu bitkilerden ve bunlarla beslenen hayvanlardan aldığı besinleri çok küçük parçalara ayırır. Enerjinin hammaddesi olan bu küçük parçacıklar hücre tarafından yakalanır ve hücrenin "enerji santrali" olan mitokondriye getirilir. Mitokondri bu hammaddeleri en küçük moleküllerine kadar parçalayarak içlerinde saklı bulunan enerjiyi ortaya çıkarır. Dahası, bu enerjiyi hücrenin kullanabileceği bir yakıt cinsi olan ATP'ye çevirir. Hücredeki bütün olaylar da bu yakıtın sağladığı enerjiyle yürütülür. Buraya kadar saydıklarımız, bütün

olup bitenlerin çok kısa bir özetidir. Mitokondri denilen bu santrallerdeki enerji üretimi esnasında son derece karmaşık kimyasal olaylar meydana gelir. Bu kimyasal mucizeler, milimetrenin 100'de biri kadar olan hücrenin içinde, yani hayal gücünün alamayacağı küçüklükte bir yerde meydana gelmektedir.

Hücrede enerjinin üretilmesinde başrolü oksijen oynar. Enerji üretiminin hemen her basamağında birçok farklı enzim, devreye girer. Bir basamakta görevini tamamlayan enzimler, bir sonraki basamakta yerini başkalarına devrederler. Böylece, onlarca ara işlem, bu işlemlerde devreye giren yüzlerce farklı enzim ve sayısız kimyasal reaksiyonlar sayesinde, besinlerde depolanan enerji hücrenin işine yarayacak hale getirilir.

Bu haliyle, hücrenin içindeki "enerji santrali"nin, bir petrol rafinerisinden ya da bir hidroelektrik santralinden daha kompleks olduğunu söyleyebiliriz.

Bu durum, hücrenin diğer işlevleri gibi karşımıza son derece olağanüstü bir tablo çıkarmaktadır. Çünkü bir petrol rafinerisi, petrolün ne olduğunu bilen, ham petrolü laboratuvar şartlarında analiz etmiş ve bu teknik bilgiler ışığında hareket eden mühendisler tarafından inşa edilir. Petrolün ne olduğunu bilmeyen insanların bir petrol rafinerisi inşa edebileceklerini düşünmek ise elbette gülünçtür. Böyle bir şey mümkün değildir.

Ancak bu imkansızlık, hücrenin içindeki enerji santrali, yani mitokondri, tarafından aşılmıştır. Çünkü hücre anne karnında doğar, büyür, sonra da insan bedeninin içinde yaşamını sürdürür. Yaşamında bir kez bile dış dünya ile muhatap olmaz, tek bir bitki bile görmez. Buna karşın, bitkinin içindeki enerjiyi nasıl açığa çıkaracağını bilir ve bu karmaşık işi kusursuz bir biçimde yürütür.

Böyle bir sistemi hücre nereden öğrenmiştir?

İşin doğrusu, hiçbir hücre biyolojik bir işlevi, sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" fırsatına sahip değildir. Çünkü hücrenin doğumu sırasında, böyle bir işlevi yerine getirecek özelliklere sahip olmayıp, sonraki yaşam süreci içerisinde bunun üstesinden gelebilecek beceriyi elde etmek gibi bir şansı yoktur. Bu tip olaylarda önkoşul bedende ilgili sistemin daha yaşamın başlangıcında tamamlanmış olarak hazır bulunmasıdır. Aksi halde enerji üretiminde başrol oynayan "oksijen" hücreyi o anda tahrip eder. Şu halde hücrenin, doğduğu anda, aynı zamanda oksijene karşı kusursuz bir sistemle de donatılmış olması lazımdır. Ancak bu sayede kendisini yok edebilecek olan bu gazı alıp, onun sayesinde hayatının devamı için en önemli gereksinimini, yani enerjiyi üretecektir.

Bu durumun ancak tek bir açıklaması olabilir: mitokondri, hem bitkilerin yapısını hem de insan bedenini en ince ayrıntısına kadar bilen bir akıl tarafından yaratılmıştır. Bir başka deyişle, mitokondriyi yaratan güç, **"ilim bakımından her şeyi kuşatmış" (Enam Suresi, 80)** olan Allah'tır. Bir diğer ayette de aynı gerçek şöyle vurgulanır: **"Dikkatli olun; gerçekten O, her şeyi sarıp-kuşatandır" (Fussilet Suresi, 54)**

Mitokondrinin amacı, enerjiyi oksijen kullanarak üretmektir. Bunu da, üstte bahsettiğimiz gibi, birbiri ardına çalışan bir enzimler sistemi olmadan başarması mümkün değildir. Bu enzimler bir canlıda ya tümüyle vardır ya da yoktur. Bir sonraki nesile ancak kalıtım yoluyla, yani DNA'da depolanmış bilgi yoluyla aktarılabilirler. Hiçbir canlı kendiliğinden, böyle yapısal bir düzenlemeyi öğrenemez. Bu sistem o kadar gelişmiş ve ayrıntılıdır ki, insan zekası bile bugün bütün imkanlarını kullanarak böyle bir sistemi kuramaz.

ANNE KARNINDAKİ YARATILIŞ

Herkesin hayatında çok ilginç bir olay mutlaka vardır. Fakat bu olay ne kadar ilginç olursa olsun başımızdan geçen ve şu an çoğu kimsenin farkında bile olmadığı büyük maceraya göre çok daha basittir. O olayın başladığı gün, hayatınızdaki en önemli gündür. Okula başladığınız gün, işe girdiğiniz gün, evlendiğiniz gün, ve bunlara benzer bütün günlerden çok daha önemli bir gündür. O gün, "bölünmeye" başladığınız gündür.

Şu an kaç yaşınızda olursanız olun, şu anın tarihinden yaşınızı ve yaklaşık dokuz ayı daha çıkartırsanız o bölünme gününe ulaşırsınız. O tarihte siz tek bir hücreden ibarettiniz. Annenizin karnında yeni döllenmiş tek bir yumurta hücresi, şu an "ben" dediğiniz şeyi oluşturuyordu. Derken bölündünüz, iki yeni hücre oldunuz. Sonra yine bölündünüz, dört hücre oldunuz. Bu bölünmeniz hızla devam etti. Bir süre sonra—adına embriyo denen—bir et parçası oldunuz. Sonra kemikleriniz, damarlarınız, kalbiniz, deriniz, gözünüz, kulağınız, iç organlarınız oldu. Bir süre sonra kalbiniz atmaya başladı. Görür, işitir, hisseder, konuşur ve düşünür oldunuz.

Ve bunların hepsi, gözümüzle bile göremediğimiz bir hücrenin bölünmeye başlaması sonucunda ortaya çıktı. Yeryüzünde yaşayan canlıların hepsi, kendinizden tutun da bir ata, file ya da bir sivrisineğe kadar hepsi, bir zamanlar tek bir hücreden ibaretlerdi. Ama her seferinde o tek bir hücre bölünerek çoğaldı ve sonuçta o ilk hücreden 100 milyon kat daha büyük, 6 milyar kat daha ağır olan insanlar dünyaya gözlerini açtılar.

İnsana "Şekil ve Suret" Verilmesi

Üstteki satırlarda sözünü ettiğimiz "bölünme" süreci, kuşkusuz basit bir iş değildir. Bölünerek çoğalmanın gerçekleşmesi için, ilk hücrenin kendinin kopyasını yapması, bu kopyaların da sıraları gelince bölünüp benzer kopyalar üretmeleri, böylelikle zamanla aynı hücreden milyonlarca kopya meydana gelmesi gerekir. Fakat tüm bu süreç, göründüğünden daha karmaşık ve esrarengizdir. Çünkü bölünme sürecinin bir aşamasında, kopyalanan hücrelerden bazıları nereden geldiği anlaşılamayan bir emirle diğer kardeşlerinden farklılaşmaya ve tümüyle değişik bir yapı kazanmaya başlarlar. Bu şekilde, ortak bir ana hücreden gelen hücreler, bölünme süreci içinde zamanla farklılaşıp ayrı ayrı dokuları ve organ sistemlerini meydana getirirler. Kimi ışığa karşı duyarlı göz hücrelerini, kimi karaciğer hücrelerini, kimi sıcağı, soğuğu ya da acıyı algılayan sinir hücrelerini veya ses titreşimlerini hissedecek hücreleri oluştururlar.

Peki nasıl böyle bir işbölümü oluşmaktadır; bir hücre, kendi kendine göz hücresi olmaya karar veremeyeceğine göre, bu karar kime aittir?

Bu hücrelerin sahip oldukları DNA, yani genetik bilgi aynıdır. Aradaki fark ise ürettikleri proteinlerdedir. Farklı proteinleri üreten iki hücre, yapı olarak da farklılaşır. Bu kardeş hücreler aynı hücreden oluştukları, aynı genetik bilgiye sahip oldukları halde nasıl olur da birden farklı proteini

üretip farklı yapı ve özellikler sergilemeye başlarlar? Tamamen birbirlerinin kopyası oldukları halde birbirlerinden farklı proteinler üretmeleri emrini kim vermiştir?

Kuşkusuz tüm bu sorular açıkça bilinçli ve kontrollü bir yaratılışın var olduğunu ortaya koymaktadır. Nitekim Kuran, bizlere insanın yaratılışını şöyle açıklar:

Andolsun, biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine yerleştirdik. Sonra o su damlasını bir alak (embriyo) olarak yarattık; ardından o alak'ı (hücre topluluğu) bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. (Müminun Suresi, 12-14)

İşte insan hücrelerinin bölünme süreci sırasında mükemmel bir hesap ve uyumla insan bedenini oluşturmalarının sırrı, üstteki ayetlerde anlatılan yaratılış sırrından, Allah'ın sonsuz gücünden kaynaklanmaktadır. Her hücre, Allah'ın kendisine ayırdığı görevi yerine getirmekte, O, kendisine "Ol" emri ile neyi olmayı emrettiyse, o hale gelmektedir. Bu nedenledir ki, insanın vücudu, Allah'ın iradesi ile, hiç bir iradesi olmayan hücreler tarafından kusursuz olarak meydana getirilir. Hücreler bölünerek çoğalır ve eksiksiz bir insan burnu, eli, göz kapağı ya da böbreği meydana getirirler. Gerektiği kadar çoğalır, tam zamanında da dururlar. Oysa, eğer üstün bir aklın kontrolünde olmasalardı, çoğalmaya devam edebilirler, örneğin insan burnunu bir fil hortumu kadar yapabilirlerdi. Oysa bu bilinçsiz varlıkların hummalı bölünmesi sonucunda, ortaya hem iç organları hem de dış görünümü açısından kusursuz bir insan çıkmaktadır.

İnsanı yaratan irade elbette bu hücrelere ait olamaz. Yaratan ancak Allah'tır ki, tüm evreni kendine boyun eğdirdiği gibi, insan bedenindeki en küçük parçayı da emrine boyun eğdirmiştir. Nitekim, Kuran'da da şöyle denir:

"Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiç bir şey gizli kalmaz. Döl yataklarında size dilediği gibi suret veren O'dur. O'ndan başka ilah yoktur; üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." (Ali İmran Suresi, 5-6)

Bir diğer ise Allah, yaratmış olduğu insana şöyle seslenir:

"Ey insan, 'üstün kerem sahibi' olan Rabbine karşı seni aldatıp-yanıltan nedir? Ki O, seni yarattı, 'sana bir düzen içinde biçim verdi' ve seni bir itidal üzere kıldı. Dilediği bir surette seni tertib etti." (İnfitar Suresi, 6)

İnsan apaçık bir biçimde Allah tarafından yaratılmıştır. Her nereye baksa, bu yaratılmışlığın izlerini görebilir. Oysa, insanın zihnini bulanıklaştıran ve onu bu büyük gerçeğe karşı kör eden, üstteki ayette dendiği gibi "aldatıp-yanıltan" bir şeyler vardır. Evrim, işte bu "aldatıp-yanıltıcı"ların önde gelenlerindendir. Ancak evrenin en büyük gerçeğini reddetmeye çalışan bu teori, canlılığın her aşaması ele alındığında, doğal olarak bir kez daha çökmektedir.

Üstte değindiğimiz hücre bölünmesi süreci de bunların biridir. Evrimin ısrarlı savunucularından Alman bilim adamı Hoimar von Ditfurth, anne karnındaki esrarengiz gelişmeden şöyle bahseder:

"Tek bir yumurta hücresinin bölünmesinin, nasıl olup da birbirlerinden öylesine farklılaşmış sayısız hücrenin doğuşuna yol açtığı, bu hücreler arasında kendiliğinden olan iletişim ve işbirliği, bilim adamlarının akıl erdiremediği olayların başında gelmektedir. Bugün olup biteni az çok açıklayabilecek kuramsal çatılar oluşturulsa da, olay bütünüyle bir sorular yumağından oluşmaktadır.' (Hoimar VonDithfurth, "Dinazorların Sessiz Gecesi", cilt 2, sf.126)

Von Ditfurth, evrimin hezimetini gizlemek için gerekli "kuramsal çatılar"ın varlığı gibi anlamsız bir ekleme yapsa da, olayın evrim tarafından asla açıklanamadığını kabul etmek zorundadır. Evrimin diğer önde gelen savunucuları da, tek bir hücrenin gelişerek farklı farklı organ ve dokuları oluşturup 100 trilyon hücreli bir insan haline gelmesini açıklayamamakta, bu mucizeyi evrimin karanlık bir noktası olarak tanımlamaktadırlar.

Hayati Karar

Üstte, hücrelerin bölünme ve farklılaşma sürecinden ancak çok kaba hatlarıyla söz ettik. Gerçekte olay çok daha karmaşık ve detaylıdır.

Bölünme sonucunda birbirinin aynısı iki hücre oluşur. O iki hücre de büyüyüp bölünecek, birbirinin kopyası olan dört hücre oluşacak ve bu süreç böyle devam edecektir. Eğer bu "normal" süreç devam etse, anne karnından bir bebek değil, büyükçe bir et parçası çıkacaktır.

Oysa bazı bölünmelerden sonra, yapı ve görev açısından birbirlerinin kopyaları olmaları gereken hücrelerden birinde adeta bir anahtar çevrilir. Ve hücre bölünmeye devam etmek yerine birden, kendi yapısını belirleyecek özel bir protein üretmeye başlar. Diğer hücre ise ikiz kardeşinin aksine birşey üretmez ve bölünmeye devam eder. Onun torununun torunu olan ve dört beş bölünme sonra oluşan hücrelerden biri yine birden farklılaşır. O da bambaşka bir protein üretmeye başlar. Böylece aynı atadan gelmelerine karşın, farklı özelliklere sahip yüzlerce hücre oluşur.

Evrimcilerin kastettiği "bilim", tüm bu olayları gözlemleyebilir, ama mantığını açıklayamaz.

Farklılaşma sürecinde hücreler adeta görevlerini biliyormuşçasına hareket ederler. Sadece ürettikleri proteinler değil, kendi şekilleri de ilerdeki görevlerine uygun olarak farklılaşır. Sinir hücresi olacak hücreler, elektrik sinyallerini iletebilmelerine imkan verecek şekilde, uzantılı bir yapı kazanırlar. Eklem hücreleri ise basınca dayanıklı olan küresel şekli seçerler.

Kemik hücreleri de diğerleri gibi yine embriyo aşamasında oluşur. Sıradan bir görünüme sahip bazı hücrelerde, ortada hiçbir görünür neden yokken kalsiyum birikmeye başlar ve bu sayede son derece sert bir doku gelişir. Bu sert doku olağanüstü güçlüdür, kilolarca ağırlığı ömür boyu taşıyabilecek nitelikte yapılmıştır. Kırıldığı zaman kendini yeniden onarabilir. Kendisine denk dayanıklılıktaki bir maddeye göre çok daha hafiftir. İçindeki boşluklar hem hafif hem de esnek ve dayanıklı olmasını sağlar.

Eğer kemiğin içinde bu boşlukların esneme payı olmasa en ufak bir darbede kırılırdı. Günümüzün modern inşaatlarında kullanılan "kafes sistemleri" kemikteki bu mükemmel yapının basit

bir taklidinden başka bir şey değildir. Bunlar kemikte olduğu gibi, hem dayanıklılığı, hem de esnekliği sağlarlar.

Önceden Bilinen An—Geleceği Görmek

Anne karnında zaman içinde meydana gelen farklı hücrelerin embriyo geliştikçe birbirlerine ihtiyaçları olduğu ortaya çıkar. Kas hücrelerinin kendilerine oksijen taşıyacak kırmızı kan hücrelerine ihtiyaçları vardır. Kırmızı kan hücrelerinin de var olmak için kemik iliği hücrelerine ihtiyaçları vardır.

Ama embriyonun gelişim evresinde ne kullanabileceği kası, ne de kasa ihtiyacı olacağı bir ortam vardır. Ne de o kan hücrelerini taşıyabileceği bir dolaşım sistemi vardır. Şu halde anne karnındaki et parçası geleceği görmekte, ileride karşılaşacağı ortama, ihtiyacı olacağı özelliklere göre gerekli malzemenin üretimini çok önceden düşünüp yapmaktadır. Böyle bir üretimin yapılabilmesi için hücrenin bilgi deposu olan DNA'daki gerekli bilgilerin dosyaları (genleri) önceden bilinen bir anda açılmalıdır. Böylesine üstün bir zaman planının hücreler tarafından yapılamayacağı, sistemin hücre içinde programlanmış olarak hazır bulunduğu açıktır.

Hücrenin Zaman ve Mekan Planı

İnsan vücudunun gelişimini bir binanın inşasına benzetmiştik. Binanın yapımında olduğu gibi hücrenin yapımında da belli bir plan izlenir. Fakat organizmanın inşası için sadece bir inşaat planı da yetersizdir. Aynı zamanda hangi işin ne zaman, hangi sırada yapılacağını gösteren bir zamanlama planına da ihtiyaç vardır. İnşaatın nerede ve ne zaman başlayacağını ve planın tek tek parçalarının hangi zaman sırasına göre yapılacağını bildiren projeler yoksa, en iyi plan bile bir işe yaramaz. Bir binada temelden başlayıp, duvarlar bittikten sonra en son çatıyı yerleştirmemiz gerektiğini biliyoruz. Ama elektrik ve su tesisatı tamamlanmadan da sıvaya geçemeyiz. Daha duvarlar örülürken, sonradan elektrik kablolarının ve su borularının içinden geçebileceği uygun boşluklar bırakılması gerekir.

Nitekim her inşaatta tıpatıp uygulanan bir inşaat planının yanı sıra, detaylı bir zaman düzenlemesi de vardır.

İnsanın inşaası ve hücreler için de böyle bir planlama gereklidir. Ancak hücrelerde hangi planın diğerinden daha önce gerçekleştiği konusunda hemen hemen hiçbir şey bilinmemektedir. Hücrenin, elindeki planın hangi bölümünü ne zaman devre dışı bırakması gerektiğini ve bunu kimin kontrol ettiğini de biyologlar henüz bulamamışlardır. Bazı genler, yani her özelliğe ve organa ait dosyalar, tam gerektiği anda ve doğru zamanda engellenirken, kimileri üzerindeki kilitlerin nasıl olup kalktığı, baskıcı genler ile baskıyı ortadan kaldıran genleri harekete geçiren komutları kimin verdiği, bilimadamlarına göre tamamen karanlıkta cevap bekleyen sorulardır.

Bilinmeyen bir otorite genlerin doğru zamanda ve doğru yerde, nasıl, ne zaman harekete geçmeleri gerektiğini belirlemektedir. Böylece de her hücre uzmanlaşacağı dalda üretime başlayarak, ihtiyacı olan proteinleri elde eder. Örneğin deri hücreleri, keratin denilen özel bir protein yönünden

zengindirler. Keratin, deriye özel korunma yeteneğini veren proteindir. Kas hücreleri myosin denilen bir proteinle sarılmıştır. Bu proteinin özel yeteneği, bir eş proteinle etkileşip uzunluğunu değiştirebilmesidir. Böylece kas liflerinin kasılmasına yol açarlar. Beyin hücreleri ise elektrik iletmeye yardımcı proteinler içerirler. Diğer bütün uzmanlaşmış dokuların hücreleri, hücrenin özel karakterini belirleyen kendilerine özgü proteinleri üretirler.

Böylece bazı hücreler deri hücresi olmak için keratin üretmeye, diğerleri kas hücresi olabilmek için myosin üretmeye başlarlar. Aslında, bütün hücrelerdeki DNA'larda hem keratin hem de myosin için gerekli tüm genler bulunur. Bir başka deyişle, genler kullanıma hazır olarak beklerler. Ancak deri hücrelerinde keratin için gerekli olan genler kullanılırken, myosin ile ilgili genler atlanır. Mesajcı RNA'yı üreten enzim, DNA'dan yalnızca keratin ile ilgili genleri bulup okur ve onları hücrenin üretim merkezi olan ribozoma götürür. Bu sayede hücre, myosin ya da kendisiyle ilgisiz başka herhangi bir protein değil, keratin üretir. Artık, başka herhangi bir hücre değil, deri hücresi haline gelmiştir. Kas hücrelerinde ise DNA'nın miyosin üreten geni okunur, keratinle ilgili gen atlanır.

Embriyo gelişimi sürerken, DNA, programlı bir sıralama ile genlerinin her birini sırası geldikçe kullanmalı, diğerlerini de devre dışı bırakabilmelidir. Belli türden bir hücre oluşumu yüzlerce protein gerektirir. Diğer bir deyişle, bu hücrelerde bir çok gen kullanılırken, çok daha fazlası da (başka hücrelerin uzmanlaştığı proteinleri kodlayan genler) devre dışı bırakılır. DNA bütün genlerle birlikte, bu genlerin ne zaman işe koşulacağını ne zaman devre dışı bırakılacağını da bilmelidir. Eğer DNA'nın bu kontrolü olmasa, yani hücrelerin ihtiyaçları olan genlerin yanı sıra, istenmeyen diğer genler de harekete geçse, beden, birbirine girmiş farklı cins hücrelerden oluşan bir et topuna dönecektir.

Sonuçta yine aynı esrarengiz gerçekle karşı karşıya kalırız. Ortada muhteşem bir plan ve akıl varken, böyle bir akla sahip olabilecek hiç bir gözle görülür varlık yoktur. Demek ki, aklın ve planın sahibi, gözle görülmeyen üstün güç sahibi bir Yaratıcı olmalıdır.

Mucize Yolculuk

Anne karnındaki gelişme sırasında, milyarlarca hücreden her birinin kendisine ait olan yere yerleşmesi lazımdır. Bunun için hücreler, embriyo içinde oluştukları yerden ait oldukları yere doğru, akıllara durgunluk veren bir yolculuk yaparlar. Buna "hücre göçü" denir. Bu yolculuk sırasında gidilecek adresin doğruluğu kadar zamanlama da çok önemlidir. Annenin karnındaki bu gelişim sırasında milimetrenin yüzde biri kadar yapılabilecek küçük bir yer hatası, veya saniyenin yüzde biri kadar bir sürede yapılacak zamanlama hatası; ayakları kafadan, kulakları göğüsten çıkartabilir. Ancak hiç bir hata yapılmaz.

Hücreler gidecekleri yere kadar embriyo içinde uzun bir yolculuk yapar, bu yolculukta da özel bir yol takip ederler. Gidecekleri yere ulaştıklarında gittikleri yeri tanıyıp burada dururlar. Yani milyarlarca hücre, gidiş yollarını, gidecekleri yerleri bilirler ve dahası, yola çıkmaya, ait oldukları yere gelince de durmaya karar verirler. Bütün bunların sonucunda, örneğin, hiçbir zaman mide hücreleri ile karaciğer hücreleri birbirlerine karışmaz. Mükemmel çalışan iç organlar, kollar, bacaklar, yani insan

vücudundaki organlar karışıp bir et yığını haline gelmezler. Başlangıçtaki et parçası böylece, yavaş yavaş insan şeklini alır. En ufak bir karışıklık ve düzensizlik meydana gelmez.

Bu olayda göç eden hücrelerin, ve ulaştıkları yerde tutunacakları hücrelerin birbirlerini adeta tanımaları söz konusudur. Örnek olarak, sinir sistemi gelişirken milyonlarca nöronun (sinir hücresi) birbirleriyle bağlantılarını yapabilmek için eşlerini bulma çabasında oldukları gözlemlenmiştir. Eşlerini bulmakla da kalmaz, meydana getirecekleri organın son şeklini ve yapısını oluşturacak muhteşem bir mühendislik tasarımı içinde kusursuz olarak birleşirler. Örneğin beyin hücreleri, aralarındaki gerekli bilgi iletişimini sağlayacak yaklaşık 120 trilyon elektrik bağlantısı kurarlar. Bu, bir eşine daha rastlanmamış akıl almaz elektronik donanımda tek bir bağlantı hatası ya da kısa devrenin nelere malolabileceğini tahmin etmek pek güç değildir.

Trilyonlarca hücrenin birbirleriyle uyum içinde hareket ettiklerini, ve yine trilyonlarca hücrenin içinde hatasız bir hesap ve planla eşlerini bulduklarını söyledik. Oysa hiçbir şekilde düşünme, planlama, yolunu bulma gibi yetenekleri olmayan hücrenin böyle bir karmaşanın içinden tek başına çıkması ve yolunu bulup doğru yere ulaşması imkansızdır. Belli ki ona yolunu gösteren, gitmesi gerektiği yere ulaştıran, herşeyi kontrol ve hakimiyeti altında bulunduran bir gücün rehberliği sayesinde hareket etmektedir. Bu yüzden yolunu şaşırması, sapması, yanlış yere gitmesi, eşlerini karıştırması gibi bir durum söz konusu değildir.

Gelişmedeki Akıl Almaz Uyum

Anne karnındaki gelişmede gözlemlediğimiz diğer bir mucize de orantılı büyümedir.

Her organın kendisi için belirlenmiş bir büyüklüğü vardır. Bu büyüklüğe hiç bir eksik ya da fazla olmadan ulaşılabilmesi içinse, gelişmenin zamanlaması çok iyi ayarlanmalıdır. El, ayak, kulak, göz gibi bütün çift organlar aynı anda şekillenmeye başlamalı, gelişmeleri aynı anda durmalı, bu gelişim durduğunda da aynı büyüklüğe ulaşmış olmalıdırlar. Aynı şekilde, meydana gelen organların simetrik olması da, hücrelerin eşit olarak, doğru bir zamanlamayla hareket etmeleri sonucunda olur.

Organların eş zamanlı büyümelerinin ne denli büyük ve hayati bir mucize olduğu, olayın tersi düşünüldüğünde daha da iyi anlaşılır. Organların farklı hızlarda, birbirlerinden bağımsız olarak büyüdüklerini düşünelim. Olacak felaketi hayal edebilir misiniz? Örneğin beynin, kendisini çevreleyen kafatasından çok daha hızlı büyüdüğünü düşünün. Hacmi yeterince genişlememiş kafatası beyni sıkıştırıp onun ezilmesine, dolayısıyla bebeğin kısa sürede ölümüne yol açardı. Ya da beyin kafatasını parçalayıp gelişimini sürdürecek, sonuçta hem beyni hem de kafatası hasar görmüş bir hilkat garibesi dünyaya gelecekti. Veya deri, vücut çatısına oranla daha yavaş gelişse, hızla gelişen iskelet ve uzuvlar deriyi önce gerip bir süre sonra da yırtarak büyümeye devam edeceklerdi. Sonuçta ortaya, üzerinde onarılması imkansız deri parçaları bulunan, yamalı ve iğrenç bir görünüme sahip bir ceset çıkardı. Bu konuda, hücre zarıyla hücre organellerinin uyumlu gelişiminden, iskeletle iç organlar arasındaki dengeli büyümeye kadar pek çok örnek verebiliriz.

Unutulmamalıdır ki, tüm bu saydığımız felaketler, "tesadüfen" oluşacak bir gelişimin doğal sonuçlarıdır. Bir başka deyişle, eğer insan anne karnında "tesadüfen" gelişiyor olsa, üstte sayılan ölümcül kazaların oluşmaması için hiç bir neden yoktur. Bunların oluşmaması ve bizim dünyaya

düzgün bir insan olarak göz açmamızın tek nedeni, Allah tarafından kontrol edilen bir yaratılışla yaratılmamızdır. Kuran'da şöyle denir:

"Allah, sizi annelerinizin karnından hiç bir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönüller verdi." (Nahl Suresi, 78)

Anne karnındaki gelişme sürerken, üstte sözünü ettiklerimizden daha da akıl almaz bir olay gerçekleşir: Bölünen hücreler çoğalmaya devam ederlerken bazı hücreler kendilerini öldürerek organların şekil kazanmasını sağlarlar. Örneğin, el ya da ayak gelişimi sırasında bazı hücrelerin belli bir kalıba göre ölmeleri parmakların ortaya çıkmasını sağlar.

Elbette bu noktada şu soruyla karşılaşırız: Bu ölen hücreler, elin ve ayağın yapısını önceden biliyorlar da, ilerde doğup hayatına başlayacak olan canlı bunları kullansın diye kendi kendilerini öldürüp feda mı ediyorlar? Ölen hücrelerin, ne uğurda öldüklerini bilmekle kalmayıp, uğruna öldükleri organın yapısını, şeklini, hatta bu organın çalışma mekanizmalarını da bilmeleri gerekmektedir.

Bir an için bütün bunları önceden çok iyi bildiklerini varsayalım. Bu noktada da evrimin mantığını kökünden çökerten bir durumla karşılaşırız. Evrim, her canlının yaşam mücadelesi verdiği kabulüne dayalıdır. Oysa burada, bazı hücreler, genel bir menfaat için kendilerini feda etmektedirler. Acaba insanlarda bile zor rastlanan böyle bir fedakarlık hissine nereden sahip olmuşlardır? Yoksa bir yerden, isteseler de istemeseler de kabul etmek zorunda oldukları, reddetmeye güç yetiremeyecekleri bir emir mi almışlardır?

İşin doğrusu, herşey gibi insanın fiziksel özellikleri de, Allah'ın iradesi ve emri ile meydana gelir. Az önce bahsettiğimiz gibi, elinizi, daha siz bir cenin halindeyken Allah'ın kendilerine ölmelerini emrettiği hücrelerin, ölümleri sonucunda bir kalıp oluşturarak elin şeklini meydana getirmelerine borçlusunuz. İnsanın yüz şekli, onu kibirlendiren güzelliği, boyu ve kendine ait sandığı diğer bütün özellikleri, "hücre" adını verdiğimiz minicik canlılara Allah tarafından yaptırılan hareketler sonunda meydana gelir.

Bir ayette, Allah'ın yaratışı şöyle tarif edilir: "O Allah ki, yaratandır, kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir." (Haşr Suresi, 24)

O kadar kusursuzdur ki bir et yığınının bir kaç milimetrelik bir örtüyle kaplanması sonucunda en güzel varlık olan insan ortaya çıkar.

Bütün insanların burunları aşağı yukarı aynı boyuttadır. Bu boyutların yüzyıllardır hemen hemen aynı kalmasının nedeni burun şekillenirken hücrelerin bir aşamadan sonra bölünmeyi durdurup organın belirli bir boyutta kalmasını sağlamalarıdır. Böylece kimsenin burnu fil hortumu gibi uzun olmadığı gibi, kimsenin yüzünde de gelişmesini tamamlamamış yarım bir burun olmaz. Bütün organlar birbirleriyle uyum içinde hep kendilerine emredildiği ölçüde büyürler.

Boyutları aynı olduğu halde herkesin yalnızca kendisine has bir yüzü olması, başlı başına bir mucizedir. Herkesin iki kulağı, iki gözü, iki kaşı, bir burnu ve bir ağzı olduğu halde dünya üzerinde yaşayan milyarlarca insan birbirlerinden farklı yüzlere sahiptirler. Yani bu mükemmel organizasyon

herkeste farklı bir şekilde olur ve sayısız bir çeşitlilik sağlanır. Güzel bir yüz ile çirkin bir yüz arasındaki fark yüzü oluşturan hücrelerin bölünme planları arasındaki farktadır.

Allah kimi zaman bu mükemmel sistemin ne kadar büyük bir nimet olduğunu hatırlatmak için insana ibretler de sergiler. Allah'ın bu planlamada yapacağı küçük bir değişiklik sonucunda, ortaya büyük sakatlıklar, hatta hilkat garibeleri ortaya çıkar. Yine, Allah'ın emri ile, hücreler bölünmeyi durduramadıkları ve çoğalmaya devam ettiklerinde ise kanser dediğimiz hastalık ortaya çıkar. Bundaki hikmet, insana, sahip olduğu herşey için Allah'a şükretmesi gerektiğini hatırlatmaktır. Eğer O'na şükretmezse, **"seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün bir adam kılanı inkar mı ettin?" (Kehf Suresi, 37)** sorusuyla karşılaşacak ve inkarının cezasını çekecektir.

Kanser

Gözünüzle hiç bir zaman göremeyeceğiniz, günlük hayatta farkında bile olmadığınız zaten umrunuzda da olmayan herhangi bir organınızdaki herhangi bir hücre... Bu hücre diğer trilyonlarca arkadaşıyla uyum içinde yaşarken, birden ne olduğu bilinmeyen bir hata olur da yapmaması gereken bir şeyi yapmaya başlarsa ne olur? Bu küçük canlı o güne kadar 24 saat görevini yaparken, birden bire yanlış bir işe girişirse, dahası bölünmemesi gereken bir anda bölünmeye başlarsa ve çevresine hiç aldırmaksızın çoğalmaya devam ederse ne olur?

İşte, hiç farkında olmadığımız o küçük canlı, milyonlarca insanın hayatına son veren kanser hücresi olur.

Hastalıklı Hücreler

Kanser, en genel tanımıyla, hücre tarafından ortaya konan ve sebebi henüz anlaşılamamış anormal bir davranıştır. Bu anormal davranış, bedenin herhangi bir yerinde, herhangi bir hücrede ve herhangi bir zamanda başlayabilir.

Kanser hücreleri, komşuları olan normal hücrelere göre daha hızlı çoğalırlar. Daha önce incelediğimiz gibi normal hücrelerin büyüme evreleri vardır ama bu sonraları yetişkinliğe ulaşılınca durur. Kanser hücreleri ise, besin kaynağı buldukları sürece, hiçbir zaman bölünmeyi durdurmazlar.

Kanserli hücrelerin etraflarındaki hücrelerle her zamanki ilişkilerinde bir değişiklik olur. Eskisinden daha bağımsız, "egoist", hatta "kötü komşu" davranışı sergilerler. Örneğin hücre yapışkanlığını yitirirler. Bu yapışkanlık, gelişmenin en önemli faktörlerinden biridir; bölünen hücreler yüzeylerindeki özel proteinler sayesinde komşularıyla birbirlerine yapışma eğilimi gösterirler. Normal hücrelerin bu temel niteliğinin kaybolması, habis büyümeye yani kansere yol açan önemli bir unsurdur.

Yukarıdaki iki özelliğin birleşmesi; yani hücre bölünmesinin artan hızı ile birlikte, hücre yapışkanlığının kaybolması öldürücüdür. Bu, yeni ve uyumsuz, garip bir dokunun, doğduğu noktadan hızla yayılarak büyümesi demektir. Daha da kötü bir şey gerçekleşebilir; kanserli hücreler "metastaz" yapabilirler, başka bir deyişle kan dolaşımıyla bedenin başka yerlerine gidip, orada yeni kanserli koloniler oluşturabilirler. Zamanla bu habis hücreler, içinde doğdukları bedeni acılar içinde öldürürler.

Normal hücrelerde bölünme programını durduran sınırlamalar ve yasaklar vardır. Hücre bölünmesinin yasaklanması, hücreler belli bir boşluğu doldurduklarında veya önceden belirlenmiş bir toplam kütleye eriştiklerinde ortaya çıkar. Bu sınırların ne olduğu, nasıl çalıştığı, bölünmenin başlangıç ve bitiş emirlerini neyin verdiği tıbben halen bilinmiyor. Bilinen tek şey, bu yasaklamaların kalkmasının kanserin başladığı anlamına geldiğidir.

Kanserli hücreler besin buldukça, sınır tanımaz çoğalma yeteneklerini sürdürürler. Besinlerinin kaynağını da kurbanları olan içinde yaşadıkları beden oluşturur. Vücutta 100 trilyon hücreyi besleyen dolaşım sistemi, yani kan, kanserli hücrelere de ihtiyaçları olan besini götürür. Kanserli hücrelerin hızla çoğalmasıyla, mevcut damarlar, bu aç gözlü yaratıkları beslemek için yetersiz kalırlar. Ama kanser hücreleri bu engeli de aşarlar. Yakınlarındaki damar hücrelerini yeni kan damarları üretmeye zorlarlar. Kan damarları böylece kanser kütlesinin içine kadar uzar ve kanser hücreleri yeniden bölünmeye başlarlar. Kan damarları büyüyüp daha çok besin taşıdıkça, kanser kütlesi de giderek büyür. Yapılan araştırmalar kanserli hücrelerin, kan damarlarının büyümesine neden olan bir sıvı salgıladıklarını göstermektedir. Bu salgının ne olduğu, özellikleri ve hücreleri ne şekilde etkiledikleri tıbben halen açıklanmamıştır.

Bu gerçekten de son derece ilginç bir durumdur. Kanserli bir hücre yaşamını devam ettirmek için, modern teknolojiyle bile sentezlenemeyen, hatta ne olduğu bile bir türlü çözülemeyen bir maddeyi üretmektedir. Böylece damar hücrelerini etkileyerek kendisine besin taşıyacak yeni damarlar yaptırmaktadır. Bu noktada kaçınılmaz bir soru ile karşı karşıya kalırız: Acaba kanserli hücre tüm bu bilgiye nasıl sahip olmuştur?

Bu işi "kendi başına" yapabilmesi için; damar hücresinin üreme mekanizmalarındaki bizim bilmediğimiz sırları çözmüş olması, ve bu bilgiler doğrultusunda ürettiği maddeyi salgılayarak damar hücrelerini harekete geçirmesi ve kendisine hizmet ettirmesi gerekmektedir. Bu durumda, kanser hücresini bizden çok daha üstün bir aklın sahibi olarak görmemiz gerekecektir.

Unutmamamız gereken önemli bir nokta, vücuttaki kanseri başlatan ilk hastalıklı hücrenin de aslında doğuştan kanserli bir hücre olmayışıdır. Normal bir hücre iken, birden ne olduğunu bilmediğimiz bir emir ile bozulmaya uğrar ve bir kanser hücresi haline gelir. Peki sonradan bir kanser hücresi haline geldiğine göre, damar hücrelerini etkileyerek kanseri besleyecek yeni damarlar ürettiren az önce sözünü ettiğimiz o "müthiş" sıvının formülünü nereden öğrenmektedir?

Kuşkusuz Allah'ın bu şekilde kanseri yaratmasının ardında büyük bir incelik ve önemli bir amaç vardır. Allah kanserle, yarattığı sistemde en ufak bir değişiklik olduğunda bunun nasıl acı sonuçlar vereceğini göstermekte, insanlara Allah'a karşı olan zayıflıklarını hatırlatmaktadır.

Kim bilir belki bundan belli bir süre sonra tıp kanserin çaresini bulacaktır. Fakat bu çare bulunduğunda Allah'ın yarattığı sistemin ne kadar muhteşem olduğu bir kez daha anlaşılacaktır. Eğer çözüme ulaşılırsa, yaratılmış bir mekanizmanın detaylarına iyice girilmiş ve Allah'ın yaratma sanatındaki incelik, kusursuzluk, üstün akıl ve ilim bir kere daha gözler önüne serilmiş olacaktır.

SONUÇ:AKLIN KAYNAĞI

Hücrenin akıllara durgunluk veren göz kamaştırıcı dünyası evrim teorisini tartışma götürmez bir biçimde çökertmekte, "canlıların kökeni"nin tesadüf değil, yaratılış olduğunu ispatlamaktadır.

İncelediğimiz tüm parçacıklar; hücreler, DNA'lar, ribozomlar, mitokondriler, enzimler ya da hormonlar, son derece aktif varlıklardır ve hayret verici işleri başarıyla yürütmektedirler. Dolayısıyla, bizim "akıl" diye tarif ettiğimiz şeye, yani; düşünme, analiz etme, karar verme gibi yeteneklere sahiptirler. Dahası, bu "akıl" insanların sahip olduğunu kabul ettiğimiz akıldan çok daha göz kamaştırıcıdır. Tek bir protein sentezi sırasında hücre organellerinin ortaya koyduğu "akıl gösterisi", insanlar tarafından kolay kolay erişilemeyecek düzeydedir.

Ancak, hücrede ortaya çıkan aklın, hücreye "ait" olduğunu kabul etmemiz mantıksal olarak mümkün değildir. Çünkü "akıl gösterisi" yaptıklarını söylediğimiz hücre parçacıkları, birer molekül yığınından başka bir şey değildirler. Yaptıkları işler dikkate alındığında herbirinin sofistike bir biçimde "düşünebilmeleri" gerekir, ama bir beyinleri yoktur. Aslında hiç bir şeyleri yoktur; ne gözleri, ne kulakları, ne dokunma duyuları, ne de sinir sistemleri vardır. Bunlar ardı ardına dizilmiş aminoasitlerden oluşan kimyasal zincirlerden başka bir şey değildirler.

Ama; görme, duyma, hissetme, düşünme, karar verme yeteneğinden yoksun olan bu kimyasal bileşikler, oldukça ihtişamlı bir "akıl gösterisi" sergilemektedirler.

O zaman şu soruyu sormamız gerekir: Bu aklın kaynağı nedir?

Balarısı ile ilgili bir ayet, bu konuda bize önemli bir yol göstermektedir:

Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)

Balarılarının da hücredeki organeller gibi "akıl gösterisi" sayılacak işleri vardır. Bal yapmak için buldukları çiçeklerin "koordinatlarını" birbirlerine haber vermeleri, kovanlarını ve peteklerini değme mimarlardan çok daha üstün bir biçimde inşa etmeleri ve daha pek çok özellikleri, açık birer "akıl ürünü"dür.

Bu aklın kaynağı ise, üstteki ayette açıklanmaktadır. Allah, arılara "vahyetmiş", yani kendi ilminden onlara aktarmış ve onları yaptıkları kompleks işi başaracak kadar bir "bilinç" sahibi kılmıştır. Ortaya çıkan akıl arılara değil, Allah'a aittir.

Kuşkusuz bu durum yalnızca arılar için geçerli olamaz. Çünkü doğa, "akıl gösterisi yapan akılsız varlık"larla doludur. Bunların hepsi, küçücük bir böcekten dev bir organizmaya kadar, Allah'ın "vahyettiği" akıl ile hareket ederler. Allah, hepsine belirli bir görev ve onu yapacak kadar bir "bilinç" vahyetmiştir ve onlar da Allah'a boyun eğmiş olarak görevlerini yerine getirirler. Bir ayette şöyle denir:

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. (Rum Suresi, 26)

Sonuçta, hücrede ya da doğanın başka herhangi bir parçasında, ortaya çıkan akıl, "kendi kendine" oluşan bir akıl değildir. Tüm varlıklar, Allah tarafından kendilerine emredilen işi yapmaktadırlar ve bu işlerde ortaya çıkan akıl, Allah'ın aklıdır. Bir ayet, insanların çoğunun farkında olmadığı bu büyük sırrı şöyle açıklar:

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın her şeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle her şeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak Suresi, 12)